Erich von Däniken

IPOTEZA EXTRATERESTRĂ

DOVEZILE MELE

traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU

că>

pgrmQ I

Editura DOMINO, 1995

Coperta: Mihaela Bârloiu

ERICH VON DÄNIKEN BEWEISE

Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate Editurii DOMINO.

ISBN 973 – 97387 – 0 – 2

TEORIA MEA

ÎN TIMPURI PREISTORICE ŞI PROTOISTORICE, PĂMÂNTUL A FOST VIZITAT DE MAI MULTE ORI DE FIINŢE NECUNOSCUTE, VENITE DIN COSMOS. INTELIGENŢA UMANĂ ESTE RODUL UNEI MUTAŢII PROVOCATE ŞI ORIENTATE ÎN MOD DELIBERAT DE ACESTE FIINŢE NECUNOSCUTE. EXTRATEREŞTRII I-AU „ÎNNOBILAT" PE HOMINIZI „DUPĂ IMAGINEA LOR". DE ACEEA NE ASEMĂNĂM CU EI, ÎN TIMP CE EI NU SEAMĂNĂ CU NOI. POPASUL PE PĂMÂNT AL UNOR STRĂINI ORIGINARI DIN COSMOS A FOST CONSEMNAT ÎN RELIGII, MITURI ŞI LEGENDE POPULARE, UNDE GĂSIM URMELE ŞI SEMNELE TRECERII LOR.

PER ASPERA AD ASTRA

O POVESTE ADEVĂRATĂ

Pe la începutul anilor şaptezeci, într-un orăşel din Missouri, s-a petrecut un eveniment despre care presa n-a scos niciun cuvinţel, deşi ar fi meritat să fie amintit cu litere mari pe prima pagină a ziarelor.

Foarte agitat şi cu sufletul la gură, un puşti de zece

ani soseşte într-o dimineaţă la şcoală şi povesteşte că o pisică cu două cozi a traversat strada chiar pe lângă picioarele lui. Colegii râd de el şi nu-l cred. Puştiul se încăpăţânează şi jură pe toţi sfinţii că e adevărat, iar ceilalţi sunt obligaţi să-l considere ţicnit.

Tărăboiul provocat de acest incident continuă până la intrarea profesorului în clasă. Acesta întreabă care este cauza dezordinii. După ce află motivul, profesorul îl cheamă pe copil la catedră şi îi cere să recunoască în faţa întregii clase că a minţit. Dar copilul refuză cu încăpăţânare şi susţine din nou, cu tărie, că a văzut o pisică cu două cozi. Elevii izbucnesc în râs, iar profesorul îl aşază pe mincinos în genunchi şi îi trage o bătaie zdravănă la spate.

Din ziua aceea băiatul e considerat un mincinos şi devine calul de bătaie al întregii clase. Băiatul nu mai este atent la lecţii, nu-şi mai face temele acasă şi devine un elev slab. La sfârşitul orelor fuge pe străzi, pe câmp, spre pădure, la râu, în căutarea pisicii *sale*, a dovezii vii că există realmente şi că el nu minţise.

Totul a mers astfel vreme de câteva săptămâni, până în ziua când băiatul nu s-a mai întors seara acasă. Părinţii, care îl certaseră pentru încăpăţânarea lui, au anunţat şeriful şi acesta i-a prevenit pe vecini. Oamenii au luat cu ei torţe şi au plecat în căutarea dispărutului. L-au găsit spânzurat de creanga unei sălcii. Mulţi colegi şi cunoscuţi l-au condus pe copil pe ultimul său drum. Şi toată lumea a fost cuprinsă de remuşcări zărind în cimitir o pisică cu două cozi zbenguindu-se printre morminte.

Este foarte greu să aduci dovezi când ai văzut o pisică dar nu ai putut să o prinzi de coadă.

Înainte de a oferi dovezile – adică de a fi prins pisica de coadă – specialiştii în ştiinţe naturale încep prin a formula ipoteze, premise nedemonstrate. După aceea recurg la experimentare, până în clipa când încercările lor

ajung la rezultatul căutat, cel care va putea fi reprodus apoi în mod identic. Dar specialiştii îşi abandonează ipoteza dacă rezultatele experienţei se depărtează în mod considerabil de la ce s-au aşteptat ei.

Dovada juridică – căci despre asta e vorba când se vorbeşte de dovadă – trebuie să răspundă la alte criterii. Contrar dovezilor aduse în domeniul ştiinţelor naturale, acest element de convingere diferă de la ţară la ţară. Ca regulă generală, fiecare parte trebuie totuşi să-şi prezinte dovezile din care îşi deduce drepturile şi pretenţiile.

În prezenţa Curţii, una din părţi formulează pretenţii împotriva cărora cealaltă parte poate să facă opoziţie. Asta se numeşte judecată dreaptă. Reclamantul trebuie să-şi sprijine pretenţiile pe fapte; tot cu fapte trebuie să-şi susţină apărarea şi pârâtul. Nenorocirea este că faptele nu sunt totdeauna recunoscute ca atare.

Consider important comentariul următor, bazat pe textele de jurisprudenţă internaţională:

Dovada aparentă poate servi la demonstrarea unei *cauzalităţi*. *Astfel dovada aparenta nu permite numai* să se tragă concluzii dintr-un efect produs, ci şi, reciproc, să se deducă *dintr-un anumit efect evenimentul care l-a provocat*.

În jurisprudenţă, obiectul vizibil, documentul, va fi creditat ca valabil de către experţi cu acelaşi titlu ca şi *faptele coroborate* care se sprijină pe identitate şi integritate cât şi pe evidenţa obiectului vizibil, pe autenticitatea şi conţinutul documentelor şi competenţa experţilor.

Luând informaţii de la Doamna Justiţie în persoană – cu ochii legaţi în mod simbolic – am aflat că este la fel de apreciată şi dovada indirectă, bazată pe indicii Indiciile (din latinul *indicium*, semn aparent) sunt nişte fapte stabilite din care se poate deduce, prin raţionamentul direct, existenţa altor fapte ce nu sunt imediat

controlabile. Este necesar totuşi ca indiciile să poată duce la o convingere pozitivă, în cazul în care demonstraţia trebuie să se sprijine pe ele.

JUSTIŢIA NU PREVEDE VIITORUL

Mi-aş permite să le atrag atenţia onorabililor mei critici că acordurile dintre părţile adverse sunt ilicite, dacă urmăresc impunerea *modului* în care trebuie să fie apreciată o dovadă, sau dacă duc la împiedicarea liberei prezentări a dovezilor.

Pe lângă fenomene constatate şi documente voi cita, în rândul dovezilor mele care ţin de indicii, şi mărturii ale experţilor. Experţii trag concluzii bazate pe experienţă, pe propriile lor cercetări. Din nefericire, auzim mereu că experţii s-au înşelat, aşa cum s-ar putea întâmpla şi cu propriii mei experţi – dar nici cei din tabăra adversă nu sunt scutiţi de omeneasca eroare.

Criticii mei – partea adversă – se consideră păzitorii Sfântului Graal al Adevărului Suprem. Ne putem întreba dacă nu cumva sunt doar nişte simpli soli ai pretinselor adevăruri primite de la strămoşii lor. Adevăruri, certitudini, conştiinţe şi *fapte* obiective nu există decât la un moment dat. Timpul le doboară. Timpul le trimite adesea în rândul erorilor. Timpul îşi petrece vremea cu aducerea adevărurilor de ieri la nivelul unor amuzante rătăciri ale savanţilor. Timpul trece şi ne constrânge în fiecare zi să ne luăm adio de la „faptele” considerate în mod indiscutabil până mai ieri ca un *nec plus ultra* al adevărului.

Un tribunal riguros obiectiv, dotat cu inimă şi raţiune, care ar trebui să hotărască azi între adevăr şi eroare, care ar trebui să aprecieze puterea de convingere a indiciilor ce sprijină teoria mea, acest tribunal ar trebui să dispună de ştiinţa şi de cunoştinţele viitorului. Orice verdict formulat în prezent este orb – orb faţă de viitor.

Crainicii ştiinţei s-au înşelat mereu şi adesea s-au

dovedit total orbi. N-aş putea deci să le recunosc calitatea unui tribunal riguros, capabil să pronunţe un verdict fără drept de apel.

Aruncându-mi privirile spre trecut, chiar spre trecutul foarte recent, pot furniza dovada absolută a unor erori grosolane. Lucrul cel mai dificil nu este să înşiri nenumăratele exemple de orbire observate la pontifii ştiinţei, ci să faci o triere pentru a limita această enciclopedie a erorilor, care altfel ar căpăta dimensiunile Vechiului Testament.

Iată, aşadar, doar câteva *cotituri* din istoria gândirii:

L-aş cita pe Nicolaus Copernic (1473 – 1543), care, plasând soarele în centrul planului de rotaţie al planetelor, a spulberat imaginea pe care şi-o făceau oamenii despre univers.

L-aş indica pe Johannes Kepler (1571 – 1630), care a demonstrat adevărul acestei concepţii heliocentrice.

L-aş evoca pe Giordano Bruno (1548 – 1600), care a fost destul de *neruşinat* pentru a afirma existenţa mai multor lumi.

Aş face apel la Galileo Galilei (1564 – 1642), care a expulzat definitiv Pământul din centrul cosmosului.

La care partea adversă va răspunde că aceşti mari oameni au fost persecutaţi de Biserică din motive de ordin religios. Numai că istoricii ştiu de multă vreme că savanţii contemporani au respins, în marea lor majoritate, aceste idei revoluţionare.

Fie!... A trecut multă vreme de când Inchiziţia a dat chix, de când nu mai există ruguri, nici bule de excomunicare împotriva protagoniştilor ideilor noi şi îndrăzneţe. Dacă Biserica a apărat pe vremuri bastioanele dogmei, savanţii pot astăzi să deschidă fără teamă porţile progresului ştiinţei, să sfărâme cu ajutorul noilor ipoteze, al noilor teorii, blocul organizat împotriva ideilor revoluţionare.

Numai că anumiţi purtători de cuvânt ai ştiinţei fac obstrucţie când apare o noutate susceptibilă să dărâme construcţia pe care ei au ridicat-o din piese prefabricate.

Dar să ne întoarcem la recensământul erorilor ştiinţifice.

DE NECOMBĂTUT

Doctrina conform căreia natura ar avea oroare de vid a rezistat foarte multă vreme, inclusiv o bună parte din secolul al XVII-lea. Se spunea atunci că natura nu putea tolera existenţa unor spaţii goale în aer, că astfel de spaţii nu existau deoarece, conform voinţei divine, natura tinde din toate forţele ei să umple cu aer orice spaţiu gol.

Cu totul altfel însă gândea Otto von Guericke (1602 – 1686), om politic şi fizician originar din Hamburg, care devine primarul oraşului Magdeburg.

El nu s-a speriat de tabuul religios al ororii de vid. Meşterind şi experimentând, Guericke a reuşit să pună la punct o pompă care i-a permis să facă vid. Cu ocazia reuniunii Reichstagului la Ratisbonna, în 1654, Guericke a demonstrat că în vid nu se poate auzi sunetul unui clopoţel şi că lumina unei lumânări, ca a oricărei alte flăcări, se stinge imediat. Emisferele lui de la Magdeburg au rămas celebre. Punând în funcţiune pompa de vid, primarul a dat afară aerul din două emisfere scobite, perfect lipite una de alta. Opt cai puternici nu au reuşit să desprindă cele două emisfere. După aceea, de parcă ar fi fost foarte normal, Guericke a deschis o valvă prin care aerul a pătruns şuierând în cele două emisfere permiţându-le astfel să se desprindă una de alta.

Rezultatul: lumea întreagă ştia de la savanţi că nu putea să existe vid, şi iată că Guericke demonstra sub ochii tuturor existenţa unor spaţii goale de aer şi faptul că aerul însuşi exercita o presiune colosală. S-a recurs atunci la vechea *strâmbă*, totdeauna la îndemână, decretându-se că reuşita lui nu era decât efectul unei întâmplări.

Dar Guericke nu s-a dat bătut. Sigur pe vidul lui el a respins opinia savanţilor conform căreia lumina nu se poate propaga în vid şi a demonstrat că sunetul nu se propagă.

Abia când nu s-a mai putut nega faptul decisiv al acestei descoperiri, abia atunci întârziaţii s-au aşezat cu aroganţă în fruntea profeţilor acestei revoluţii în fizică. În universităţi s-au putut auzi expuneri savante despre noua descoperire, dar niciun conferenţiar nu a menţionat *copyrightul* lui Guericke – un frumos exemplu de *fairplay*!

La 26 decembrie 1861, cu ocazia unei şedinţe a Societăţii de Fizică din Frankfurt, Johann Philipp Reis (1834 – 1874), un negustor care după aceea a devenit profesor, a prezentat primul telefon. Reis a recidivat în 1864, în prezenţa participanţilor la congresul fizicienilor de la Giessen. Cu toate că transmisia unui text cuprinzând câteva fraze lăsa încă de dorit, Reis aducea dovada palpabilă a posibilităţilor ulterioare ale invenţiei sale. Numai că pur şi simplu a fost ignorat. Inventatorul nu a găsit niciun ecou în rândul savanţilor.

În 1872 a apărut la München *Istoria tehnologiei* de Karl Gramarsch. Această lucrare nu menţiona nici numele lui Reis, nici cuvântul *telefon* cu care îşi botezase invenţia.

Poate că numele lui Reis n-ar fi figurat niciodată printre cele ale marilor inventatori dacă Alexander Graham Bell (1847 – 1922) nu ar fi revendicat, în 1872, inventarea telefonului, prezentând o versiune ameliorată a telefonului lui Reis. Atunci lumea şi-a amintit de autodidactul provincial. Doi ani mai târziu, Reis murea în cea mai neagră sărăcie. *Dovada palpabilă* pe care o adusese nu-i servise la nimic. Dar dacă ar fi perceput câţiva bănuţi pentru fiecare aparat telefonic, fără îndoială că s-ar fi numărat printre oamenii cei mai bogaţi din toate timpurile.

Lumea ştiinţifică a fost apucată pur şi simplu de draci

când doctorul Robert Mayer (18141878), medic marinar, a demonstrat în mod incontestabil „legea conservării energiei”. Oare cum putea acest *outsider* fără o formaţie corespunzătoare şi fără să fie titularul unei catedre universitare să formuleze o lege cu caracter universal?

Practicând la marinarii bolnavi luarea de sânge, foarte folosită în acea epocă, doctorul Mayer observase că diferenţa de culoare dintre sângele venos şi cel arterial este mai puţin pronunţată la europenii proaspăt debarcaţi la tropice decât la cei care stăteau la latitudini cu o climă temperată. Reflectând la cauzele acestui fenomen, medicul a descoperit relaţia dintre căldură şi muncă. La tropice, corpul nu are nevoie să producă atâta căldură aşa cum se întâmplă ceva mai la nord sau la sud. Arderea internă este redusă şi organismul consumă mai puţin din acel oxigen care conferă sângelui culoarea sa roşu-închis. Dacă munca creşte temperatura, a conchis Mayer, atunci ea trebuie să fie convertibilă în căldură şi reciproc. După ce a experimentat îndelung în cămăruţa din spatele farmaciei tatălui său, la Heilbronn, Mayer a formulat în sfârşit cea mai mare descoperire a secolului.

Dacă pe lumea asta ar fi existat dreptate, legea lui Mayer despre conservarea energiei ar fi fost primită cu entuziasm. Aiurea! Fără să descriu amănunţit calvarul doctorului, mă voi limita să amintesc că în afară de Justus von Liebig – care a fost de acord ca un articol al lui Mayer să apară în publicaţia lui *Anale de chimie* – restul savanţilor l-au atacat şi l-au insultat fără încetare pe precursor încât acesta s-a îmbolnăvit de encefalită. Apoi, prin intrigi, s-a reuşit internarea lui Mayer într-o clinică psihiatrică. Scopul fusese atins. De acum înainte legea conservării energiei putea fi prezentată ca produsul unui creier delirant.

După acest *succes*, oamenii de ştiinţă germani au întreţinut vreme de aproape zece ani o tăcere desăvârşită

în jurul lui Mayer. Şi probabil că acest nume n-ar fi fost niciodată pronunţat în legătură cu descoperirea lui, dacă fizicianul englez John Tyndall (1820 – 1896) nu i-ar fi recunoscut lui Mayer paternitatea acestei descoperiri în 1852, cu ocazia unei reuniuni a cunoscutei *Royal Society*. În schimb, savanţi precum Herman von Helmholtz (1821 — 1894), Rudolf Clausius (1822 – 1888) şi alţi corifei ai ştiinţei i-au contestat doctorului prioritatea acestei descoperiri, contribuind la ruinarea cabinetului său medical de la Heilbronn. Căci cine s-ar fi dus să consulte un nebun?

După ce încrucişase în mod experimental, vreme de câţiva ani, seminţe de fasole şi mazăre dintre cele mai obişnuite şi, în consecinţă, riguros neacademice, călugărul augustin Gregor Johann Mendel (1822 – 1884) s-a hotărât să demonstreze transmisibilitatea ereditară a caracteristicilor foarte simple. Şi Mendel chiar a publicat rezultatul cercetărilor pe care le efectuase într-un mic laborator botanic situat la Brünn, în spatele bisericii abaţiale a augustinilor.

Dar cercetătorii corporaţiei, cu minţile total întunecate de teoria darwiniană a evoluţiei fiinţelor vii, l-au luat în derâdere pe călugărul de provincie care demonstrase stabilitatea speciilor. Mendel mersese prea departe cu cercetările. Convins de rezultatul obţinut, Mendel a trimis rapoarte tuturor specialiştilor europeni în domeniu, inclusiv celui mai ilustru dintre ei, profesorul Karl Wilhelm Năgeli (1817 – 1891), botanist stabilit la München.

Ca toţi confraţii lui, Năgeli s-a amuzat tare mult de simplitatea călugăraşului. Abia fusese înghiţită şi digerată în stare crudă teoria lui Darwin. De unde mai apăruse şi acest lătrător la Lună?

După ce este ales abate, Mendel nu mai are timp să se ocupe de pasiunea lui, şi universitarii profită de acest

lucru ca să câştige terenul şi să-l calce în picioare.

După ce au trecut prin purgatoriul criticii, al batjocurii şi tăcerii, *legile lui Mendel* au fost recunoscute valabile abia în 1990. Călugărul augustin nu a aflat niciodată despre această glorie, cel puţin pe lumea asta, dar numai certitudinea în credinţa lui i-a permis să afirme cu atâta convingere că într-o zi va veni şi timpul lui.

Chiar şi un inventator încoronat de succes şi universal recunoscut precum Thomas Alva Edison (1847 – 1931), al cărui nume figurează pe mai mult de două mii cinci sute de brevete, chiar şi el a avut cu savanţii neînţelegeri demne de a fi povestite.

La 11 martie 1878, la Paris, Edison prezenta la Academia de Ştiinţe, prin intermediul fizicianului Du Moucel, un aparat inventat de el, primul fonograf, care funcţiona cu un rulou de staniu.

În momentul în care s-au auzit primele sunete ale unei voci omeneşti, domnul Bouillaud, membru al foarte onorabilei adunări, s-a ridicat şi l-a interpelat astfel pe confratele său Du Moucel: „Şarlatanule! Crezi că ne poţi înşela cu vocea unui ventriloc?” După o verificare minuţioasă, acelaşi academician declara mai târziu, la 30 septembrie 1878, că era şi rămânea convins că asistase la un caz deosebit de viclean de ventrilocie şi că era inadmisibil ca un metal ordinar să poată reproduce accentele nobile ale glasului omenesc.

PREA TÂRZIU, MULT PREA TÂRZIU

Domnul Bouillaud nu ştia că fonograful lui Edison fusese deja brevetat în Statele Unite, la 19 februarie 1878.

Cercetând mai cu atenţie, putem observa că şi membrii iluştri ai unor organizaţii de elită au căzut în rătăciri destul de aiuritoare. Contrar a ceea ce – prea adesea – tindem să credem noi, *vulgum pecus*, aceşti oameni nu deţin adevărul absolut, cu toată ştiinţa lor.

Povestea lui Antoine Laurent Lavoisier (1743 – 1794),

care a murit ghilotinat, ilustrează perfect faptul că nimeni nu este la adăpost de eroarea ştiinţifică.

Preşedinte şi trezorier al Academiei de Ştiinţe, membru al Adunării Naţionale, Lavoisier a fost fondatorul chimiei moderne, adică unul dintre cei mai mari revoluţionari în domeniul ştiinţific. El a descompus aerul în elementele lui constitutive şi a îndrăznit să afirme că apa e o substanţă compozită, în timp ce opinia generală era că acestea sunt două corpuri elementare. Antoine Baume, inventatorul aerometrului, a expus în plenul şedinţei punctul de vedere al academiei, care în esenţă suna cam aşa:

Elementele sau părţile elementare ale tuturor substanţelor au fost identificate de fizicienii din toate timpurile şi din toate ţările. Noi nu putem admite ca aceste elemente cunoscute de două mii de ani să fie acum clasate în categoria corpurilor compuse, căci au servit drept bază unor descoperiri şi teorii care ar deveni neverosimile dacă focul, apa, aerul şi pământul ar înceta să mai fie nişte elemente.

Savanţii care se înşală nu cruţă şi nu ezită să se arunce cu furie asupra propriilor lor confraţi când aceştia devin jenanţi. Totuşi preferă să se lege de cei pe care îi numesc *profani*.

Inginerul englez George Stephenson (1781 – 1848) a construit în 1814 prima locomotivă cu aburi. Cu toate că maşina fusese deja folosită cu succes în minele de cărbune de la Killingworth, inventatorul ei – un simplu practicant – a fost avertizat de oamenii de ştiinţă. Oamenii politici nu au înţeles decât şapte ani mai târziu cât profit se poate obţine de pe urma acestei invenţii. Când Stephenson a prezentat în faţa Parlamentului proiectul său de construire a unor cât ferate, s-a pomenit copleşit de sarcasme şi huiduieli, conform celor mai frumoase tradiţii parlamentare. Pretextele invocate atunci ne fac de multă

vreme să zâmbim.

Locomotivele ar da foc caselor, vacarmul lor ar înspăimânta populaţia, pământurilor de la marginea căilor ferate le-ar scădea valoarea… Politicienii au înţeles însă mai repede decât oamenii de ştiinţă posibilităţile oferite de această nouă tehnică. Ei şi-au corectat propria eroare adoptând în 1821 legea care hotăra construirea primei căi ferate între Liverpool şi Manchester. Rămânând pe poziţiile lor, adversarii proiectului au anunţat începutul sfârşitului lumii.

Alt exemplu. Poate că am fi fost lipsiţi de jucăria noastră favorită dacă constructorii de automobile ar fi avut încredere în Wilhelm Launhardt (1832 – 1918), directorul Şcolii Politehnice din Hanovra şi cel mai bun expert în poduri şi şosele din Europa, care i-a sfătuit să pună capăt unor încercări sortite dinainte eşecului.

Ar fi liniştitor să putem spune că orbirea colectivă a academiilor aparţine unui trecut apus de multă vreme, numai că nu e chiar aşa.

Hermann Oberth, născut în 1894, a trebuit să aştepte multă vreme recunoaşterea paternităţii navigaţiei spaţiale. În 1917, Oberth a pus la punct o rachetă lungă de douăzeci şi cinci de metri şi cu un diametru de cinci metri, putând să transporte o încărcătură de zece tone. Racheta era propulsată de un amestec de alcool şi oxigen. Criticii au trâmbiţat atunci că aşa ceva nu va putea niciodată să zboare.

Aceiaşi critici i-au refuzat lui Oberth orice credibilitate când şi-a publicat în 1923 lucrarea cu adevărat profetică *Racheta pentru spaţiul interplanetar*, completată în 1929 cu *Accesul la navigaţia spaţială*. Iar revista *Natura*, care se bucura de o reputaţie internaţională, a declarat în 1924, în legătură cu prima din aceste lucrări, că, în mod sigur, construirea unei rachete spaţiale va preceda cu puţin sfârşitul omenirii. Dar Oberth

nu s-a dat bătut şi şi-a continuat realizarea proiectului în ciuda detractorilor lui ştiinţifici.

Oberth a triumfat în cele din urmă împotriva ridicolului şi i s-a dat dreptate pe toată linia.

Un savant german mai declara încă în 1953 că astronautica şi astrologia sunt unul şi acelaşi lucru. Iar sir Harold Spencer Jones (1891 – 1960), directorul observatorului Greenwich, afirma în 1957 că omul nu va călca niciodată pe solul lunar sau marţian! Doisprezece ani mai târziu, Apollo 11 ateriza pe satelitul nostru.

Să nu mi se spună că acest şir de greşeli ştiinţifice se explică prin *rezerva* şi rigoarea savanţilor în faţa oricărei noutăţi cu neputinţă de demonstrat. Mai mult decât o rezervă sau nişte erori perfect scuzabile, adesea aveam de-a face pur şi simplu cu o defăimare.

UN MEDIC ASCULTĂ COSMOSUL

Când Immanuel Velikowsky şi-a publicat, în 1950, lucrarea intitulată *Lumi în coliziune*, nu era cunoscut în Statele Unite decât ca medic şi psihanalist. De atunci a devenit ţinta atâtor atacuri încât a devenit celebru.

Velikowsky afirma că vidul cosmic nu există, că cosmosul este întrerupt de câmpuri magnetice şi brăzdat de particule electrice încărcate, că Venus este cea mai tânără planetă a sistemului solar şi că a luat naştere printr-o gigantică explozie a lui Jupiter.

Mai afirma că, de mai multe ori, Pământul fusese gata să intre în coliziune cu alte corpuri cereşti, fapt ce a declanşat o serie de catastrofe a căror amintire s-a cristalizat în mituri şi legende.

După părerea lui Velikowsky, cu o mie cinci sute de ani înaintea erei noastre, orbita Pământului a traversat banda de gaze şi praf ce constituie zona exterioară A a protoplanetelor, iar acest praf a colorat în roşu mările şi continentele terestre.

Gazele care formau coada noii planete Venus s-au

combinat cu atmosfera terestră pentru a arde în parte, astfel încât cerul a devenit de un roşu aprins, în timp ce peste Pământ începea să cadă o masă vâscoasă, asemănătoare cu un ulei greu.

Suprafaţa Pământului s-a ridicat. Planeta noastră a fost zguduită de cutremure. Insule întregi s-au scufundat în adâncul valurilor. Oceanele au măturat continentele. Pământul s-a răsturnat pe axa lui. Marea majoritate a populaţiei globului a fost nimicită. Era un haos total.

Care a fost reacţia *autorităţilor* la apariţia acestei cărţi? *Autorităţile* au strigat că este o mascaradă. După ce a luat cunoştinţă de manuscrisul lucrării, Harlow Shapley, astronom reputat care conducea la vremea aceea observatorul astronomic al universităţii Harvard, a declarat că dacă doctorul Velikowsky avea dreptate, toţi ceilalţi – inclusiv el – erau idioţi. Drept pentru care eminentul profesor a ameninţat că va rupe orice legătură cu Editura McMillan din New York, care se pregătea să publice *Lumi în coliziune*. Alţi confraţi ai profesorului nu au roşit să-i calce pe urme refuzând să-şi publice cărţile la editorul lui Velikowsky. Totuşi lucrarea a apărut la McMillan şi, din 1950, autorul ei a fost ţinta celor mai grosolane atacuri. Celebrul astronom american Carl Sagan, care se pricepe atât de bine să-şi facă publicitate, publica în 1974 un pamflet de cincizeci şi şapte de pagini, începând cu aceste cuvinte răutăcioase care parodiau o butadă a lui Churchill: „Când Velikowsky vine cu o idee nouă, este foarte probabil că se înşală; când are dreptate, ideea nu este a lui”.

Geologul Stephen Jay Gould scria foarte recent în *Na*tural *History*, în legătură cu Velikowsky, că va continua să pună la stâlpul infamiei ideile eretice ale neiniţiaţilor.

Când este formulată o teorie nouă, nu se poate cere ca ea să fie primită cu entuziasm, dar dacă teoria are măcar o fărâmă de probabilitate, autorul ei ar trebui să

poată spera că ea va fi verificată şi discutată în mod serios. Cum stau lucrurile azi cu tezele lui Velikowsky?

Velikowsky afirma existenţa undelor electromagnetice în cosmos şi spunea că spaţiul interstelar nu e vid… Toată lumea ştie azi că Pământul primeşte din spaţiu semnale radio de lungimi de undă diferite. De acum înainte acest lucru este atât de recunoscut încât atunci când un radiotelescop primeşte semnale noi, necunoscute încă, vestea nu duce decât la un comunicat de trei rânduri la unele ziare.

Velikowsky afirma că planeta Venus era incandescentă când a ţâşnit din Jupiter şi că temperatura ei trebuie să fie încă foarte ridicată… Sondele sovietice au înregistrat la suprafaţa lui Venus o temperatură de 400°C.

Velikowsky afirma că atmosfera planetei Venus trebuie să fie foarte densă… în februarie 1974, *Mariner 10* semnala prezenţa carbonului, hidrogenului şi oxigenului în atmosfera venusiană, la altitudine înaltă.

Velikowsky afirma că trecerea planetei Venus, în stare incandescentă, relativ aproape de planeta noastră, trebuie să fi lăsat urme pe Lună… în 1969, când omul a debarcat pe Lună, *New York Times* a publicat aceste rânduri ale lui Velikowsky:

Afirm că suprafaţa Lunii a devenit incandescentă şi a început să fiarbă (cratere!) acum aproximativ trei mii de ani. Rocile şi lava ar putea încă să mai prezinte un foarte puternic magnetism rezidual. Nu aş fi deloc surprins să fie detectate bitumuri, carburi sau carbonaţi în compoziţia acestor minerale. Afirm că se va descoperi prezenţa unei foarte puternice radioactivităţi în anumite locuri (de pe Lună). Mai afirm că pe Lună cutremurele sunt foarte frecvente.

Aproape toate afirmaţiile lui Velikowsky s-au dovedit exacte. O sută patruzeci şi cinci de echipe – în total peste cinci sute de cercetători – au studiat fragmente minerale

lunare în cadrul celei mai vaste întreprinderi de cercetare internaţională organizată până azi. Diagnosticul lui Velikowsky se baza pe flerul unui medic bun care ştie adesea mai multe decât dezvăluie palparea sau razele X.

Cine vorbea de mascaradă?

SAVANTUL BUN

Verificarea unor teorii noi cere o anumită formă de curaj care nu se întâlneşte decât foarte rar. De aceea n-aş avea tupeul să hotărâse fără ezitare – aşa cum a făcut Carl Sagan – că obiectele zburătoare neidentificate (OZN) nu există. Din nefericire, încă n-am văzut un OZN, dar nu mi-ar trece prin minte să taxez drept mincinoase numeroasele persoane care afirmă că au văzut. Profesorii ar trebui să dea dovadă de toleranţă.

Iată ce scrie *Frankfurter Allgemeine Zeitung*:

Savantul bun este considerat un om fără prejudecăţi, cu spirit deschis, gata să accepte orice idee nouă sprijinită de fapte. Numai că istoria ştiinţei dovedeşte cât se poate de clar că savanţii nu seamănă cu această imagine populară.

Frankfurter Allgemeine Zeitung muşcă tare. Dacă mi-aş fi permis şi eu aşa ceva, imediat mi şir fi reproşat că sunt ostil savanţilor. Acest reproş nu poate fi făcut ziarului, dar nici mie, căci totdeauna am căutat înţelegerea şi asistenţa savanţilor prezentând enigmele nerezolvate ale trecutului nostru. De aceea sper să găsesc câţiva dintre aceşti *savanţi buni* pe care şi-i închipuie credinţa populară; oamenii fără prejudecăţi, cu spiritul deschis, gata să accepte idei noi.

Urez cititorilor mei o lectură interesantă, capabilă să însufleţească cenuşiul zilelor pe care le trăim.

Per aspera ad astra

Spre stele, pe căi anevoioase!

LA SCARĂ COSMICĂ

PROBABILITATEA

„Cu o probabilitate care atinge certitudinea, mesajele radio provenind de la civilizaţii extraterestre ajung pe Pământ chiar în clipa asta”.

Fraza aceasta, aparţinând cuiva care probabil se pricepe la ceea ce spune, a fost pronunţată în februarie 1976 de profesorul Frank Drake, directorul celei mai mari staţii mondiale de cercetare a ionosferei[1], construită la Arecibo, Porto Rico.

Iată şi declaraţia doctorului John Billingham, director al secţiei de biotehnică de la centrul creat în Iowa de Comisia americană de energie atomică:

Credem că există planete îndepărtate ale căror vârste depăşesc cu milioane de ani vârsta Pământului şi ale căror civilizaţii sunt în consecinţă cu milioane de ani înaintea civilizaţiei noastre. Sunt convins că există civilizaţii extraterestre la fel de avansate precum suntem noi faţă de omul din epoca de piatră.

Cum se explică această schimbare de opinie a oamenilor de ştiinţă?

1. Studiul în laborator al meteoriţilor a demonstrat existenţa unor elemente constitutive ale vieţii şi pe alte corpuri cereşti. Biochimistul Cyril Ponnaperuna, de la Ames Research Center (NASA), a descoperit în *meteoritul Muichinson* şaptesprezece acizi aminaţi.

Dar ce dovedeşte că aceste elemente provin într-adevăr din cosmos?

Toţi acizii amânaţi constitutivi ai vieţii *pe Pământ* se caracterizează printr-o răsucire orientată spre *stânga*. Or această răsucire tipică spre stânga nu se regăseşte decât la cinci dintre cei şaptesprezece acizi aminaţi identificaţi în meteoritul Murchinson. Aceştia cinci, utilizabili pentru

1 Ionosfera este o parte a atmosferei unde propagarea undelor radio este modificata, datorită încărcării mari cu ioni şi electroni. Şi alte planete dispun de o ionosferâ, în măsura în care sunt înconjurate de o atmosfera. S-a demonstrat deja existenţa unei ionosfere în jurul planetelor Marte şi Venus (n.a.).

viaţa terestra, sunt glicina, glutamina, alanina, valina şi prolina. Ceilalţi doisprezece acizi aminaţi prezentau o răsucire orientată spre *dreapta*, lucru imposibil pe Pământ. Concluzia: meteoritul respectiv este de origine extraterestră, de origine cosmică.

2. Toate moleculele au propria lor frecvenţă de radiaţie, măsurată exact în laborator. Măsurătorile efectuate în diferite zone de frecvenţă permit să se deducă cu precizie natura unui corp luând ca bază radiaţia lui specifică. Din 1944, de când s-a detectat existenţa hidrogenului neutru pe lungimea de undă de 21, 105 cm, se poate dovedi chiar prezenţa compuşilor organici *complicaţi*. Aceste radiaţii liniare sunt foarte importante în astronomie. Ele permit să se demonstreze existenţa în cosmos a elementelor constitutive ale vieţii comparând lungimile de undă detectate prin radioastronomie cu cele ale diferitelor molecule măsurate în laborator.

În cadrul acestei munci importante şi dificile, radioastronomii au reuşit în ultimii ani să dovedească existenţa în univers a componenţilor vieţii, inclusiv a moleculelor organice. Savanţii ştiu de acum înainte că ingredientele necesare vieţii sunt prezente în cosmos. Această certitudine a contribuit în mare măsură la schimbarea vechilor idei.

3. Pentru ca viaţa să se poată dezvolta, ea are nevoie de suportul unei *planete*. Altă dată statisticile nu ne permiteau să afirmăm existenţa unor planete care gravitează în jurul altor sori (stele fixe) din galaxia noastră.

Acum ştim cu certitudine că steaua lui Barnard[2], care să se găseşte la numai şase ani-lumină de noi, are cel puţin

---

2 Steaua lui Bamard a fost descoperită în 1916 de astronomul E. Emerson (1857 - 1923). Situată în constelaţia Ophichus, ea este steaua care se deplasează cu viteza cea mai considerabilă observată până acum (n.a.).

două planete. Datorăm această descoperire celor de la observatorul Sproull, din Swarthmore (Pennsylvania).

4. Până nu de mult, statistica înregistra o sută de miliarde de stele fixe în galaxia noastră. Aceste miliarde nu reprezintă decât o mică parte din turbulentul nostru univers. Ultimele cercetări au ajuns la zece bilioane de galaxii în cosmos, dar deja putem arunca la coş statisticile făcute până azi. Progresul mijloacelor tehnice va spulbera cu siguranţă şi cele mai recente cifre.

Este suficient să-mi bazez teoria pe estimările a doi dintre cei mai mari astronomi americani contemporani, profesorii Frank Drake şi Carl Sagan, care apreciază la *aproximativ un milion numărul civilizaţiilor superior evoluate din Calea Lactee*.

CONTACTUL CU EXTRATEREŞTRII

Ce să faci cu cea mai frumoasă grădină din lume dacă serveşte ca loc de plimbare pentru alţii?

Ce importanţă mai au cele mai bune numărători astronomice dacă nu putem stabili un contact cu mulţimea de civilizaţii avansate din galaxia noastră!

După părerea mea, există trei mijloace de a stabili acest contact: *Contact direct prin călătorii interstelare* Această posibilitate este încă foarte îndepărtată în stadiul actual al tehnicii noastre. Nici nu ştim de unde să luăm enorma cantitate de energie necesară propulsării navelor din spaţiul cosmic. Experţii în astronautică lucrează totuşi foarte serios la proiectele viitoarelor călătorii interstelare.

Sonde fără echipaj

De exemplu, sonda *Pioneer*, fără echipaj, este plecată într-o misiune de recunoaştere de acest fel din martie 1972. Fără mijloc de propulsie, ea va traversa spaţiul interstelar timp de milioane de ani, şi nimeni nu ştie dacă într-o zi va fi interceptată de extratereştrii inteligenţi.

Contact radio

Antena parabolică de la Arecibo (Porto Rico), nu ar

avea nicio dificultate să emită spre cosmos semnale susceptibile de a fi captate în orice punct al Căii Lactee.

Dar ce semne, ce cifre să emită? Ce comunicări, ce mesaje, ce declaraţii să transmită?

Sunt unii care de ani de zile ne pun în gardă declarându-se împotriva emiterii de semnale destinate extratereştrilor prin intermediul radiotelescoapelor. După părerea lor asta ar însemna descoperirea poziţiei noastre faţă de ceilalţi, ar însemna să ne trădăm singuri. Adevărul e că s-au formulat o sumedenie de rezerve extravagante împotriva trimiterii de semnale extratereştrilor. Numai că, dispunând de o tehnică superioară, fiinţele inteligente din alte lumi au putut să recepţioneze de multă vreme emisiunile noastre de radio şi televiziune.

Fantasma unui atac îndreptat împotriva Pământului de nepământeni ţine deja de absurd deoarece nu ar avea nimic de luat de la noi. Cei care ar fi capabili să lanseze împotriva noastră o armată de astronave: a) ar fi *ipso facto* mult mai avansaţi decât noi în domeniul tehnicii; b) ar dispune de resurse de materii prime mult superioare celor pe care le avem noi; c) conştienţi de superioritatea lor, nu le-ar trece prin minte să ia cu ei o pradă amărâtă provenită din lichidarea planetei noastre albastre.

Şi mai există un motiv: lipsa de spaţiu, care a împins toate popoarele de pe Pământ să pornească războaie de jaf sau de colonizare. Dar nici acest motiv nu rezistă în faţa unui examen, căci există o puzderie de planete nelocuite.

Nimeni nu mai contestă existenţa unui număr aproape inimaginabil de civilizaţii extraterestre superior evoluate.

Noi le expediem radiosemnalele sub formă de impulsuri, de desene, de cifre familiare nouă. Dar *ceilalţi* ce ne expediază, sub ce formă? Pentru a ajunge la o înţelegere mutuală, ar trebui să putem coresponda cu ajutorul unui limbaj *inter-cosmic*. Dar poate fi conceput un

astfel de limbaj?

Matematicianul Hans Freudenthal, de la universitatea din Utrecht (Olanda), a prezentat în 1960 un limbaj matematic perfect, pus la punct până la amănunt. Transpus în impulsuri radio, acest limbaj ar trebui să poată fi înţeles de orice fiinţă vie dotată cu o formaţie tehnică, ceea ce nu era cazul pentru soluţiile imaginate anterior.

Punctul de plecare al lui Freudenthal este foarte simplu. Indiferent cum ar arăta extratereştrii dotaţi cu o inteligenţă superioară, ei pot construi radiotelescoape pentru acelaşi motiv ca noi – stabilirea unei comunicaţii interstelare. Dacă pot construi radiotelescoape asta înseamnă că şi ei cunosc electronica, care nu ar putea să existe fără cunoaşterea regulilor şi formulele matematice. Matematica este deci ABC-ul oricărui limbaj inter-cosmic.

Felul nostru de a calcula se sprijină pe sistemul zecimal, ceea ce se explică cât se poate de veridic prin faptul că cele zece degete ale noastre au fost prima maşină de calculat de care am dispus. Pe la anul 600 al erei noastre am importat din India acest sistem care a luat naştere plecând de la scrierea brahmanilor. Existau şi hieroglife egiptene pentru numerele 1, 10, 100, 1.000 etc. Dar n-ar trebui ca aroganţa noastră să ne facă să credem că tot cosmosul numără pe zece degete. Cine ştie dacă nu cumva alte *capodopere ale creaţiei*, aşa cum ne place să ne numim, nu au unsprezece, douăsprezece sau opt degete?

Bazat pe 2, sistemul binar este cu siguranţă practicabil peste tot. Avantajul lui constă în faptul că permite să se noteze orice număr cu ajutorul semnelor o şi 1.

Acest sistem binar a devenit algebra tuturor computerelor, o algebră care permite comunicarea fără eroare pentru că se bazează doar pe două posibilităţi: 1 sau O, bun sau râu, bine sau prost, da sau nu.

Niciun matematician din lume nu mai contestă faptul

că sistemul binar permite să se calculeze mai uşor decât sistemul zecimal. Folosind acest sistem simplu, profesorul Freudenthal a formulat mesaje întregi, chiar texte filosofice pentru extratereştri. A demonstrat astfel că putem comunica orice, inclusiv desene. Asta pot să facă şi ei în felul următor:

1111110 111111 11111010 11111 111101110 1111 1111101011111 1111110 111111 1111110 111111 1 1 1 100.000 1 1 1 1

1 1 10.000.000 1 1 1

1 1 O 100.000 10 1 1

101 100.000 1 1 O 1

1111000001111

1 1 1 100.000 1 1 1 1 1110011100111 1110011100111 1110011100111 1110011100111 1110011100111

După cum vedeţi, redactarea oricărui mesaj cu ajutorul sistemului binar nu este decât o joacă de copil şi matematica poate servi drept bază unui limbaj intercosmic. Este un drum abordabil cu ajutorul căruia ne putem face zăriţi din exterior.

Dar cum ne sosesc mesajele provenite din cosmos? Sub formă de sunete sau de semne şi simboluri?

Probabil că şi *ceilalţi* se folosesc de cea mai simplă metodă de calcul, adică de sistemul binar. În domeniul tehnic lucrurile stau aproape la fel. De exemplu, când sonda coboară pe Marte emite spre Pământ imagini provenind din regiunea botezată *Utopia*. Camerele de televiziune descompun imaginile în puncte. Aceste puncte nu sunt transmise simultan, sub formă de impulsuri, spre staţiile receptoare de pe Pământ; transmiterea lor se face la intervale minime de timp. Odată captate pe Pământ, ele vin să se ordoneze cuminţi pe o grilă adecvată, pentru a forma imagini uimitor de clare. Pe această canava am brodat omul meu de mai sus.

Partea proastă este că, deşi cunoaştem lungimea de undă pe care emit sondele trimise de noi spre Lună, Marte sau aiurea, nu ştim deloc pe ce frecvenţă sunt programate emisiile extratereştrilor noştri.

De ani de zile, de jur-Împrejurul Pământului, ne-am îndreptat radiotelescoapele spre mii de stele sperând că vom capta mesaje venind de la alte inteligenţe.

Totul zadarnic, deoarece nu cunoaştem frecvenţele de emisie.

În 1960, o echipă eminentă de cercetători de la observatorul Greenbank din Virginia de Vest a inaugurat cu optimism programul OZMA. Lungimea de undă folosită era cea care corespunde hidrogenului neutru – cam 21 cm. Hidrogenul fiind prezent în totalitatea universului, se presupunea că inteligenţele extraterestre ar putea să opteze şi ele pentru această limbă, ca să-i spunem aşa, *interstelară*.

Din păcate nu s-a obţinut nimic. Între timp s-a observat că această lungime de undă de 21 cm este extrem de sensibilă la bruiaj. Anumite benzi ale spectrului de radiaţii emise de hidrogen sunt cu mult mai rezistente la paraziţi decât banda de 21 cm. Murmurul confuz care ne soseşte de la stelele-gigant îngreunează recepţia, problema devenind şi mai spinoasă.

Actualmente se experimentează mai ales în zona cuprinsă între 3 şi 8 cm. Profesorul Frank Drake, de la Institutul de Radioastronomie din Arecibo, a declarat următoarele:

Două lucruri ne încurajează să operăm pe aceste lungimi de undă. Mai întâi faptul că ele pot traversa atmosfera noastră, încât le putem capta de pe Pământ cu ajutorul unor telescoape relativ puţin costisitoare. După aceea – şi acesta e lucrul cel mai important – pentru că neutilizând decât radiotelescoapele care deja operează pe această lungime de undă, constatăm că putem capta

semnale *inteligente* emise de la distanţa de o mie de ani-lumină.

În ciuda tuturor acestor eforturi, încă n-am ajuns să captăm mesaje radio venind de la alte inteligenţe pentru că apăsăm pe un buton nepotrivit. Discutând această problemă cu câţiva astronomi americani, i-am întrebat de ce nu folosesc o tehnică analoagă cu cea după care sunt construite receptoarele radio ale automobilelor, în care emiţătorii figurează pe un tablou, cu lungimea lor de undă. Este suficient să se apese pe clapa corespunzătoare pentru ca receptorul să selecteze automat emiţătorul dorit. Recepţia obţinută este de o claritate perfectă. Mi s-a răspuns că, în principiu, lucrul acesta este posibil din punct de vedere tehnic, dar că această căutare automată a emiţătorilor ar lua pur şi simplu mai mult timp. Telescoapele-gigant ar trebui mai întâi să fie îndreptate cât se poate de exact spre o singură stea, şi chiar şi în acest caz ar fi nevoie de luni de zile pentru a studia toate benzile de frecvenţă ale acestei stele.

De asemenea, nu este suficient să se consacre doar câteva secunde receptării a mii de frecvenţe posibile. Când se recepţionează un impuls, este important să se verifice dacă e vorba de un semnal *inteligent* sau doar de un parazit interstelar. Se întâmplă ca specialiştii să se cramponeze zile în şir de o lungime de undă care trebuie filtrată pentru eliminarea mulţimii de paraziţi proveniţi din cosmos – zbârnâituri, pârâituri, pocnituri, şuierături

— Înainte de a se ajunge la *miezul* unui eventual semnal „inteligent”. Calea Lactee numără numai ea peste două sute de miliarde de stele. Această muncă, oricât de necesară ar fi, e greu de presupus că va deveni rentabilă într-o zi. Pentru că nu ştim pe ce lungime de undă încearcă extratereştrii să intre în contact cu noi. Pentru că, din lipsa celui mai mic fir conducător, pipăim orbeşte în infinit.

O PROPUNERE CONSTRUCTIVĂ

Plecând de la ideea că hidrogenul este prezent peste tot în cosmos, operăm cu lungimea de 21 cm neglijând astfel nenumărate alte posibilităţi.

Un centimetru cub de spaţiu interstelar conţine între 0, 1 şi 1.000 de atomi. Atomii se combină între ei pentru a forma molecule, sub acţiunea luminii de la o stea sau a unui *vânt solar*. Formarea moleculelor provoacă o recrudescenţă de energie care se traduce prin emiterea unei radiaţii cu o lungime de undă determinata. Că s-a format astfel sau în alt chip, orice moleculă posedă o lungime de undă specifica pe care o putem măsura cu ajutorul radiotelescoapelor noastre.

Iată câteva molecule şi lungimile lor de undă:

Hidroxil (OH) – 18, 0 cm

Amoniac (NH), – 1, 3 cm

Apa (H_2O) – 1, 4 cm

Aldehida formică (H, CO) – 6, 2 cm

Acidul formic (HCOOH) – 18, 0 cm

Aldehida acetică (H_2C-CHO) – 28, 0 cm

Scopul nostru evident este să detectăm viaţa în cosmos.

Fie că se află pe Pământ sau la 13.000 de ani-lumină de el, orice *fiinţă vie* se compune din lanţuri moleculare complicate.

Se pun două întrebări:

1. Ce gen de lanţuri moleculare se întâlnesc la toate fiinţele vii?

2. Odată descoperit acest punct comun, nu s-a găsit oare şi lungimea de undă pe care s-ar putea baza comunicaţiile interstelare?

Omul, animalele, plantele – toate organismele care trăiesc pe Pământ – au ca element comun macromolecula de acid dezoxiribonucleic (ADN).

Ca toate celelalte molecule sau lanţuri moleculare, ADN-ul emite o radiaţie specifică.

N-ar fi logic să ne reglăm radiotelescoapele pe lungimea de undă a acestei radiaţii pentru a detecta în sfârşit forme de viaţă care trăiesc în univers? Ce ne interesează, hidrogenul, oxidul de carbon sau acidul formic? Noi căutăm *viaţă*. ADN-ul fiind comun tuturor fiinţelor vii, pe lungimea lui de undă ar trebui să operăm, cel puţin asta este părerea mea.

Am avut precauţia să *brevetez* într-un fel această idee adresând scrisoarea următoare unor institute şi unor savanţi de primă mărime:

Domnule.

ADN-ul este numitorul comun al tuturor formelor de viaţă. N-ar fi logic ca nişte fiinţe inteligente să comunice între ele pe lungimea lui de undă?

Aceşti emiţători interstelari însufleţiţi de fiinţe vii funcţionează de milioane de ani. Ar fi suficient să cunoaştem lungimea de unda a emisiilor pentru a obţine contactul. Numitorul comun este ADN-ul.

Profesorul Frank Drake, directorul Institutului Naţional de Astronomie din Ithaca, statul New York, mi-a răspuns următoarele:

Dragul meu Erich.

Frecvenţele pe care emite ADN-ul nu au fost încă măsurate în laborator. Teoretic, nici nu le putem calcula, din cauza structurii complexe a moleculei de ADN. Cunoaştem totuşi frecvenţa adeninei, element constitutiv important al ADN-ului. Am făcut deja încercări pe această bază. Aceste încercări nu au dus la nimic.

Al dumitale foarte devotat, *F Drake*.

PROIECTUL CYCLOPS

Ames Research Center de la NASA a cerut unei echipe de cercetători condusă de fizicianul Bernard M. Olivier să studieze din nou mijloacele de a intra în contact cu civilizaţii extraterestre. Aceasta se explică prin faptul că telescoapele de care dispunem ne permit emisii orientate

prin galaxia noastră, dar nu ne permit să primim semnale extrem de slabe, emise pe lungimi de undă diferite, dacă aceste semnale nu sunt dirijate selectiv.

Ce s-ar putea face pentru a putea recepţiona toate radiosemnalele imaginabile de care zumzăie cosmosul?

Proiectul *Cyclops* preconizează construirea unui ansamblu gigantic de antene orientabile, fiecare având un diametru de o sută de metri. Legând o mie cinci sute de astfel de antene mamut la un computer complex s-ar obţine o *ureche* capabilă să audă până şi cele mai simple emisiuni radio cu uz intern de pe alte planete. Se apreciază că acest proiect ar putea să ne permită, până la sfârşitul secolului, să intrăm efectiv în contact cu civilizaţiile extraterestre.

În ciuda tuturor posibilităţilor pe care le oferă tehnica, este extrem de dificil să se stabilească o comunicaţie prin imensitatea cosmosului. Fie că e vorba de emiterea sau de receptarea lor, undele electromagnetice nu pot să depăşească viteza luminii. Dacă primim, chiar în acest moment, un mesaj provenind de la un sistem solar situat la o distanţă de 100 de ani-lumină şi dacă răspundem imediat, acest răspuns va ajunge la destinatar într-un răstimp de două sute de ani. O întrebare adresată celui mai apropiat vecin al nostru, steaua fixă Alfa Centauri, situată la o depărtare de 4, 3 ani-lumină, n-ar primi răspunsul decât după 8, 6 ani. Prin urmare nu se pune problema unui dialog în aceste condiţii. Presupunem însă că nişte fiinţe inteligente, dispunând de o tehnică foarte evoluată, *emit fără întrerupere în cosmos comunicate în care expun stadiul civilizaţiei lor*; Dacă aşa stau lucrurile, fiecare civilizaţie suficient de evoluată în domeniul tehnicii poate capta aceste mesaje neîntrerupte. Şi dacă doi parteneri se pot întâlni pe aceeaşi lungime de undă, ei se vor informa reciproc.

Nu văd deloc de ce nu ne-am interesa de o astfel de

legătură, care ne-ar permite doar să primim şi nu să emitem mesaje. Nu tot aşa stau lucrurile şi în privinţa legăturilor noastre cu trecutul istoric pe care nu-l cunoaştem decât prin intermediul unei legături în sens unic? Egiptenii, grecii şi romanii, incaşii şi mayaşii ne-au transmis informaţii preţioase de ordin juridic, filosofic, chiar tehnic. Chiar dacă nu le putem răspunde, nici pune întrebări, asta nu înseamnă că nu profităm de aceste informaţii în sens unic. Existenţa unei anumite voci în cosmos ar fi un adevărat *dar ceresc* căci am întâlni astfel ştiinţa noastră viitoare. Ne-ar fi de ajuns să ascultăm fără să fie nevoie să dialogăm.

RELATIVITATEA TIMPULUI

Nu ne putem mulţumi la nesfârşit doar să vorbim la telefon cu persoana căreia îi facem curte; până la urmă simţim nevoia s-o ţinem şi în braţe. Iată de ce timpul ne-a angajat direct pe drumul anevoios care ne va duce la stele. Adversarii teoriei mele subestimează importanţa unei legi eterne a fizicii pe care, pe cuvânt de onoare, n-am descoperit-o eu. Şi anume:

Când o astronavă atinge o viteză extrem de ridicată navigând în spaţiu, se produce ceea ce am putea numi o *dilatare a timpului*. Această descoperire destul de recentă ne duce cu gândul la unele mituri şi religii din cele mai vechi timpuri. Este vorba de o verigă atât de importantă a lanţului demonstraţiei mele, încât ţin să reproduc un dialog dintre profesorul Edgar Lüscher, eminent fizician de la universitatea din München, şi subsemnatul.

Däniken: Este posibil să-l faci pe un *om normal* să înţeleagă fenomenul dilatării timpului pe durata călătoriilor interstelare? E. Lüscher: Eu plec de la principiul că toată lumea este de acord asupra sensului ce trebuie dat cuvântului *timp*, căci am ajunge prea departe dacă am începe prin a defini acest concept, în fizică este foarte important să se precizeze exact *unde* şi *cum* este

măsurat timpul, căci rezultatul acestei măsurări depinde totdeauna de starea de mişcare a sistemului în cadrul căruia se efectuează aceasta. Dacă sistemul este în mişcare, rezultatul măsurării nu va fi acelaşi ca în cazul în care ar fi în stare de repaus relativ. Iată un exemplu. Să ne închipuim doi gemeni. Unul dintre ei se îmbarcă la bordul unei astronave în timp ce al doilea rămâne pe Pământ. Înainte de plecarea navei spaţiale, amândoi şi-au potrivit ceasurile la aceeaşi oră, iar aceste ceasuri nu indică numai ora, ci şi ziua şi anul. Astronava decolează şi apoi se deplasează în spaţiu accelerându-şi puternic viteza. După un timp bine determinat, navigatorul interstelar se întoarce la punctul de plecare. Dacă are şansa să-şi regăsească fratele, amândoi vor observa că ceasul astronautului a mers mult mai încet decât cel al fratelui său rămas pe Pământ.

D: De ce?

E. L.: Pentru că astronautul a avut o stare de mişcare diferită de cea a fratelui său. Diferenţa observată în măsurarea timpului a fost provocată de acceleraţie, căci toate procesele fizice se derulează la viteze diferite în sisteme cu viteze diferite.

D: Minţi luminate care au abordat alte discipline continuă să afirme că această teorie a relativităţii timpului nu stă în picioare şi că Einstein s-a înşelat în această privinţă.

E. L.: E sigur că Einstein nu s-a înşelat. În fizică nu poate fi vorba de presupuneri, singurul criteriu este experienţa. Previziunile lui Einstein, bazate pe teoria relativităţii, au fost până acum verificate de nenumărate ori, şi de fiecare dată cu şi mai mare precizie.

D.: Se poate ilustra cu un exemplu?

E. L.: După cum ştiţi, acum putem măsura timpul cu o precizie extrem de mare, până acolo încât am putut constata variaţii în deplasările constelaţiilor. În 1971, un

grup de fizicieni de la Universitatea din Washington şi de la observatorul astronomic al marinei americane a instalat la bordul unui Boeing 707 instrumente care permiteau măsurarea timpului cu o foarte mare precizie, în timp ce la sol rămâneau instrumente de acelaşi tip. Avionul a înconjurat o dată Pământul în sensul acelor de ceasornic şi încă o dată în sens invers. La aterizare s-a constatat cât se poate de clar o diferenţă în măsurarea timpului indicat de aparatele îmbarcate şi de cele care rămăseseră la sol. Primele arătau un timp uşor inferior, respectiv 59 şi 27 ± 7 nanosecunde (o miliardime de secundă) pentru o viteză relativ mică de 900 km/h.

D.: De ce viteza de derulare a timpului variază proporţional cu viteza deplasării?

E. L.: Aceasta se explică prin ecuaţiile lui Lorentz care asociază un sistem cu starea de repaus relativ şi un alt sistem în mişcare. Dacă vrem să stabilim o relaţie între aceste două sisteme, avem nevoie de un mijloc de a le *traduce* unul în raport de celălalt. Ecuaţiile lui Lorentz stabilesc, ca să spun aşa, o punte între cele două sisteme.

D.: Mi-e teamă că acest fenomen fantastic va rămâne de neînţeles pentru cei care nu au o pregătire fizico-matematică. L-aţi putea explica pe înţelesul unui profan?

E. L.: Să presupunem că avem în faţa noastră o mică maşină pe platforma căreia se afla o sferă. Dacă imprim acestei sfere o mişcare uşoară, ea se va deplasa în interiorul maşinii. În schimb, dacă imprim maşinii o acceleraţie, sfera însăşi va fi influenţată de această acceleraţie. Avem de-a face cu un proces fizic. Acceleraţia unei rachete modifică în acelaşi fel procesele fizice.

D.: Ce cifre putem obţine prin această ecuaţie?

E. L.: Iată un tabel care indică desfăşurarea paralelă a timpului la suprafaţa Pământului şi într-o astronavă în mişcare. Prima coloană indică durata zborului dus-întors pentru echipajul din capsula spaţială. A doua coloană

indică durata totală a zborului măsurată pe Pământ. A treia coloană indică distanţa până la punctul de întoarcere pe Pământ, în parseci.

1 an	1 an	0,0 an
18 ps		
2 ani	2, 1 ani	0,0 ani
75 ps		
5 ani	6, 5 ani	O, ani
52 ps		
1 0 ani	24 ani	3,
O ps		
1 5 ani	80 ani	11,
4 ps		
2 0 ani	270 ani	42 ps
2 5 ani	910 ani	14 0 ps
3 0 ani	3100 ani	48 0 ps
3 5 ani	10600 ani	16 00 ps
4 0 ani	36.000 ani	54 00 ps
5 0 ani	420.00 0 ani	64. 000 ps

Acceleraţia: 9, 81 m/sec2

1 ps = 3, 262 ani-lumină = 3, 0857I013 km

D.: Cum trebuie să înţelegem acest lucru? De ce nişte procese care se derulează diferit pe plan fizic, în sisteme diferite, se repercutează asupra vârstei biologice a persoanelor în cauză?

E. L.: Pentru a înţelege aceasta trebuie să facem un pas în lumea complicată a chimiei. Procesele chimice nu sunt, în fond, decât nişte procese fizice, deoarece şi ele

sunt guvernate de legile fizice. Pot defini din punct de vedere chimic nişte săruri minerale, fosfaţii de exemplu, dar, pentru că sunt nişte combinaţii ale materiei, pot la fel de bine să-i definesc din punct de vedere fizic şi, prin urmare, să-i supun legilor fizicii. Încă un mic pas înainte: în ultimă instanţă, procesele biologice nu sunt decât nişte procese chimice complicate. Rezultă de aici că derularea proceselor biologice se derulează în funcţie de sistemul în cadrul căruia are loc. Iată de ce îmbătrânirea unei fiinţe omeneşti este şi ea influenţată de legile fizicii.

D.: Derularea biologică şi percepţia subiectivă ar rămâne deci identice la gemenul îmbarcat la bordul astronavei şi la fratele lui rămas pe Pământ, fiecare dintre ei având impresia că ceasul lui merge cum nu se poate mai normal şi el însuşi îmbătrâneşte în condiţii normale.

E. L.: Bineînţeles! Abia după întoarcerea astronavei îşi dau seama, comparând ceasurile, că timpul a trecut cu viteze complet diferite pentru fiecare dintre ei.

D.: Cum poate astronautul să controleze în ce măsură vârsta lui diferă de cea a fratelui său rămas pe Pământ?

E. L.: Comparând din când în când timpul pe care îl indică ceasornicul de bord cu cel al Pământului, care i-ar putea parveni prin radio câtă vreme distanţa ar permite recepţionarea acestor mesaje.

D.: Aud la fiecare pas că dilatarea timpului nu se produce decât într-o singură direcţie şi că ea se compensează cu ocazia întoarcerii pe Pământ.

E. L.: Cei care spun asta n-au înţeles teoria relativităţii. Această argumentaţie se referă fără îndoială la un caz particular al relativităţii, aplicabil numai unor sisteme neaccelerate, care se deplasează unul spre altul cu o viteză constantă identică. În cazul nostru, dimpotrivă, cele două sisteme nu sunt omoloage şi procesul de îmbătrânire nu se compensează.

D.: Probabil că aţi explicat deja unui biolog inteligent

consecinţele practice ale dilatării timpului?

E. L.: Nu, deoarece un biolog inteligent ar fi înţeles de multă vreme acest mecanism. Biologia moleculară nu se poate concepe fără fizică.

După această explicaţie dată de un savant atât de competent ca profesoral Lüscher, sper că adversarii mei mă vor autoriza să invoc legea relativităţii printre probele pe care le prezint în sprijinul teoriei mele. Legea cu pricina e valabilă pentru toate epocile. De exemplu, nişte echipaje originare dintr-un alt sistem solar au urcat la bordul astronavei lor doar acum patruzeci de ani după ceasul lor, dar pe Pământ au trecut treizeci şi şase de mii de ani de la îmbarcarea lor. Cine poate să ştie câte nave ale spaţiului s-au pregătit de plecare într-o expediţie şi când au plecat la drum? Eu n-aş fi deloc surprins dacă aş vedea într-o bună zi unul din aceste echipaje coborând în faţa uşii mele.

UN SFAT AL LUI JULES VERNE

Acum o oră, prin intermediul unui telepat, am intrat în comunicare telefonică cu Jules Verne, creatorul romanului utopiei ştiinţifice, mort în 1905. Scopul meu era să cer un sfat acestui veteran, de teamă că imaginaţia mea a luat-o prea repede.

Reproduc aici cuvânt cu cuvânt această convorbire *telefonopatică*.

— Aici Däniken, maestre, tocmai m-am întors din America…

— Bună ziua, domnule. Ştiu, ţi-au trebuit cinci ore şi jumătate. Utopia mea a ocolului lumii în optzeci de zile nu mai face pe nimeni să zâmbească de multă vreme. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în epoca dumitale…

— În orice caz, aţi fost cu mult înaintea vremii dumneavoastră. Dar nu despre asta voiam să vorbesc…

— În cazul în care prevezi viitorul, dragul meu prieten, nu te pot sfătui decât să continui să-ţi sprijini previziunile pe premise realiste.

— Chiar în această privinţa vreau să vă cer sfatul. Am intenţia să afirm în cartea mea că începând din anul 2000 ar putea să existe în spaţiul interplanetar un oraş în care ar trăi şi lucra zece mii de locuitori, care s-ar hrăni ei înşişi, un oraş care ar putea chiar să aprovizioneze Pământul cu energie. Ce spuneţi de ideea mea? Poate fi susţinuta?

Niciun răspuns. În aer a răsunat un zgomot asurzitor. Când s-a făcut tăcere, am repetat întrebarea.

— Scuză-mă, dragă domnule, a răspuns interlocutorul meu, nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs împreună cu câţiva *competenţi* care plutesc aici în jurul meu. Cum îţi poţi imagina un lucru atât de absurd? Fereşte-te să scrii ceva atât de incredibil! O staţie spaţială care ar adăposti zece mii de persoane!… Rămâi cu imaginaţia dumitale pe terenul posibilităţilor tehnice.

Perfect. În conformitate cu sfatul primit de la părintele a ceea ce se numeşte *science-fiction*, nu voi părăsi terenul posibilităţilor tehnice, aşa cum am făcut-o până acum.

Am în faţa ochilor patru referinţe. Seriozitatea informaţiilor tehnice pe care le cuprind n-ar putea fi pusă la îndoială de nimeni. Este vorba de publicaţiile *Der Spigel* din Hamburg, *National Enquirer* din Latana, SUA, *Die Weltwoche* care apare la Zürich şi *Bild Eissenschaft* care apare la Stuttgart.

Să citǎm prima publicaţie.

Construirea unei staţii spaţiale care să poată adăposti zece mii de persoane ţine de acum înainte de domeniul posibilităţilor tehnice. La această concluzie au ajuns douăzeci şi opt de specialişti cărora NASA şi Universitatea din Stanford le-au cerut să studieze această problemă. Construirea unei astfel de staţii, sensibil echidistantă faţă de Pământ şi de Lună (384.000 km) ar costa în jur de o sută de miliarde de dolari. Această

construcţie s-ar efectua în două etape. S-ar începe cu montarea unui prim releu care să poată adăposti două mii de persoane şi care ar gravita în jurul Pământului, precum şi o colonie lunară mai mică. De la acest releu ar pleca spre punctul dorit materialul obţinut pornindu-se de la mineralele extrase de pe lună. Acest material ar fi după aceea montat. Pământul s-ar limita să furnizeze carbon, hidrogen şi azot. O mişcare de rotaţie în jurul propriei axe i-ar conferi acestei staţii gravitaţia artificială necesară. Acolo s-ar găsi tot ce este nevoie pentru a putea trăi. Sub ochii locuitorilor s-ar întinde câmpuri şi păşuni pe o lungime de opt sute de metri; apa ar fi constant regenerată pentru a rămâne potabilă şi aerul ar fi mai curat decât cel al oraşelor terestre.

Înainte de a îmbogăţi cu câteva detalii această scurtă informaţie, mi-aş permite o paranteză.

În 1968 am expediat editorului meu manuscrisul cărţii *întoarcerea spre stele*. Editorul m-a întrebat puţin după aceea dacă n-aş avea interes să tai capitolul în care spuneam că sfera reprezintă forma ideală pentru o navă spaţială. Specialiştii consultaţi de Econ Verlag răspunseseră că era o presupunere imposibil de demonstrat şi neverosimilă, ţinând de *science-fiction*. Pe de altă parte, ideea mea de a conferi navei spaţiale o mişcare de rotaţie în jurul ei pentru a crea o gravitaţie artificială era considerată a nu depăşi nivelul unei ipoteze fantastice. Am fost prin urmare sfătuit să renunţ la acest pasaj pentru a nu dăuna credibilităţii restului lucrării.

Nu am capitulat şi trebuie să spun spre lauda editorului meu că totdeauna a avut curajul să mă publice fără să-mi modifice afirmaţiile cele mai îndrăzneţe şi cele mai contestate.

În privinţa staţiei-gigant, acum realizabilă, cei care aveau rezerve faţă de teza mea, conform căreia astronavele viitorului vor avea forma unei sfere, pot acum

să se convingă că nu m-am înşelat cine ştie ce. În ceea ce priveşte gravitaţia artificială obţinută prin rotaţia respectivă în jurul axei, lucrul acesta este definitiv adoptat pentru ansamblul proiectelor viitoare.

Oraşul din cosmos va fi localizat în punctul L = 5, numit punct de libraţie, acolo unde forţele de atracţie ale Soarelui, ale Pământului şi ale Lunii se combină pentru a garanta stabilitatea traiectoriei. Forţa de atracţie a Lunii nefiind decât a douăzecea parte din cea a Pământului, consumul de energie necesar transportului materialelor provenite de pe satelitul nostru natural ar fi de douăzeci de ori mai mic decât pentru materialele aduse de pe Pământ.

Punând la punct acest proiect, oamenii de ştiinţă şi tehnicienii s-au bazat *exclusiv* pe posibilităţile *actuale* ale tehnicii noastre. S-ar începe prin expedierea în punctul L = 5 al unui comando format din două mii de specialişti în mine, care ar trăi şi ar lucra în locuinţe şi ateliere prefabricate. Compania Boeing ar livra aparatura capabilă să transporte acea marfă grea la destinaţie.

Analiza eşantioanelor minerale aduse de pe lună de Apollo a demonstrat prezenţa fierului, aluminiului, titanului şi magneziului. *Metalurgicii* ar transforma aceste minereuri pentru a fi utilizate apoi la construirea primei colonii. Energia necesară ar fi furnizata de Soare.

În timp ce aceşti pionieri lucrează, pe Lună s-ar trece la construirea unei gări. Greutatea totală a materialelor necesare acestei construcţii ar fi de 15.000 – 50.000 tone. Se mai prevede şi construirea unei piste de decolare pentru cargourile spaţiale. Realizarea acestei prime etape nu ar cere decât doi ani.

Materialele extrase de pe lună sunt expediate către punctul L = 5, unde le aşteaptă tehnicieni de toate specialităţile. Aceste materiale sunt strânse în nişte cilindri enormi, lungi de un kilometru şi cu un diametru de

o sută de metri. Învelişul acestor cilindri este format din şase benzi, fiecare lungă de un kilometru, unde sticla alternează cu oţelul. Acest înveliş este echipat la exterior cu oglinzi orientabile, care reflectă lumina soarelui în interiorul cilindrului.

Ansamblul construcţiei efectuează o mişcare de rotaţie în jurul axei longitudinale. Forţa centrifuga care se naşte astfel va asigura coloniştilor condiţiile de viaţă de pe planeta noastră; nu vor risca să plutească în stare de imponderabilitate, precum primii astronauţi, iar în interiorul staţiei fiecare lucru va avea greutatea lui naturală.

A doua grupă care va sosi va fi formată din două mii de bărbaţi şi femei. Aceştia vor lărgi terenul în vederea primirii următorilor, care vor aduce la zece mii numărul total al locuitorilor staţiei.

Autorii acestui proiect nu au abordat numai partea tehnică a acestei întreprinderi, ci s-au gândit şi la calitatea vieţii viitorilor coloni ai spaţiului. Staţia din cosmos va avea pomi şi alte plante, râuleţe, lacuri. Fermele de creştere a animalelor vor produce carnea necesară, caprele vor da lapte. În loc să se aducă ţapi pentru reproducere, se va practica fecundarea artificială.

Doctorul Thomas Heppenheim, inginer în astronautică la Institutul de Tehnologie din California, a declarat în *Enquirer*:

Viaţa în oraşul din cosmos nu va fi doar mai plăcută decât pe Pământ. Omul va dispune acolo de tot ce are nevoie pentru dezvoltarea lui optimă. Nu vor exista recolte proaste. Primii zece locuitori ai spaţiului vor trăi în apartamente construite în formă de terasă, echipate cu confortul cel mai modern. Ferestrele lor vor da spre peisaje cu câmpuri cultivate şi parcuri înverzite. Viaţa va fi frumoasă şi însorită. Se va putea lucra în cămaşă.

Specialist reputat în domeniul energiilor, profesorul

Gerard O'Neill, de la Universitatea din Princeton, apreciază că al doilea oraş al cosmosului ar putea să atingă o lungime de treizeci de kilometri şi să adăpostească două sute de mii de locuitori. Şi el va trebui să-şi producă singur energia şi hrana. O'Neill nu se îndoieşte că peste o sută de ani, nouăzeci la sută din oameni vor putea trăi în colonii spaţiale asemănătoare. După părerea lui, „colonizarea cosmosului nu are nimic comun cu SF-ul. Dispunem deja de tehnologia necesară. Prima din aceste colonii ar putea să funcţioneze mai repede decât ne-am închipui".

Şi acum să revenim la întrebarea pe care o pun mereu. De ce nişte fiinţe mai vechi decât omul şi mai inteligente, din toate punctele de vedere, n-ar fi reuşit să realizeze, în cadrul întreprinderilor lor interstelare, un auxiliar care să corespundă stadiului *actual* al tehnicii noastre?

UNDE A AJUNS CERCETAREA CONTEMPORANĂ?

Am aflat cu cea mai mare satisfacţie că, din punct de vedere tehnic, este posibil să se construiască un asemenea oraş în cosmos. Eu am convingerea că extratereştrii au plasat în anumite puncte strategice colonişti, de unde operează în univers.

Ancorat în punctul L = 5, oraşul din cosmos îşi va obţine energia de la Soare, de unde rezulta că acest proiect nu e realizabil decât în apropierea luminii solare. Pretind posibilă construirea unei astronave, de aceeaşi mărime cu a acestui oraş, care ar fi capabilă să funcţioneze chiar independent de lumina solară. Vom găsi pe alte planete uraniul de care nu dispunem pe Pământ decât în cantităţi foarte mici. Dar de ce toate aceste căutări pentru găsirea energiei care să propulseze aceasta astronava gigantică? De ce ar avea nevoie să atingă o viteză fantastică, de vreme ce chiar mergând ca melcul ar putea, dacă ăsta ar fi scopul ei, să ajungă la Alfa Centauri

în câteva mii de ani? Poate că debarcarea va fi sărbătorită de a cincizecea generaţie a pasagerilor îmbarcaţi la bord. Ce contează dacă expediţia va fi încununată de succes?

Numai cei care participă direct la aceste lucruri ştiu ce se descoperă, se dezvolta, se construieşte şi se pune actualmente la punct pentru o producere ulterioara, în nenumăratele centre de cercetări de pe planeta noastră, căci toate aceste activităţi se desfăşoară sub pecetea celui mai riguros secret. Omul de pe strada nu are nici cea mai mică idee. Un comunicat scurt ne informează într-o bună zi că anumite cercetări de natură sa ne bulverseze viitorul au fost duse la bun sfârşit. După aceea perdeaua grea a tăcerii recade, dar munca continuă cu încăpăţânare pentru realizarea tehnică a proiectului.

Distanţa dintre realitate şi ficţiune se micşorează fără încetare. Progresul, aşa cum se manifestă zilnic sub ochii noştri, este deja depăşit pentru cei care l-au realizat şi care de multă vreme s-au îndreptat spre un nou obiectiv, la fel de imposibil ca şi cel deja atins.

Celor care mă întreabă de unde am cutezanţa de a gândi că *imposibilul* nu mai există în domeniul tehnic, le voi răspunde că propria mea documentare mi-a demonstrat că *totul* e posibil. Iată dovezile:

Fotografii făcute de spionii spaţiului

Tehnica informaţiei prin sateliţi artificiali a atins un grad de perfecţiune cu greu imaginabil. *Spionii cerului* puşi la punct de americani pot dezvălui prin radiometrie dacă vila liderului sovietic e locuită sau dacă piscina preşedintelui Statelor Unite e încălzită, în ceea ce-i priveşte pe ruşi, ei pot să detecteze prezenţa unui vizitator într-una din cele optsprezece fortăreţe subterane din deşertul Arizona, unde sunt depozitate rachetele intercontinentale americane.

Tancuri cu raza morţii

La arsenalul Redstone din Huntsville, a fost construit

primul tanc american echipat cu laser. Turela orientabilă a acestui hibrid dintre submarin şi tanc are un laser ce emite o rază a cărei putere ajunge la câteva sute de kilometri prin pulsaţie. Se consideră că ea poate să traverseze un om, coca unui avion şi chiar mici plăci de oţel. „Chestia asta trece foarte uşor prin orice”, a declarat un expert în armament al armatei americane.

Arma secretă a englezilor

Se cunoaşte de puţină vreme proiectul cel mai secret al guvernului britanic – un proiect în care s-au investit deja câteva milioane de lire. Este vorba de punerea la punct a unei „raze a morţii” capabilă să distrugă avioane, rachete şi tancuri. Această rază, care aduce SF-ul în realitate, este atât de puternica încât poate să treacă prin plăci groase de metal. Purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării a declarat că poate confirma faptul că arme de acest fel, utilizând laserul ca agent de distrugere, sunt actualmente în construcţie pentru dotarea flotei, aviaţiei şi armatei de uscat.

Raza fricii

După spusele domnului Charles Bovill, inginer din Londra şi autorul acestei invenţii, este vorba de o armă umană, nesângeroasă şi uşor de transportat. Emiţând ultrasunete şi raze infraroşii care paralizează undele creierului omenesc, ea declanşează panică la adversar, acesta luând-o la fugă. O armă ideală pentru împrăştierea manifestanţilor fără vărsare de sânge.

Şapte arme înspăimântătoare

Ele cresc presiunea sângelui în aşa măsură încât moartea survine foarte repede. Dispozitivul cu radiaţii emite raze gamma şi X de intensitate înalta. Moartea survine prin iradiere electromagnetica, fără sechele radioactive.

Arma intemperiilor

Institutul Internaţional de Studii Strategice din

Londra apreciază că grindina, ploaia şi furtunile de zăpadă vor putea foarte bine să fie utilizate ca arme în cursul viitoarelor războaie. După obţinerea unui mare număr de substanţe toxice pentru vegetaţie, capabile să distrugă recoltele sau să defolieze păduri întregi, iată apărând militari care „seamănă furtuna" pentru a purta un război al intemperiilor, fără ca măcar lumea să-şi dea seama că e vorba de război. Recoltele proaste, despre care ţi-ar fi imposibil să ştii dacă au fost provocate artificial, ar îngenunchea o ţară fără să fie nevoie să i se declare război.

Dar, mă vor întreba unii cititori, ce legătură există între aceste arme de apocalips şi teoria dumitale? Lucrul acesta îl vom vedea mai departe.

Bazându-mă pe informaţiile de care dispun, mă străduiesc să definesc cu aproximaţie stadiul actual al tehnicii noastre. Ştiu foarte bine că aceste informaţii sunt de multă vreme perimate, chiar prin faptul că au fost publicate. Scoţându-mi pălăria în faţa cercetătorilor noştri atât de zeloşi, zâmbesc cu amărăciune constatând că această viziune apocaliptică a *viitorului* aparţine de multă vreme *trecutului*.

Căci armele respective nu sunt noi, iar actuala noastră tehnică a armamentului este departe de a o egala pe cea realizata în timpurile vechi. Miturile descriau într-un mod foarte realist armele înspăimântătoare ale vechilor *zei*, arme pe care imaginaţia primitivă a îndepărtaţilor noştri strămoşi nici nu le-ar fi putut concepe. Deoarece cei de la care am moştenit textele sacre şi miturile nu aveau nici cea mai mică idee despre armamentul nostru actual şi viitor, trebuie să-şi fi obţinut reportajul dintr-o sursă demnă de încredere: observaţia directă în timpul evenimentelor.

Făcând o statistică a tehnicii actuale şi viitoare, descriu arme a căror putere de distrugere a fost pusă *deja* la încercare.

Obişnuit cu miturile şi vechile cărţi sfinte, ştiu că vizitatorii extratereştri dispuneau altă dată şi continuă să dispună de o tehnică pe care noi o învăţăm azi pentru a o realiza mâine, că ei duseseră aceasta tehnica la cel mai înalt grad de perfecţiune.

PENURIA DE ENERGIE ESTE UN OBSTACOL PENTRU NAVIGAŢIA SPAŢIALĂ?

Se afirmă mereu că obsedantele călătorii interstelare sunt imposibile, măcar pentru faptul că nu dispunem de energia necesara. Numai decolarea unei astronave cântărind două sute de mii de tone ar necesita mai multă energie decât conţine globul nostru în stare fosilă. Asta ar însemna că salvarea şi viitorul nostru s-ar baza numai pe energia fosilă?

Este adevărat că materialele purtătoare de energie fosilă nu sunt regenerabile, odată arse ele dispar de pe suprafaţa Pământului. Dar trebuie să înlocuim cu noi surse de energie pe cele care se vor epuiza. Dispunem deja de noi tehnici care permit atenuarea eficace a lichidării în curs a zăcămintelor de energie şi de materii prime. Astfel, toate motoarele noastre care consumă hidrocarburi pot fi adaptate să consume hidrogen lichid. De ani de zile *General Electric* şi *Pratt & Whitnex* fac cercetări promiţătoare în acest domeniu. Nu mai rămâne decât o singură problemă de rezolvat înainte de utilizarea generală, chiar şi la automobile, a hidrogenului lichid: motoarele propulsate astfel trebuie să fie echipate cu rezervoare mai voluminoase decât celelalte.

După *Neue Zürcher Zeitung*, o economie viitoare bazată pe hidrogenul lichid ar prezenta următoarele avantaje:

Hidrogenul se obţine plecând de la apa, adică de la un element care se găseşte peste tot, în cantităţi nesfârşite. Hidrogenul este cel mai curat dintre toţi carburanţii, căci în timpul arderii se combină cu oxigenul

atmosferic pentru a forma din nou apa, deci un corp nepoluant. Această ardere nu degajă niciun agent de poluare produs de utilizarea carburanţilor fosili: CO_2, CO, SO_2, particule de funingine.

Hidrogenul şi *cenuşa lui* (apa) sunt nişte substanţe netoxice şi, în consecinţă, *reciclabile* prin intermediul biosferei în economia naturală a apei.

Hidrogenul poate fi înmagazinat sub formă gazoasă, lichidă sau solidă.

Hidrogenul este transportabil. Distribuirea lui se poate face cu ajutorul conductelor.

Hidrogenul se foloseşte deja în procedee tehnico-chimice pe scară mare.

Nu, navigaţia interstelară nu va fi împiedicată de lipsa de energie. Va fi suficient să se renunţe la formele de energie convenţională.

ZEII MODERNI SUNT PESTE TOT

La data de 1 octombrie 1976 s-au numărat opt mii cinci sute douăzeci şi nouă de obiecte diverse gravitând în jurul Pământului, dintre care şapte sute nouăzeci şi patru sateliţi (inclusiv cincizeci şi patru de sonde). Restul era format din *deşeurile spaţiului*, de exemplu rămăşiţe de rachete sau sateliţi, chiar mănuşa pierdută de astronautul Edward White cu ocazia unei plimbări în cosmos.

Ce-am face dacă nu s-ar fi inventat fermoarul? La ce ne-am fi uitat seara dacă n-am fi avut micul ecran? Ar putea fi imaginată lumea actuală fără telefon, frigider, automobil şi Coca-Cola?

Sunt doar câteva din numeroasele invenţii de care ne servim la fel de natural ca de zăvorul de la uşă apărut în Mesopotamia pe la anul 600 înainte de Cristos. Sateliţii nu apar în câmpul nostru vizual, dar n-am putea să trăim aşa cum o facem dacă ei n-ar exista. Precum *ochiul Domnului*, sateliţii sunt omniprezenţi.

Prin intermediul sateliţilor sunt difuzate emisiunile

radioului şi televiziunii, sunt transmise programele şcolare şi asigurate comunicaţiile telefonice. Ei facilitează navigaţia vapoarelor şi avioanelor, ne furnizează informaţiile astrofizice, sunt angajaţi complet în partida de spionaj dintre marile puteri. Sateliţii detectează norii de lăcuste, focarele de incendiu, cicloanele şi invaziile. Ei sondează oceanele şi întocmesc planurile unor zăcăminte subterane necunoscute. Sateliţii pot să prevadă timpul mai mult decât pe termen scurt.

Da, *zeii* moderni sunt omniprezenţi. Ochiul lui Horis este treaz şi veghează.

Funcţionarea sateliţilor se limitează, *deocamdată*, la observare şi informare, dar se apropie ziua în care vor putea chiar să influenţeze evenimentele ce se desfăşoară pe Pământ, această intervenţie fiind teleghidată de pe globul nostru sau spontană datorită miniaturizării computerelor.

Se apreciază la peste cinci sute numărul savanţilor care lucrează actualmente la punerea la punct a unui computer inteligent. Cu toate că nu le place să audă spunându-se că cercetările lor vor duce la crearea unui „robot gânditor”, totuşi acesta este scopul lor confirmat. Se persista în afirmaţia că inteligenţa este proprie exclusiv omului şi că un computer – un robot! – nu va putea niciodată să gândească singur, iar această poveste de adormit copiii îi linişteşte pe cei care se tem de tehnica viitorului.

Cei care pun la punct călătoria în spaţiu lucrează de multă vreme mână în mână cu confratele lor robotul, despre care ştiu că va putea, graţie miniaturizării, să devină personajul cel mai important al echipajului. Robotul va fi mult mai uşor decât o echipă numeroasă de astronauţi al căror ansamblu de cunoştinţe nu va reprezenta decât o mică fracţiune din cunoştinţele memorate de acest robot, cunoştinţe pe care le va putea actualiza şi exploata în

câteva frânturi de secundă. Adevărat *om de încredere*, acest asistent tehnic nu va risca să se îmbolnăvească. Dacă ceva n-ar fi în regulă, s-ar reorienta el însuşi, în câteva nanosecunde, spre circuitele de derivaţie intacte. Un robot nu mănâncă, nu abandonează. Ce fiinţă vie ar reprezenta astfel de garanţii pentru o misiune în spaţiu?

Sunt ani buni de când am propus să se cupleze un supercomputer cu alte computere fixate în nişte puncte strategice pentru a se putea (a) reuni într-un singur loc ansamblul cunoştinţelor omeneşti, (b) a se exploata aceste cunoştinţe în orice moment şi (c) pentru a se ţine constant la zi această documentaţie cu ajutorul unei pedagogii programate. Acest supercomputer va fi de departe superior tuturor bibliotecilor din lume, cu miliardele lor de cărţi.

PROIECTE LA SCARĂ INTERSTELARĂ

Până acum am vorbit de proiecte la scara *interplanetară*, dintre care unele sunt deja în curs de realizare şi altele în stadiu de punere la punct. Dar cum stăm cu proiectele la scară interstelara?

Câteva programe, apropiindu-se mai mult de sf, au depăşit deja stadiul de cercetări planetare. În rândul acestor proiecte figurează cele care urmăresc prelungirea vieţii omului sau punerea lui în stare de hibernare pentru o durată de timp bine determinată. Doctorul Albert R. Dawe, de la Oficiul de Cercetări Navale din Chicago, a anunţat că a reuşit să prepare, plecând de la sânge de veveriţă în stare de hibernare, un ser capabil să provoace această lungă perioada de somn în timpul căreia organismul face economie de energie.

În stare de hibernare, aportul de energie este reglat de un hormon în timp ce circulaţia sanguină se face cu încetinitorul. Dacă s-ar putea administra la om serul lui Dawe, ar deveni posibilă adaptarea organismului uman la lungile perioade de timp pe care le-ar impune o călătorie

interstelara.

Dacă aceste cercetări medico-biologice ar fi încununate de succes, ele ar contribui la apropierea notabilă a perspectivei călătoriilor interstelare care s-ar putea face la bordul unor astronave mai puţin rapide decât s-ar crede necesar.

Dar se urmăreşte construirea unor aparate *mai rapide*?

Profesorul Joseph Weber, de la Universitatea din Maryland, este unul dintre cei mai buni specialişti din lume în domeniul *undelor de gravitaţie*. Dar ce trebuie să înţelegem prin aceasta?

Au trecut câţiva ani buni de când acest cercetător a construit prima antenă care permite captarea şi măsurarea acestor unde, a căror existenţă a fost postulată de Einstein în teoria generală a relativităţii.

În fiecare zi apar numeroase *nove*, *stele noi*, până atunci invizibile de pe Pământ, a căror strălucire se multiplică brusc de sute de mii de ori.

Interiorul acestei stele este supus unei comprimări inimaginabile, rezultat al unui proces nuclear, astfel încât într-un răgaz de câteva ore, de câteva zile terestre, novele radiază cantităţi enorme de energie sub formă de unde de gravitaţie.

Cu ajutorul ultimei sale antene, profesorul Weber a reuşit să capteze şi să măsoare aceste unde. Cheltuielile angajate în aceste cercetări sunt ridicate, dar ar putea să se dovedească rentabile. Cea mai mare dintre antenele puse în funcţiune este formată dintr-un cilindru masiv din aluminiu cântărind 3, 6 tone, a cărui lungime atinge aproape 4 m având un diametru de 65 cm. Instalată într-o cameră în care s-a făcut vid atmosferic, această antenă este izolată de orice influenţă exterioară.

În acest domeniu ştiinţa nu este decât în stadiul cercetărilor iniţiale, dar nu este imposibil să putem utiliza

undele de gravitaţie pentru a putea propulsa aeronavele interstelare.

Profesorul Eric Leithwaite, din Londra, nu este un necunoscut, el a inventat motorul electric liniar. Tot el a construit şi un aparat capabil să neutralizeze undele gravitaţionale. În prezenţa ziariştilor, profesorul Leithwaite a pus pe talerul unei balanţe de bucătărie o cutie în greutate de 10 kg, în interiorul căreia se puteau vedea rotindu-se cu mare viteză, în sens invers unul altuia, doi volanţi acţionaţi electric. Când cei doi volanţi au atins viteza maximă, ansamblul nu mai cântărea decât 7, 5 kg, ceea ce dovedeşte că greutatea fusese parţial neutralizată. Savantul crede că într-o zi se va putea echipa un vehicul interstelar cu motoare care să funcţioneze după acest principiu. După ieşirea din câmpul de gravitaţie al Pământului, aceste aparate vor putea să funcţioneze pe bază de energie atomică şi, eventual, de unde de gravitaţie emise de nove.

„Toate bune şi frumoase, domnule, îmi veţi spune, dar cum vom reuşi să neutralizăm formidabilele distanţe interstelare? Tehnicile actuale de navigaţie spaţială ne permit să ajungem doar la corpuri cereşti relativ apropiate, precum Luna, Marte, Venus şi Jupiter”.

Înţeleg acest scepticism şi îl accept.

PÂINEA NEAGRĂ A ŞTIINŢEI

Dorind să ştiu dacă într-o zi vom putea să învingem distanţele interstelare, am intrat în *bârlogul leului* pentru a-l vizita pe profesorul Harry O. Ruppe, titular al catedrei de fizică de la Universitatea tehnică din München. Profesorul Ruppe este un savant de reputaţie mondială şi a lucrat zece ani de zile pentru NASA ca practician, răspunzând în ultimă instanţă de conducerea biroului de studii al proiectului de navigaţie spaţială. Cercetările sale în acest post s-au axat în principal pe punctul esenţial al problemei: tehnica propulsiei.

Am avut împreună o convorbire în legătură cu posibilitatea călătoriilor interstelare.

Se povesteşte că Einstein nu ar fi avut decât doi interlocutori capabili să-l înţeleagă, dar care n-au putut fi niciodată descoperiţi. Aşa cum toată lumea a auzit de teoria einsteiniană a relativităţii, fiecare foloseşte azi conceptul de *stres* aşa cum l-a definit profesorul Hans Selye în teoria adaptării. Scriind o carte pentru informarea iniţiaţilor şi a profanilor, acest profesor universitar, supranumit „Einstein al medicinei”, şi-a dat seama că trebuia, adresându-se specialiştilor, să facă uz de referinţe medicale atât de complicate încât profanul ar fi pierdut firul demonstraţiei. De aceea el l-a sfătuit pe profan să sară peste pasajele pe care nu le înţelegea, restul lucrării fiind suficient pentru explicarea teoriei stresului.

Preocupat să nu-mi aduc cititorul în această stare de stres, îi propun să nu reţină din acest interviu decât ceea ce poate înţelege fără dificultate.

D.: Au fost suficiente două decenii ca să asistăm la progresele surprinzătoare în domeniul navigaţiei spaţiale. Ne-am obişnuit cu aceste progrese accelerate, dar va fi posibil să continuăm în acest ritm?

H.R.: Nu este de mirare ca, bazându-ne pe ceea ce s-a realizat deja, să ne imaginăm că va fi posibil din punct de vedere tehnic, într-un viitor previzibil, să ajungem la stele. Timpul necesar pentru a ajunge la un satelit ce gravitează pe orbită apropiată de Pământ variază între câteva minute şi o oră, viteza necesară fiind de zece kilometri pe secundă. O viteză mai mare încă o dată şi jumătate ne aduce la îndemână Luna şi celelalte planete. Călătoria spre Luna durează câteva zile; pentru călătoriile interplanetare avem nevoie de câţiva ani, dar în acest ultim caz ne folosim de mişcarea anuală de rotaţie a Pământului în jurul Soarelui. Dacă facem nişte călătorii interstelare la viteze interplanetare (ceea ce nu este imposibil după cum

dovedeşte exemplul sondei spaţiale *Pioneer 10*), timpul de navigaţie ar fi de I04 ori mai mare faţă de timpul în care lumina ar parcurge distanţa până la ţintă. Până la obiectivul cel mai apropiat, situat la circa 4 ani-lumină, aceasta ar însemna o durată a zborului de 4-I04 ani; pentru obiectivul cel mai îndepărtat, durata s-ar prelungi până la aproximativ I014 ani. Nu se apreciază *decât* la I010 ani vârsta universului, dar obiectivele cele mai apropiate sunt prea depărtate dacă comparăm o durată de patruzeci de mii de ani cu cea a unei vieţi omeneşti sau cu vârsta unei civilizaţii tipice Pământului.

D.: Dumneavoastră, ca expert, vedeţi cea mai mică posibilitate de lansare a unor astfel de expediţii interstelare?

H.R.: Sigur că da! Iată, de exemplu, câteva ipoteze posibile. *Expediţiile fără pasageri*. Aceste misiuni vor fi efectuate de maşini (roboţi) care ne vor comunica observaţiile lor prin radio. *Călătorii care vor dura mai multe generaţii*. Se va expedia în spaţiu o întreagă colonie umană care va dispune de propria ei sursă de energie (*mini-soare*), în cadrul căreia ciclul biologic se va derula într-o riguroasă autarhie. Grupul care va ajunge la destinaţie nu va fi, în acest caz, acelaşi cu cel existent la plecare*. Încetinirea vieţii*. Astronava duce cu ea celule de reproducere bărbăteşti şi femeieşti conservate, precum şi incubatoare speciale unde aceste celule se vor dezvolta la momentul dorit. *Prelungirea vieţii*. Se va prelungi viaţa echipajului astfel încât durata călătoriei să nu reprezinte decât o fracţiune din speranţa de viaţă a omului. În acest caz va trebui să se facă apel la *ciborgi*, adică la organisme cibernetice care asociază omul cu maşina. D.: Oare, în aceste condiţii, n-ar trebui să reconsiderăm limitele tehnicii de propulsie corespunzătoare stadiului actual al cunoştinţelor noastre? Poate că dificultăţile de învins nu ar fi chiar atât de considerabile?

H.R.: Cea mai puternică dintre tipurile actuale de rachete se bazează pe propulsia ionică creată de o reacţie de fisiune. Acest sistem permite să se atingă o viteză maximă de câteva sute de kilometri pe secundă, ceea ce-l face impropriu pentru navigaţia interstelară. Proiectilul numit rachetă se caracterizează prin faptul că transportă în totalitate agentul necesar propulsării sale. Fără să zăbovesc asupra sursei de energie necesară, aş spune doar că agentul de impulsionare şi purtătorul de energie sunt adesea identice. Particula provenind din masa de carburant este transformată în energie. Dacă e vorba de o fuziune, o ecuaţie optimistă ne-ar da a = 3 x10 \ Această energie se regăseşte în gazul de propulsie. Ecuaţia în (l – a) …

D.: Dragul meu profesor, nu înţeleg nimic.

H.R.: Zău? Aceste formule sunt totuşi simple.

D.: Nu mă îndoiesc. Partea proastă e că nu le înţeleg. Sunt departe de a fi un specialist în rachete, iar cititorii mei, ca şi mine, sunt doar nişte profani care nu pricep nimic din această chinezească de savant.

H.R.: Sistemul pe care vreau să vi-l expun nu poate fi definit decât cu ajutorul formulelor, iar în cursul convorbirii noastre vom întâlni de multe ori acesta piedica.

D.: Propun să public o anexă a acestui interviu în care să figureze toate formulele de neînţeles pentru profani, dar foarte interesante pentru specialişti.

H.R.: Proiectul Dedal la care lucrează prietenul meu Alain Bonf, de la *British Interplanetary Society*, utilizează tipul de propulsie nucleară prin impulsuri, recomandat pentru prima dată, prin anii cincizeci, de americanul S.-ulam. Ideea constă în a face să explodeze bombe atomice relativ convenţionale (fisiune nucleară) în partea din spate a unui vehicul, această parte din spate fiind legată de un fel de şicană prin intermediul unor amortizoare. Studiindu-se mai de aproape acest principiu, s-a constatat că

modelele mai voluminoase ar putea fi propulsate cu ajutorul unor bombe cu hidrogen. Putem afirma, fără să exagerăm, că aparatele propulsate cu ajutorul acestui sistem ar putea să exploreze lot sistemul solar. În schimb, ar trebui perfecţionate pentru a putea fi folosite la scară interstelară. Este foarte posibil ca până la sfârşitul acestui deceniu să se declanşeze mici explozii termonucleare cu ajutorul unor raze laser sau a unor fluxuri de electroni, ceea ce va permite să se limiteze puterea exploziilor la echivalentul câtorva tone de TNT în locul megatonelor produse de detonatoarele bombelor cu fisiune. Şi acum să definim obiectivul în cazul *Dedal*. Un aparat nelocuit trebuie să evadeze din sistemul nostru solar pentru a se îndrepta spre steaua lui Barnard, situată la o depărtare de 5, 9 ani-lumină. Pentru a se reduce cât mai mult durata zborului, nu se prevede decât o expediţie fără întoarcere. Aparatul este propulsat cu ajutorul unor mici explozii termonucleare (heliu3, deuteriu), declanşate prin laser sau printr-un flux de electroni. Viteza de propulsie (V) este de I07 m/sec.

Iată cum se va desfăşura zborul. Prima treaptă a rachetei va intra în funcţiune la decolare. Rezervoarele de combustibil se desprind imediat ce s-au golit. Prima treaptă şi-a consumat combustibilul după 2, 05 ani. A doua treaptă se separă de prima şi intră în acţiune. Această a doua treaptă îşi consumă combustibilul după 1, 76 ani. Acest moment se defineşte prin următoarele cifre: 3, 81 ani de la plecare; O, 2 ani-lumină distanţa de Soare; viteza minimă O, 1 m/sec, viteza maximă 1, O m/sec, viteza medie O, 3 m/sec.

Aparatul ajunge la ţintă după 48, 3 ani.

Pentru a se putea menţine legătura radio cu Pământul, va trebui să se stabilizeze direcţia zborului, ceea ce se va putea face prin rotirea aparatului în jurul lui (*spin*) şi prin reperarea pe planul stelelor. Eventual se vor

face corecţiile de zbor necesare.

Cu aproximativ cinci ani înainte de ajungerea la ţintă, se va declanşa desprinderea a zece – douăzeci de aparate anexe care vor traversa, ca să spun aşa, în tir disperat sistemul solar al lui Barnard. Numai aşa se va obţine maximum de informaţii despre eventualele planete, căci zborul în apropierea stelei lui Barnard va fi de scurtă durată.

Zborul va dura deci cincizeci şi doi de ani, la care trebuie să adăugăm un răgaz de şase ani înainte ca informaţiile strânse să poată ajunge pe Pământ, aşa că totalul este de cincizeci şi opt de ani.

Admiţând că e nevoie de cincisprezece ani pentru a construi un aparat de acest tip, timpul care s-ar scurge de la pornirea acestei întreprinderi şi până la obţinerea primelor rezultate ar fi în total de şaptezeci şi trei de ani. Dacă mărim această durată la o sută de ani, am putea ajunge la un obiectiv situat la o distanţă de 8, 8 în loc de 5, 8 ani-lumină. În acest caz am impresia că atingem limita extremă a posibilităţilor acestui gen de propulsie şi că poate am şi depăşit-o. Dacă aparatul pe care l-am descris pare relativ simplu, asta se datorează faptului că nu am aprofundat explicaţiile.

D.: Promit că voi reproduce cu scrupulozitate cuvintele dumneavoastră… Este cât se poate de limpede că propulsia prin explozii nucleare nu ne permite decât călătorii interstelare pe distanţe foarte mici. Am epuizat toate posibilităţile, sau există surse de energie mai puternice?

H.R.: Răspunsul este evident afirmativ. Dar, înainte de a mă explica, daţi-mi voie să vă spun că este foarte posibil ca, cu ocazia punerii la punct a proiectului *Dedaly* să facem descoperiri care ne vor facilita lucrurile.

Să ne întoarcem acum la sursele mai puternice de energie. Fisiunea nucleară nu transformă în energie decât

O, 3% din masa de combustibil. Ce s-ar întâmpla dacă am putea-o transforma în totalitate? Atunci ar deveni posibil, cel puţin teoretic, să ne apropiem de viteza luminii.

Cunoaştem deja acest gen de procese, dar la scară mică. Astfel un pozitron şi un electron se transformă în întregime în energie când se întâlnesc. În general spunem că trebuie să punem materia în prezenţa antimateriei pentru a provoca distrugerea lor mutuală. Fuziunea nucleară pare să fie în univers o sursă de energie *normală* risipită din aceste *focare* care sunt stelele. În schimb, distrugerea totală a materiei nu pare deloc să se producă pe scară mare în natură. Unii vor deduce de aici imposibilitatea de a recurge la acest proces, dar raţionamentul prin analogie nu mi se pare deloc convingător.

D.: Vorbeam de propulsare şi de durata zborului care decurge de aici. Ar trebui să terminăm cu această întrebare înainte de a trece la următoarele. O discuţie care abordează probleme atât de specializate ar depăşi cadrul acestei cărţi. Vă rog deci să ne vorbiţi, în legătură cu viitoarea tehnică a călătoriilor interstelare, doar despre aspectele de interes general susceptibile de a fi înţelese de toată lumea.

H. R.: înţeleg punctul dumneavoastră de vedere. Să mergem mai departe… înainte de a ne lansa în ceva atât de complicat precum pregătirea unei călătorii interstelare, ar trebui în mod obligatoriu să dispunem de un minimum de informaţii în ceea ce priveşte existenţa planetelor, ca şi în privinţa unor noţiuni cel puţin rudimentare despre mediul şi probabilităţile de viaţă pe care le prezintă.

O navă spaţială rapidă suferă influenţe ciudate în domeniul observaţiei mediului începând de la vehiculul însuşi, şi acesta e un lucru de care trebuie să se ţină cont în astronavigaţie. Nu cunoaştem chiar atât de bine coordonatele şi evoluţia lor aşa cum le ştim pe cele ale

sistemului nostru solar – punct important pentru pilotajul şi controlul aparatului.

Spaţiul interstelar este doar aproape vid, şi numai în vid s-ar putea atinge viteze cu adevărat ridicate, cărora li s-ar opune rezistenţa gazelor. Se apreciază că această rezistenţă ar fi slabă, chiar şi în cazul unor viteze extreme, dar va trebui totuşi să se ţină cont de ea la pregătirea unor zboruri de lungă durată.

Rezistenţa opusă de gaze nu este singura problemă pe care ar trebui s-o rezolve tehnicienii. Va trebui să se ţină seama şi de încălzire, de eroziunea şi de iradierile provocate de impactul particulelor cu aparatul. O misiune de lungă durată impune dificila punere la punct a unor tehnici extrem de fiabile, chiar şi în cazul unui vehicul lipsit de echipaj, şi cu atât mai mult când e vorba de o navă spaţială locuită. Rezultatele unei astfel de expediţii nu sunt previzibile decât vag şi cu siguranţă că ele nu vor consta decât în informaţii de ordin ştiinţific, ce nu vor ajunge pe Pământ decât după mai multe decenii de la mobilizarea fondurilor necesare acestei întreprinderi. Toată problema constă în a şti dacă omul va avea cutezanţa să facă aceste investiţii pe termen lung.

Până acum nu s-au studiat deloc problemele de ordin sociologic ce se vor pune unui echipaj care va efectua o adevărată *călătorie în viitor*. Acest proiect vast ar trebui să ţină cont şi de problemele care îi vor afecta pe cei ce vor rămâne pe Pământ. Dacă mijlocul de propulsie reprezintă actualmente problema centrală, după rezolvarea ei vor mai fi încă multe altele de soluţionat.

D.: Se poate considera ca ajunsă la capăt evoluţia cunoştinţelor noastre în urma numeroaselor descoperiri revoluţionare pe care le-am făcut până în prezent?

H.R.: Eu zic că nu. Gândiţi-vă la descoperirea stelelor compuse din neutroni[3], sau la discuţiile despre *găurile*

3 O stea care s-a contractat după ce şi-a pierdut totalitatea energiei

neagră din univers, sau despre felul în care ne reprezentăm particulele elementare. Viitorul va putea să ne deschidă, pentru călătoriile interstelare, posibilităţi actualmente inimaginabile sau în contradicţie cu posibilităţile actuale. Este imposibil să faci previziuni raţionale în acest domeniu, dar iată câteva idei fantastice, dintre care unele împrumutate din romanele de anticipaţie, idei care dau de gândit.

Cred că toată lumea ştie că un aparat spaţial îşi vede viteza variind când aparatul trece prin preajma unui corp ceresc ce gravitează în jurul altuia – de exemplu în cazul unei stele compuse din neutroni care se roteşte în jurul unei găuri negre. Dacă aparatul execută o manevră de acest gen, viteza lui aproape că poate fi accelerată *ad libitum*, căci forţele principale se exercită într-o manieră identică asupra fiecărui atom.

În orice caz, e sigur că există nişte forţe susceptibile de a fi utilizate.

Am spus deja că spaţiul interstelar nu este complet vid. Poate că este teatrul unor fenomene pe care încă nu le cunoaştem. Radiaţiile exercită aici presiuni, găsim câmpuri magnetice şi electrice; aceste surse de energie par mult prea slabe pentru a putea fi utilizate ca agent principal de propulsie, dar poate că vor fi suficiente pentru eventualele modificări ale direcţiei.

Dacă cercetările asupra gravitaţiei ar permite să i se transforme forţa de atracţie în forţă de respingere, consecinţele acestei descoperiri ar fi nemaipomenite. În acest caz, ar trebui evident să se recurgă la un aport suplimentar de energie, altfel s-ar ajunge la o mişcare perpetuă de ascensiune şi de coborâre în interiorul câmpului de gravitaţie al Pământului, dar ar constitui un pas decisiv spre rezolvarea problemei noastre. O astronavă

---

sale nomiale şi a cărei masă este echivalentă cu cea a soarelui la un diametru de vreo zece metri (n.a.).

care ar folosi gravitaţia sau alte câmpuri de forţă ar putea să fie propulsată de corpuri cereşti, chiar în întreg universul.

Poate că într-o zi va fi posibil să deplasăm întregul sistem solar, sau Pământul *echipat* cu un soare artificial, astfel încât obstacolul distanţei ar fi neutralizat.

Se pretinde în general că, în virtutea teoriei einsteiniene a relativităţii, nicio particulă, nicio cuantă nu s-ar putea deplasa cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Privind mai cu atenţie, această teorie este de fapt mai puţin convingătoare. Ea ne spune doar că particulele de materie cu o viteză mai mică decât cea a luminii sau mişcându-se cu o viteză mai mare decât cea a luminii nu pot fi accelerate sau respectiv frânate decât pe punctul de a tinde spre această viteză. *Tahionii* sunt particule a căror viteză este mai mare decât cea a luminii şi a căror existenţă e doar presupusă. Mi s-ar părea neverosimil să poată fi folosiţi pentru propulsarea în spaţiul interstelar. Dar parcă poţi să ştii? Poate că vom reuşi să perfecţionăm teoria relativităţii astfel încât să avem acces, în anumite condiţii, la *domeniul interzis* al vitezelor mai mari decât cea a luminii.

Am mai face un pas decisiv înainte dacă astronava noastră ar putea să se aprovizioneze cu combustibil în cursul călătoriei. Asta n-ar însemna rezolvarea celorlalte probleme, dar astfel am mai face un pas dincolo de frontiera *imposibilului*.

O parte apreciabilă – cam 10% – din cantitatea de materie care *cade* într-o gaură neagră se transformă în energie. Dacă am putea crea şi stabiliza *mini-găuri negre*, le-am putea folosi pentru propulsie.

Unii autori de sf au imaginat nişte soluţii mitice la problema distanţei şi a timpului. Existenţa unui *hiperspaţiu*, aşa cum e presupus de alţi autori, mi se pare că ţine de acelaşi gen de fabulaţie.

Dar să nu uităm că însuşi Newton, bazându-se pe cunoştinţele pe care le avea în secolul al XVII-lea, nu ar fi înţeles nimic din actuala tehnică a televiziunii noastre!

Dacă există cu adevărat, sub o formă sau alta, fenomene care ţin de ocultism, într-o zi ele vor sfârşi prin a se integra imaginii noastre raţionale despre lume, cu toate cunoştinţele pe care le va implica aceasta.

Dar am pălăvrăgit destul. Sper să fi reuşit să arăt persistenţa unei mici scântei de speranţă, în ciuda tuturor „imposibilităţilor" care pavează drumul spre stele.

„O mică scânteie de speranţă..."

Aceste ultime cuvinte ale profesorului Ruppe ne fac să considerăm că a meritat să muşcăm din *pâinea neagră a ştiinţei*. Acest specialist a recunoscut de trei ori posibilitatea ca nişte descoperiri excepţionale, în prezent imprevizibile, să răstoarne într-o zi proiectele noastre raţionale. Este adevărat că ştiinţa trebuie să-şi continue cercetările sistematic, dar i se mai întâmplă să fie luminată şi de şansă sau de întâmplare.

Faptul că *omul* încă nu stăpâneşte tehnica deplasărilor în spaţiul cosmic nu ar putea fi invocat pentru nega că nişte extratereştri au reuşit acest lucru de multă vreme. Indiciile vizitelor lor pe planeta noastră sar în ochi.

La câteva săptămâni de la convorbirea mea cu profesorul Ruppe, am citit în revista *Ancient Skies* un articol semnat de el, a cărui concluzie o traduc din engleză:

Erich von Däniken a venit să-mi ia un interviu înainte de a scrie ultima lui carte. Spre marea mea surprindere mă văd constrâns să renunţ la concepţia rigidă pe care o aveam despre imposibil. Constat acum că pot fi considerate ca posibile expediţii interstelare limitate la obiective aflate la distanţe de maximum 10 ani-lumină.

MITURILE SUNT REPORTAJE

Am aflat, citind într-un ziar, că astronomul britanic

Robert Temple scrisese o carte în care se găsea confirmată teoria mea. Autorul demonstra că mitologia dogonilor – un popor african care trăieşte în Mali, pe platoul Bandiagara şi în munţii Hombori – dezvăluia o cunoaştere perfectă şi concretă a sistemului solar al lui Sirius. Din această lucrare reieşea că dogonii cunosc, din timpuri imemoriale, poziţia, gravitaţia şi poziţia stelei invizibile care se roteşte în jurul lui Sirius.

Am scris imediat cunoştinţelor mele din Anglia pentru a afla date mai precise despre autor şi despre ce anume publicase în legătură cu dogonii. Apoi mi-am procurat o documentaţie considerabilă despre dogoni, mai ales cartea lui Robert K.G. Temple intitulată *The Sirius Mystery* (Misterul lui Sirius). Această carte m-a fascinat şi i-am scris autorului pentru a-l felicita. Câteva luni mai târziu ne întâlneam la Londra. Contrar celor afirmate de ziar, domnul Temple nu este nici astronom, nici britanic, ci este un lingvist american. Faptul că Temple se numără printre membrii cunoscutei *Royal Astronomical Society* este suficient ca să demonstreze seriozitatea lui în domeniul ştiinţific.

În cursul numeroaselor noastre convorbiri mi-am însuşit esenţa cunoştinţelor de neînţeles pe care le au dogonii despre sistemul solar al lui Sirius.

În 1931, antropologul francez Marcel Griaule merge în ţinutul dogonilor şi întâlnirea cu ei l-a fascinat şi tulburat profund. El descoperă la acest popor existenţa unei mitologii extraordinar de complicată, asociată cu o inexplicabilă cunoaştere a stelelor. La fiecare cincizeci de ani, dogonii organizează ceremonii rituale pentru care confecţionează de fiecare dată măşti noi, pe care le păstrează după aceea cu grijă, astfel încât constituie adevărate arhive ale trecutului, ţinute la zi de secole întregi.

Griaule îi vizitează din nou pe dogoni în 1946 însoţit

de data asta de un coleg etnolog, doamna Germaine Dieterlen, pe atunci secretar general al Societăţii Africaniştilor de la Muzeul Omului.

Cei doi publică în 1951 rezultatele unei anchete de patru ani sub titlul *Un sistem sudanez al lui Sirius*, care nu reţine atenţia decât unui număr mic de specialişti. Se va dovedi mai târziu că acest raport conţine o adevărată bombă cu efect întârziat care nu va exploda decât după douăzeci şi cinci de ani.

Ce lucruri atât de uimitoare conţin miturile dogonilor?

Domnul Griaule şi doamna Dieterlen spun că sistemul lui Sirius este cunoscut de patru grupuri etnice sudaneze: dogonii din Bandiagara, grupurile bambara şi bozo din regiunea Segu şi miniankaii din regiunea Kutiala.

La începutul raportului lor, cei doi etnologi declară că s-au abţinut de la formularea unei ipoteze în legătură cu documentele pe care le-au strâns, că nu au făcut cercetări asupra originilor lor, ci s-au limitat pur şi simplu să le prezinte astfel încât declaraţiile pe care le-au cules de la cele patru triburi să figureze în cadrul aceleiaşi expuneri. Niciun moment nu au încercat să afle cum au putut aceşti oameni, lipsiţi de instrumentele necesare, să dobândească cunoştinţele aprofundate pe care le au despre corpuri cereşti practic invizibile.

Dogonii celebrează la fiecare cincizeci de ani *Sărbătoarea* Seguiale cărei ceremonii urmăresc regenerarea lumii. Data acestei ceremonii este determinată de *Po Tolo*, steaua lui Segui. Cuvântul *po* denumeşte, din toate cerealele dogonilor, pe cea al cărei grăunte este mai mic. Numită *fonio* în alte regiuni ale Africii occidentale, această plantă poartă în botanică numele de *digitaria exilis*.

În mitologia dogonilor, PoDigitaria gravitează în jurul lui Sirius în ritmul unei revoluţii la fiecare cincizeci de ani,

Sirius fiind un astru luminos în timp ce *Po* rămâne invizibil. Dogonii mai afirmă că *Po* este cea mai grea dintre aceste două stele şi îi determină poziţia lui Sirius rotindu-se în jurul său.

Mitologia dogonilor îşi trage rădăcinile dintr-o epocă imposibil de determinat cu exactitate, dar care datează totuşi din vremuri foarte îndepărtate. De unde deţin ei cunoştinţele despre cele două stele Sirius care există efectiv şi care au fost numite Sirius A (cunoscută de multă vreme de astronomii noştri) şi Sirius B (descoperită recent)?

În astronomie Sirius se mai numeşte şi Steaua Câinelui, dar această denumire este perimată în măsura în care datează dintr-o epocă în care Constelaţia Câinelui se manifestă între sfârşitul lunii iulie şi cel al lunii august, adică în momentul cel mai cald al anului: perioada *caniculară* (*Canis* însemnând câine în latină). Ştim de multă vreme că, datorită precesiei echinocţiilor, punctul de intersecţie (punct venal) al ecuatorului celest cu eliptica terestră efectuează o mişcare retrograda ce corespunde unei revoluţii de douăzeci şi şase de mii de ani, ceea ce are drept efect modificarea coordonatelor astrale.

Sirius A este o stea albă de magnitudine 1, situată în constelaţia Câinelui, la sudul firmamentului, fiind astrul cel mai strălucitor al acestei regiuni. Constelaţia se află la 8, 5 ani-lumină de Pământ (un an-lumină = 9, 5 bilioane de kilometri). Sirius A este însoţit de Sirius B, o stea de magnitudine 9 descoperita în 1944 de astronomul german Friedrich Wilhelm Bessel (1784 – 1848) şi *văzută* prima data de opticianul şi mecanicul american Alvin Clarke (1804 – 1887). Dacă Sirius A este o stea normala, Sirius B face parte din seria piticelor albe, cu o foarte mare densitate.

Abia în 1834 a descoperit Bessel neregularităţile din mişcarea lui Sirius care nu se deplasează în linie dreaptă

ci după un fel de sinusoidă. După ce i-a cerut asistentului să măsoare la intervale regulate, vreme de câţiva ani, poziţia acestei stele, el a ajuns la concluzia că *ceva* îi modifică traiectoria. Astronomii au dedus de aici existenţa unui cuplu şi au botezat Sirius B acel *ceva* care le rămânea invizibil, chiar şi atunci când se făcea apel la cele mai bune telescoape din epocă. S-a presupus că Sirius B este o stea neluminoasă…

Or, americanul Clarke, deja bine cunoscut pentru construirea de telescoape mari, a descoperit cu ajutorul unei lentile cu diametrul de 47 cm că această stea Sirius B, până atunci invizibilă, era exact în punctul pe care îl presupusese Bessel. Din cauza apropierii mari de Sirius A, a cărei strălucire este extraordinar de mare, nu a putut fi observată Sirius B.

Sirius B figurează de acum în catalogul stelelor pitice albe, caracterizate printr-o foarte puternică densitate şi printr-o strălucire minimă de aproximativ 0,0003%. Raportul dintre densitatea lui Sirius A şi Sirius B este egal cu O, 42: 27.000. Diametrul stelei Sirius B nu este decât de 41.000 km, dar masa ei este egală cu cea a Soarelui. Datorită acestei mase enorme poate Sirius B să transforme în sinusoidă traiectoria lui Sirius A, conform cu o perioadă de 50, 94 ± 0,09 ani.

ŞTIINŢA MODERNĂ ŞI CUNOŞTINŢELE DOGONILOR

Ştiinţa Modernă: Abia la începutul secolului trecut a fost descoperita Sirius B, steaua pilot a lui Sirius A.

Cunoştinţele Dogonilor: Sirius nu este centrul sistemului, ci doar unul din punctele în jurul căreia gravitează o stea mică numită Digitaria, pe care dogonii nu au văzut-o niciodată. Ş.M.: Sirius B este invizibilă cu ochiul liber. Orbita ei nu a putut fi determinată decât cu ajutorul unor puternice telescoape moderne.

C.D.: Elementele materiale şi spirituale ale

sacrificiilor sunt cunoscute Digitariei, căreia i se cunoaşte existenţa, dar care rămâne *invizibilă*.

Ş.M.: Sirius B este o stea mică, o „pitică albă”.

C.M.: Digitaria este *infinit de mică*. Ea a dat naştere la tot ce există, în cursul evoluţiei sale.

Ş.M.: Revoluţia lui Sirius B se face în 50,04 ± 0,09 ani.

C.D.: Perioada de revoluţie a Digitariei este de aproximativ cincizeci de ani. Ea corespunde cu durata primelor şapte domnii, fiecare de câte şapte ani.

Ş.M.: Densitatea lui Sirius B este extrem de ridicată.

C.D.: Digitaria este cea mai grea dintre stele. Ea determină poziţia lui Sirius încercuind-o cu orbita ei.

După ce a comparat diagramele traiectoriei lui Sirius B, aşa cum o descriu miturile doganilor, cu cea care reiese din cercetările astronomice moderne, americanul R. Temple a tras concluzia că ochiul cel mai puţin exersat poate să-şi dea seama de la prima privire că cele două reprezentări coincid până la cele mai mici detalii şi că dogonii cunosc perfect natura lui Sirius B şi orbita ei în jurul lui Sirius A.

Când dogonii spun că Digitaria efectuează în jurul ei o rotaţie completă pe ani, nu se ştie dacă prin aceasta înţeleg un an terestru sau un an digitarian, dar este totuşi tulburător că un trib de negri primitivi are cunoştinţă de *rotaţia corpurilor cereşti în jurul axei lor*; Nu a trecut chiar atât de multă vreme de când ştim că Pământul se roteşte în jurul axei sale… Dogonii mai ştiu şi faptul că *spirala corespunde cu mişcarea primordială a universului*. Or, astăzi ştim că galaxiile au această mişcare.

Fără îndoială că într-o zi astronomii noştri vor mai descoperi ceva ce dogonii ştiau de multă vreme, şi anume că Sirius B nu este singurul corp ceresc care se mişcă împreună cu Sirius A. Într-adevăr miturile lor vorbesc despre o a treia stea. EMMA YA

— Sorgo femelă (sorgo este o plantă graminee) – *mai voluminoasă decât Digitaria*, *dar de patru ori mai uşoară*, *care gravitează în acelaşi sens cu Sirius B*, *dar pe o orbită mai mare*. *EMMA YA ar avea un satelit*: *Planeta Femeilor*. În sfârşit, grupul Sirius ar mai fi compus din încă un corp ceresc, numit *Cizmarul*, mai îndepărtat de Sirius A decât ar fi toţi ceilalţi sateliţi şi care s-ar deplasa în direcţia opusă.

Încă nu avem posibilitatea să verificăm existenţa corpurilor cereşti *Emma Ya* şi *Cizmarul*, căci instrumentele noastre actuale nu ne permit să detectăm sateliţii unei stele aflată la o depărtare de 8, 3 ani-lumină.

Recunosc că ne-am putea întreba dacă nu cumva aceste cunoştinţe incredibile le-au fost comunicate dogonilor de un călător occidental în cursul descoperirilor astronomice din secolul al XIX-lea. Dar acest călător ar fi trebuit să fie el însuşi astronom, un astronom eminent. Şi ar fi trebuit să fie şi puţin nebun pentru a avea ideea absurdă de a dezvălui unor negri primitivi particularităţile unei stele invizibile.

Măştile Segui constituie o colecţie neîntreruptă a căror origine savanţii o situează la începutul secolului al XV-lea.

Dacă postulez că dogonii au fost neapărat instruiţi de extratereştri, se vor găsi unii să obiecteze că Sirius B nu este o planetă şi în consecinţă extratereştrii nu ar fi putut să vină de acolo. Am pretins vreodată aşa ceva? Nici miturile dogonilor, care nu vorbesc decât de *sateliţi*. Problema de a şti dacă un sistem compus din două stele poate avea planete a făcut obiectul unor discuţii foarte serioase. În general astronomii nu admit existenţa unei planete cu condiţii favorabile vieţii într-un sistem bisolar, căci condiţiile de gravitaţie care ar rezulta din interacţiunea celor doi sori ar impune acestor planete orbite *imposibile*.

Toate acestea nu sunt azi decât presupuneri, de dovedit nu se poate dovedi nimic. Telescoapele de care dispunem actualmente nu ne permit să descoperim existenţa unor planete în alte sisteme solare. Dar fie că acesta este sau nu cazul lui Sirius, nimic nu schimbă din faptul că dogonii cunosc din timpuri imemoriale existenţa lui Sirius B, fără să fi dispus vreodată de vreun telescop.

Pe baza documentelor moştenite de la tatăl ei, doamna Genevieve Calame-Griaule a scris o carte intitulată *Geneza neagră*. În această carte găsim răspunsurile la întrebările stârnite de cunoştinţele dogonilor.

Amma a fost singurul zeu originar.

Amma a creat stelele din bulgări de pământ.

Pe care i-a aruncat în spaţiu.

Şi asta mă face să mă gândesc la teoria exploziei iniţiale pe care savanţii o consideră actualmente drept explicaţia cea mai verosimilă a naşterii universului. Formulată de fizicianul şi matematicianul belgian Georges Lemaître, această teorie afirmă că, în urmă cu miliarde de ani, totalitatea materiei era strânsă într-un singur atom originar, în interiorul căruia, ca urmare a unei concentraţii crescânde, forţele antagoniste au crescut în aşa măsură încât acest atom a explodat în cele din urmă în miliarde de fragmente. În cursul unei lungi perioade de consolidare, aceste fragmente s-au reunit pentru a forma nenumărate galaxii. Această teorie a exploziei originare a fost popularizată în Anglia sub amuzanta denumire de teoria big-bang-ului.

Să fie numele zeului Amma un alt fel de a denumi *marele* bum?

Preotul dogon Ogotemmeli vorbeşte astfel:

Forţa vitală a Pământului este apa… Această forţă se găseşte chiar şi în piatră, căci umiditatea este peste tot… Nommo a coborât pe Pământ, aducând fibre vegetale de la

plantele care creşteau deja pe câmpurile cerului… După ce a creat Pământul, plantele şi animalele, Nommo a creat primul cuplu de oameni care au dat naştere după aceea celor opt mari-strămoşi ai omenirii.

Aceşti mari-strămoşi au trăit infinit de mult.

După ce şi-a terminat misiunea, Nommo s-a întors în cer, şi asta nu are nimic uimitor nici pentru cel care posedă doar câteva noţiuni de mitologie, aşa cum s-au constituit ele pe diferite continente. În schimb, ideea că apa există chiar şi în piatră este originală şi surprinzătoare – chiar îndrăzneaţă dacă ne gândim la ce puteau să reprezinte pentru om pietrele din Sahara sau din savană în epoca în care a luat naştere mitologia dogonilor.

Ştiinţa nu a descoperit decât foarte recent posibilitatea obţinerii apei din piatră. În urma studierii posibilităţilor de supravieţuire a oamenilor stabiliţi în staţiile lunare, s-au efectuat asupra unor pietre experienţe care au demonstrat că, prin procedee tehnice costisitoare, se pot extrage molecule de oxigen şi hidrogen care permit să se obţină apa prin sinteză.

Unele mituri pe care ni le-a transmis Ogotemmeli nu sunt misterioase decât la prima vedere. Astfel marii strămoşi ai omului ar fi încercat să-l viziteze în cer pe Nommo, dar cu toate că aceste creaturi şi autorul lor erau de *aceeaşi natură*, ei n-au putut trăi împreună. Unul dintre marii strămoşi, care a devenit mai târziu primul fierar al Pământului, a încălcat interdicţia, luându-şi de nevastă o străină. După spusele lui Ogotemmeli, „amândoi au devenit impuri şi au trebuit să se despartă de ceilalţi. Au fost nevoiţi să se întoarcă pe Pământ pentru a putea trăi împreună… căci deveniseră impuri”.

Iar mie îmi vine imediat în minte ideea carantinei.

Dacă admitem că extraterestrul Nommo nu s-a născut pe planeta noastră, urmează de aici că nu putea să descindă din om. Având domiciliul în altă parte în cosmos,

acest Nommo a transformat deci, printr-o mutaţie provocată şi calculată, nişte fiinţe pe care le considera subdezvoltate*. Înnobilate* astfel, aceste fiinţe au continuat să se dezvolte în cadrul condiţiilor existente pe Pământ. Şi-au procurat din acest mediu şi împotriva acestui mediu mijloacele de a-şi apăra organismul împotriva agresiunii bacteriilor terestre care le puneau viaţa în primejdie. În felul acesta, aceşti *mutanţi* s-au imunizat faţă de mediul în care trăiau. Iar lui Nommo îi era cu neputinţa – altfel risca să moară – să-şi întâlnească – chiar şi în *cer* propriile creaturi, care au fost obligate să se întoarcă pe Pământ unde contracaraseră impuritatea.

După paisprezece ani de la apariţia primului lor raport, domnul Griaule şi doamna Dieterlen au publicat într-o lucrare intitulată *Vulpea palidă* noi informaţii despre cunoştinţele pe care le au dogonii despre sistemul Sirius. Noţiunile pe care le au despre sistemul nostru solar înglobează şi planetele Jupiter şi Venus. Mai au şi un calendar solar şi un almanah special pentru agricultură.

Examinarea aprofundată a acestei documentaţii ar dura prea mult. Important este că dogonii au despre sistemul Sirius nişte cunoştinţe pe care, în mod normal, n-ar fi trebuit să le aibă.

Aceste cunoştinţe sunt seculare, dar, în niciun moment al istoriei lor, negrii nu au dispus de instrumente optice astronomice şi nu au habar de calculul algebric. Cum se face atunci că ştiu, din timpuri imemoriale, lucruri pe care nici noi nu le-am descoperit decât în secolul trecut?

Vorbind despre sistemul Sirius în reputata revistă ştiinţifică *Nature*, profesorul Michael Ovenden, titular al catedrei de astronomie de la Universitatea din Vancouver, a încercat să explice astfel inexplicabilul:

Pentru a înţelege persistenţa unor vechi tradiţii la dogoni trebuie pur şi simplu să nu uităm existenţa, la

Tombuctu, în secolul al XVII-lea, a unei universităţi musulmane înfloritoare, prin intermediul căreia au fost transmise tradiţiile greceşti, egiptene, sumeriene.

Ia uite ce departe am ajuns! Că dogonii ar fi fost primii cunoscători ai celor mai precise detalii despre Sirius B sau că aceste cunoştinţe datează şi mai de demult, de la greci, egipteni sau sumerieni, asta nu schimbă nimic din faptul că nicio altă tradiţie în afară de cea a dogonilor nu ne aduce atâtea precizări despre Sistemul Sirius.

Admiţând că *explicaţia* profesorului Ovenden ar fi o explicaţie, o accept în măsura în care invocă existenţa unor cunoştinţe şi mai vechi decât cele ale dogonilor.

MITURILE SUNT REMINISCENŢE ISTORICE

După părerea mea, miturile dogonilor ilustrează în mod exemplar ca orice *mit* corespunde cu sensul primitiv al acestui cuvânt care înseamnă în greceşte *vorbă*, *relatare*, *povestire*. Ne transmit un adevăr de care trebuie să luăm act. La naşterea lor erau nişte reportaje ce expuneau evenimente trăite.

După spusele filosofului Karl Jaspers, miturile sunt totdeauna purtătoare de simboluri şi mesaje cifrate, de decriptat. Poarta protoistoriei se deschide în faţa noastră dacă vedem nucleul central al acestor mituri drept originea unei conştientizări istorice.

Trebuie să căutăm sâmburele miturilor, să îl *decorticăm* şi să anmcâm peste bord lestul acumulat de generaţii. Grotescul istoriei este că esenţa miturilor nu e nici măcar înţeleasă de cei care se ocupă cu colportarea lor. Din lipsa unui vocabular potrivit (de exemplu al unor termeni tehnici), esenţa miturilor se ascunde ca o bombă cu efect întârziat sub un talmeş-balmeş verbal, o îngrămădire de imagini greu de înţeles.

Sâmburele central al mesajului mitic cuprinde, după mine, descrierea sosirii şi a comportamentului zeilor, indicaţii obiective despre naşterea cosmosului şi a vieţii pe

Pământ, despre crearea primei fiinţe vii dotate cu raţiune, despre apariţia culturii omeneşti, cu cultivarea şi selecţia plantelor, creşterea animalelor şi selecţia lor. Mai cuprinde de asemenea descrierile precise ale călătoriei acestor vizitatori necunoscuţi.

Compatriotul meu, profesorul de biologie Adolf Portmann, nu vede în ştiinţă şi în mituri decât o tentativă umană de a pune ordine în univers.

Miturile dogonilor m-au făcut să mă interesez îndeaproape şi de celelalte mituri africane. Şi mania mea de colecţionar a fost satisfăcută!

TENTATIVĂ DEPUNERE ÎN ORDINE

1. Cerul

Care sunt caracteristicile cerului în miturile africane? Un lucru e foarte sigur. Cerul a fost totdeauna perfect real şi foarte populat în concepţia pe care şi-o fac despre el popoarele africane. Diferiţi prin culoarea pielii, talie şi prin volumul cutiei craniene, trăind conform unei culturi şi religii diferite, practicând rituri diferite în cadrul unor structuri politice şi sociale diferite, ei sunt umani în credinţa că cerul este populat şi că de acolo au venit zeii noştri foarte reali.

Iată câteva exemple de mituri africane descriind un cer locuit, de unde au venit spre Pământ mesagerii atotputernici.

Miturile marelui trib Masai, care locuieşte în nordul Africii, vorbesc despre zei originari roşii, albaştri, albi şi negri, toţi coborâţi din *Ţara norilor*. Aceşti zei nu păreau să aibă aceeaşi concepţie despre misiunea lor pe Pământ, căci unul dintre ei distrugea ceea ce altul tocmai crease. Dacă ar fi să-i credem pe cei din tribul Masai, aceşti zei au fost foarte războinici! Acelaşi popor povesteşte că cerul era populat şi de animale, căci zeul alb, creatorul cerului, al Lunii şi al stelelor, *a făcut să coboare animalele din cer* după ce a creat o floră suficient de abundentă.

Cerul tribului Ziba – negri bantu din Tanzania – este la fel de populat. Cei din tribul Ziba nu adresează rugăciuni, nici nu aduc sacrificii lui Rigaba, zeul lor principal, care îşi are reşedinţa foarte departe în cosmos, unde este înconjurat de *fiinţe fantomatice* în compania cărora va sta multă vreme în tenebre.

După primele transmisiuni televizate ale expediţiilor spre Lună, orice copil ştie că cosmosul apare ca o lume a întunericului fără limite. Înţelegem acum de ce Rigaba a traversat tenebrele înainte de a veni să creeze primul om pe planeta noastră.

Negrii bantu din neamul Djaggam, care trăiesc în Munţii Kilimandjaro, povestesc cum cineva venit din cer a trebuit să se întoarcă acolo ca să moară.

Nu, cerul miturilor africane nu este o nirvāṇa, ci o lume reală, unde viaţa stă alături de moarte. De fapt, extratereştrii sunt şi ei muritori!

2. Zeii tehnici în Kenya, între stepa celor din tribul Masai şi lacul Rodolphe, trăiesc triburile Nandi şi Suk. Zeul lor suprem, Tororut, trăieşte în cer. Deşi are o înfăţişare umană, acesta posedă *aripi* care provoacă *fulgerul* şi *tunetul*. Cei din tribul Nandi mai au şi un alt zeu, pe nume Chepkeliensokol, ceea ce înseamnă „Lucrul cu nouă picioare strălucitoare”. Vă uimeşte!

La alţi negri bantu, tribul Pangwe, întâlnim acest mit ciudat:

Fulgerul este închis într-un ou special de unde prima mamă a luat focul. Oul a făcut explozie şi din el au ieşit toate lucrurile vizibile. Jumătatea superioară a devenit un copac ciupercă care s-a ridicat spre cer. Partea inferioară a rămas pe Pământ.

La ce bun să comentăm acest reportaj al unui eveniment trăit? Identitatea dintre tehnica pe care o descrie şi tehnica noastră sare în ochi.

3. Pământul în primul lui stadiu

Miturile populaţiei Bemba – trib care trăieşte în Zambia – povestesc că Pământul era la început un *deşert de noroi*. Atunci a venit zeul Kabezia (de unde?) ca să facă ordine. Kabezia a reglat debitul apelor, a creat plantele apoi a adus din cer animalele ca şi două fiinţe omeneşti care au populat Pământul cu descendenţii lor buni de nimic.

După spusele celor din tribul Pende, la începutul timpurilor nu exista *nimic*. Peste tot domnea întunericul. Pământul nu avea fluvii, deşi ploua fără încetare. Abia după ce s-a oprit ploaia a ordonat zeul suprem Maweze cursul apelor în râuri, după care a creat oamenii – oameni ignoranţi care nu aveau decât un corp neterminat. Maweze a creat universul şi toate corpurile cereşti. El l-a învăţat pe om cum să cultive meiul, porumbul şi palmierul. Şi şerpii sunt tot opera lui.

Sătul de singurătate, Maweze a luat-o de nevastă pe Muvadila. Creator neobosit, el a dat naştere tuturor popoarelor de pe Pământ, apoi s-a întors în cer când a considerat că planeta noastră este suficient de populată. Totuşi a luat cu el câţiva oameni, care s-au întors după aceea aducând focul.

Maweze se gândea cu siguranţă la toate.

Tribul Bantu al negrilor Buşongo are în miturile lui o cronologie perfectă a creaţiei:

La început domnea întunericul absolut pe un pământ acoperit de ape. Atunci a venit un gigant cu ten deschis, Bumba, care, cuprins de dureri de stomac, a început într-o zi să vomite. A început prin a voma stelele, soarele şi luna. Căldura lui a secat apa şi au apărut bancurile de nisip. Un fiu al lui Bumba a vomat o planetă din care au derivat toate celelalte planete. După aceea a vomat creaturile pământeşti – mai întâi animalele cele mai importante şi apoi omul. A mai vomat şi medicamentele, piatra meteoriţilor şi briciul. Începând din acest moment,

animalele. *au continuat creaţia*. Odată Pământul creat şi populat prin vomă generală, Bumba a vizitat satele de oameni şi a promulgat tabuurile alimentare. A făcut dintr-un om primul rege, un *zeu pe Pământ*, apoi s-a ridicat în aer şi s-a întors în cer unde a dispărut.

Sigur, felul în care Bumba a creat lumea nu e deloc atrăgător, dar felul în care acest mit descrie stadiul de început al Pământului presupune cunoştinţe extraordinare. Cunoştinţele noastre în domeniu nu datează decât din 1953.

În acest an, doctorul Stanley Miller a făcut o experienţă devenită celebră, reconstituind într-o retortă atmosfera originară, pornind de la un amestec de diferite minerale pe care după aceea le-a iradiat. El a reuşit să demonstreze astfel că naşterea oricărei vieţi organice a fost precedată de evaporarea unor mase de apă care s-au ridicat sub influenţa căldurii terestre şi apoi s-au răcit la mare altitudine pentru a recădea sub formă de ploi abundente. Savanţii apreciază cam la 1, 2 miliarde de ani timpul de care a avut nevoie viaţa pentru a se dezvolta plecând de la această *supă primordială*.

În ce epocă a aflat creatorul mitului citat mai sus despre acest ciclu, şi de la cine?

Iată cronologia precisă pe care o amintesc miturile creaţiei: neantul – pustiul – noroiul – ploaia – căldura solară – terenul uscat – plantele – animalele – omul – alimentele – medicamentele

— Uneltele – focul. O geneză uimitoare!

4. Creatorul

Dacă cerul miturilor ar fi fost de domeniul imaginarului, atunci, în mod logic, el n-ar fi trebuit să fie populat decât de *forme* descarnate, adică de spirite, indiferent de semnificaţia pe care o dăm acestui cuvânt. Or, zeii miturilor africane schimbă cu omul strângeri de mâini energice, destul de neaşteptate la nişte *spirite*.

Pigmeii au fost numiţi astfel din cauza taliei lor mici. Iată cum l-a creat pe om zeul lor Imana, care locuieşte în cer:

Zeul l-a creat pe Rurema care a colaborat cu el la crearea lumii. Cu toate că Rurema locuieşte în cer, el e autorul tuturor lucrurilor din această lume. Rurema are un corp (!) şi fierarii (!) locuiesc acolo sus… Ei nu au venit niciodată pe Pământ. Ei stau în cer… Pământul are o pădure crescută în mod spontan, dar Rurema l-a creat.

Poporul bantu al negrilor Baluba se compune din mai multe triburi implantate între cursul superior al fluviului Congo şi lacul Tanganyka. Aceste triburi vorbesc un număr mare de dialecte diferite, dar toate au în comun zeul suprem Makulu *care locuieşte în cer*. Makulu a creat la început stelele, soarele şi luna. După ce a luminat astfel cerurile, el a creat Pământul pe care s-a grăbit să pună apă, seminţe vegetale şi animale.

După terminarea acestor pregătiri, el a expediat pe Pământ primul om, Kyomba, însoţit de două femei. Kyomba a adus în părul lui (nu e uimitor?) seminţe vegetale preţioase precum şi *lucrul care aprinde focul*. Acest *homo polivalens* i-a învăţat pe locuitorii primitivi ai Pământului numele lucrurilor pe care încă nu le cunoşteau, cât şi felul de a se servi de ele în mod inteligent.

Conştiinţa debutează cu apariţia cuvintelor şi a conceptelor. Faptul că apariţia ei este pusă pe seama unor vizitatori veniţi din cer dovedeşte inteligenţa superioară a acestor fiinţe.

Tribul Ya-Lua, care trăieşte pe malurile lacului Victoria, spune că l-a avut ca strămoş pe Apodho, personaj care a adus din cer cerealele şi vitele. Aceeaşi idee se găseşte în mitul indigenilor Bassari, care spune că zeul cerului Unumbotte a dat oamenilor seminţele şi i-a învăţat agricultura, sfătuindu-i să „străbată pământul care încă nu fusese străbătut”. Din punct de vedere biologic, sfatul nu era prea înţelept, dar în vremea aceea pământul nu era

încă devastat de produşi chimici.

Creatorii erau cât se poate de vădit nişte colonizatori, şi poate vom găsi în acest fapt răspunsul la numeroase din întrebările încă nerezolvate.

Miturile indigenilor Masai dau de gândit. În cer l-a creat zeul lor alb pe Maitub6, prima fiinţă omenească. După ce a implantat tot ce trebuia pentru subzistenţa omului, acest zeu alb l-a expediat pe Pământ pe Maitub6 care s-a dovedit a fi un fel de Noe. Într-adevăr, el este *tatăl comun al întregii omeniri* prin intermediul a şapte copii cărora le-a dat naştere fără parteneră. Căci Maitub6 era şi bărbat şi femeie.

Numeroase mituri atribuie simultan cele două sexe primei fiinţe omeneşti. Această evocare a unui genitor mascul şi femelă în acelaşi timp nu face oare aluzie la un proces artificial de generare sau de înnobilare imposibil de înţeles pe vremea aceea?

La fel de misterioasă este şi povestea lui Miss Sunshine and Mister Moon (domnişoara Rază de Soare şi domnul Lună). Pe vremuri soarele şi luna luau masa împreună. Luna a lăsat într-o zi să se ardă ficatul pe care trebuiau să-l mănânce. Soarele s-a înfuriat şi a ars-o pe faţă. De atunci faţa lunii e desfigurata de cicatrice.

Sigur, nu este decât o simtă poveste… dar cum au putut afla aceşti negri că faţa Lunii e crăpată de cicatrice (cratere)?

PROBLEME DESCHISE

Fără îndoiala că omul a fost întotdeauna înclinat să capete obiceiuri, fiecare acomodându-se cu viaţa lui de fiecare zi. Munteanul care poate vedea de la fereastră somptuoasele apusuri de soare din Alpi este departe de a le admira aşa cum face cel venit aici în vacanţă. Toată lumea şi-a ţinut răsuflarea când televiziunea a transmis întoarcerea pe Pământ a primilor astronauţi. Repetat de mai multe ori, acest eveniment extraordinar s-a integrat în

rutina noastră. Ceea ce se poate reproduce încetează de a mai fi remarcabil.

Trebuie ca un eveniment să fie cu adevărat senzaţional pentru ca amintirea lui să fie transmisă din generaţie în generaţie; cotidianul nu ar merita osteneala. Semănatul, ameliorarea speciilor animale, folosirea unor cuvinte deosebite pentru denumirea obiectelor din jur pot merge de la sine începând de la o anumită epocă, dar dacă totdeauna ar fi fost aşa, nimeni nu şi-ar mai fi bătut gura. În schimb, începutul acestor obiceiuri merită să fie relatat căci s-a derulat în împrejurări fantastice. Nişte zei cu nume imposibil de pronunţat au venit din cer la bordul unor vehicule extraordinare. Ce ştire senzaţională! O ştire a cărei amintire trebuia neapărat transmisă generaţiilor următoare. Aşa s-au născut miturile.

Vom descoperi cât se poate de limpede caracterul raţional al miturilor dacă le vom citi prin nişte ochelari moderni.

Să încercăm să ne imaginăm cum se poate naşte un mit.

Un călător din spaţiu aterizează pe continentul australian acum cincisprezece mii de ani. Cuprinşi de groază, aborigenii primitivi se refugiază în adăposturile lor. Precum animalele care se familiarizează treptat cu înfăţişarea noului lor stăpân, localnicii capătă încetul cu încetul încredere dându-şi seama că străinul nu le face rău. Va mai trece un timp până când astronautul va putea să comunice cu primitivii. Comunicarea va veni de altfel de la el, nu de la ei. Or, cele câteva semne pe care le înţeleg nu sunt suficiente pentru a explica esenţialul, şi anume că acest străin nu este un zeu. De aceea, fiinţa venită de aiurea va rămâne un zeu pentru cei care au văzut-o şi au auzit-o căzând din cer cu mare zgomot.

Cum ar putea astronautul nostru, în lipsa unui limbaj utilizabil, să le explice ceva foarte simplu pentru el?

Problema nu s-ar pune dacă primitivii ar putea să înţeleagă ceea ce *zeul* încearcă să le explice cu disperare cu propriul său limbaj: „Fiţi înţelegători, copiii mei! Sunt făcut din came şi oase ca şi voi – ia pipăiţi puţin! Uitaţi-vă la cer! Vin de pe o planetă situată acolo sus, întru totul asemănătoare cu planeta voastră, patria voastră, Pământul. Patria mea e acolo sus. Nu vă fie frică de lumina pe care am aprins-o pentru aterizarea mea; am făcut-o pentru a căuta un teren potrivit. Vedeţi prea bine aceste cabluri care transportă curentul produs de generator!”

Aborigenii nu înţeleg niciun cuvânt din acest discurs, şi chiar dacă ar înţelege nu ar accepta să creadă. Cel care le vorbeşte este pentru ei un zeu. Nu l-au văzut coborând din cer aşa cum numai un zeu poate să facă?

Ce se va petrece în mintea martorilor acestui eveniment după plecarea astronautului?

Creierele se pun pe treabă. Aborigenii fac inventarul vocabularului lor sărac pentru a descrie cu aproximaţie, cu ajutorul comparaţiilor, lucrul, evenimentul fantastic care s-a petrecut sub ochii lor. Zeul a sosit într-un vehicul care lăsa în urma lui o dâră de foc de o strălucire arzătoare. Asta se poate descrie recurgând la comparaţie cu soarele care şi el e arzător, luminos şi rotund. Vor descrie deci sosirea unui *lucru* şi mai strălucitor, şi mai arzător decât soarele, un lucru care se rotea în jurul lui ca un disc, cu un zgomot de tunet. Venit din nori, acest lucru se deplasa, ceea ce dovedeşte că era un car, dar carul merge pe pământ, în timp ce lucrul zbura – toţi cei prezenţi l-au putut vedea. Cum să povestesc aşa ceva copiilor mei?… Aţi văzut o pasăre zburând? Ei bine, chiar asta era, un lucru în formă de disc, rotindu-se în jurul lui, învăluit într-o lumină orbitoare, un lucru mai orbitor şi mai luminos decât soarele, care venea spre pământ zburând ca o pasăre. Obiectul era foarte periculos. De altfel nu era exact rotund. Primejdia era în formă de şerpi care se târau pe

pământ. Da, asta este: un car periculos ca un şarpe şi rotund ca un ou. Fiinţa ieşită din ou purta haine preţioase. Zeul era îmbrăcat cu piei care străluceau ca argintul.

Cam în felul acesta s-au petrecut lucrurile. Nu este deci de mirare că, cinci generaţii mai târziu, nimeni nu a mai putut să-şi închipuie ce s-a petrecut cu adevărat.

În mitologie, şansele noastre de a ne apropia de adevăr sunt cu atât mai mari cu cât problema este pusă simplu. Primul obstacol este, evident, cel al limbajului. Cei care au făcut pe vremuri relatarea unui eveniment nu dispuneau decât de un vocabular redus, limitat exclusiv la viaţa cotidiană şi la ciclul fenomenelor naturale. Dispuneau de cuvinte pentru a denumi diferitele triburi, rudele, animalele, plantele, uneltele şi armele, focul, soarele, apa şi vântul, ziua şi noaptea, răsăritul şi apusul soarelui, fulgerul şi tunetul, naşterea, boala şi moartea. Dacă se producea ceva care nu era exprimabil cu ajutorul acestui vocabular sărac, atunci, pentru a fi descris, trebuia să se recurgă la perifraze evocând imagini bazate pe comparaţie, totuşi raţionale chiar şi pentru noi.

Este o greşeală să se creadă că limbajul şi gândirea sunt strâns înrudite şi că a doua nu s-ar putea lipsi de primul. Putem comunica prin gesturi, ca şi cu ajutorul unor imagini sau prin muzică. Deseori, muzica permite chiar o comunicare mai strânsă decât cea prin limbaj. Nimeni nu ştie, nimeni nu va şti vreodată cu ce gesturi îşi însoţeau mărturisirile vechii povestitori. Un zâmbet, o lacrimă, un zâmbet nearticulat au putut foarte bine să exprime – să povestească! – o situaţie complicată.

Îmi amintesc de un anume Senn pe care l-am întâlnit în Elveţia, în masivul Bemina. Acest Senn povesteşte legenda unui pitic al muntelui care ar fi bântuit şi acum ţinutul. Când nu-şi mai găsea cuvintele, sau când cuvintele i se păreau prea *palide*, povestitorul începea să gesticuleze într-un mod extrem de expresiv. Nu avea nevoie de cuvinte

spre a se face înţeles.

Miturile se situează adesea cu mult înaintea erei noastre, într-un trecut extrem de vechi pe care nu l-am exploatat deloc. De câte ori nu a evoluat sensul cuvintelor originare? Iar toţi cei care au moştenit succesiv mituri au atribuit cuvintelor lor un alt conţinut semantic. Aceasta este una din cauzele pentru care interpretarea miturilor a constituit, în diferite epoci, obiectul unor vii controverse rezultate din diferitele puncte de vedere din care erau abordate. Prin transcriere s-a dat prioritate conţinutului lor poetic, neglijându-se conştient sau nu esenţa mesajului lor care, din acest motiv, a traversat secolele fără ca măcar să-i fi fost *deflorată* substanţa trăită, păstrată şi transmisă.

Trebuie să vedem în înălţare o sărbătoare creştină inspirată dintr-o obscură legendă biblică? Sau trebuie s-o considerăm relatarea unui eveniment trăit, descriind planeta noastră de la mare altitudine?

Vom consulta în legătură cu asta epopeea babiloniană a lui Etana. Descoperită la Ninive cu ocazia săpăturilor arheologice care au scos la iveală biblioteca regelui asirian Assurbanipal (669 – 626 î.e.n.), acest text exprimat pe tăbliţe de argilă este actualmente păstrat la British Museum din Londra.

Nu se cunoaşte data acestei epopei care are unele pasaje luate din epopeea mult mai veche a lui Ghilgameş, redactată acum vreo două mii de ani înaintea erei noastre.

Mitul lui Etana datează de la începutul istoriei umane, căci ilustrează un sigiliu de argilă în formă de cilindru, vechi de cinci mii de ani. Pasajele care urmează sunt extrase din a doua şi a treia parte a epopeii.

Etana îi cere zeului Samaş să-i procure iarba naşterii, altfel spus, iarba nemuririi. Samaş îi trimite la *Vultur*; care îl duce în cerul stelelor fixe. În cursul acestei călătorii, *Vulturul* îi atrage atenţia de şase ori lui Etana că Pământul se micşorează continuu în ochii lor.

După un moment de ascensiune Vulturul îi spuse, îi spuse lui Etana:

Vezi, prietene, cum a devenit ţara.

Priveşte marea de lângă muntele lumii.

„Ţara seamănă cu un munte.

Marea a devenit un curs de apă”.

După ce l-a purtat şi mai sus.

Vulturul i-a spus, i-a spus lui Etana:

Vezi, prietene, cum a devenit ţara.

„Pământul seamănă cu o plantaţie de copaci”.

Vulturul continuă să-l urce tot mai sus pe fiul omului, cerându-i mereu să se uite în jos şi să spună ce vede. Iată cum se termină această călătorie fantastică:

Vezi prietene cum a devenit ţara.

„Ţara a devenit ca o plăcintă şi imensitatea mării ca un coş cu pâine”.

Şi l-a dus şi mai sus şi i-a zis:

Vezi, prietene, cum a *dispărut* tara.

„Văd că pământul a dispărut

Şi ochii mei nu se mai satură de imensitatea mării.

Prietene, nu mai vreau să urc în cer.

Opreşte-te, să mă întorc pe pământ”.

„Vulturul a aselenizat!” Cu aceste cuvinte au anunţat astronauţii americani centrul de control de la Houston ajungerea lor cu bine pe Lună.

Această relatare a călătoriei lui Etana mi se pare cât se poate de sobră şi de obiectivă.

Tot biblioteca din Ninive ne-a oferit diferitele elemente ale unui mit despre *începutul lumii*. După cele deja constatate, nu ne vom mira deloc să descoperim cunoştinţe actuale în această foarte veche relatare a creaţiei.

Pe vremuri, când cerul, acolo sus, era fără nume şi când Pământul, jos, nu purta nume, când oceanul, primordialul, creatorul, valul mugind a dat naştere tuturor

lucrurilor, când nu erau încă câmpii, pe vremuri, când nu era încă niciun zeu, niciun nume proferat, niciun destin fixat, atunci au fost creaţi zeii, atunci s-au născut Luhuma şi Lahamu – imensităţi de timp s-au scurs.

Sargon I (2334 – 2279 î.e.n.), fondatorul celui de-al treilea imperiu sirian, a fost un stăpân luminat care a adunat într-o bibliotecă imensă texte importante de toate felurile. Au fost găsite astfel relatări ale potopului, mai vechi decât cele din Biblie, precum şi descrieri ale genezei lumii. Istoria acestei geneze, aşa cum este descrisă în Biblie, numără în total treizeci şi unu de versete. Mult mai veche, cea pe care ne-au transmis-o asirienii este consemnată pe cele două feţe a şapte tăbliţe de argilă – în total peste o mie de rânduri.

Astrologul american Ted Talamini, preşedinte al Assyrology Research Foundation, lucrează de ani de zile la o nouă traducere a acestui text scris în cuneiforme. Iată ce mi-a scris:

Cel mai vechi dintre cuvintele asiriene care corespunde cuvântului nostru zeu înseamnă exact *pe creasta flăcărilor*. De altfel, scrierile adunate de Sargon I sunt mult mai vechi decât se credea până acum.

Pe crestele flăcărilor... Ce spunea în această privinţă profetul biblic Ezechil?

Era ceva asemănător cu o piatră de safir, în formă de tron; şi pe această formă de tron apărea ca un fel de fiinţă aşezată în partea de sus. Am văzut apoi ceva ca arama lustruită, ca focul, înăuntrul căruia era acest om, şi care strălucea de jur-împrejur. De la coapse în sus şi de la coapse în jos am văzut ca un foc, ca o lumină strălucitoare de care era înconjurat. (Ez., I, 26 – 28.)

Să-i dăm acum cuvântul lui Moise:

Muntele Sinai era numai fum, pentru că Domnul coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălţa ca fumul unui cuptor, şi tot muntele se cutremura cu

putere.

Şi iată ce zice regele David:

Glasul Domnului face să ţâşnească flăcări de foc.

Glasul Domnului face să tremure pustiul;

Domnul face să tremure pustiul Gadeş.

Glasul Domnului scoate stejarii din rădăcină.

El despoaie pădurile.

Iar profetul Mica spune:

Coboară, merge pe înălţimile pământului.

Sub el munţii se topesc. (Mica, I, 3 – 4.)

După părerea lui Talamini, sigiliile şi tăbliţele asiriene prezintă cel puţin opt fiinţe cu funcţii diferite şi ale căror nume sunt semnificative:

RAMANI, care vrea să însemne *elevaţii*.

ŞAMANI sau SAMAYI, celeştii.

KAHALABI, piloţii.

SAPAQI, conducătorii cosmosului.

SAPARI, călătorii.

GABARI, giganţii.

ARAYI, cei care sunt legaţi de pământ, sau oamenii pământului. RAYI, controlorii sau observatorii.

Ce ne-ar dezvălui oare textele asiriene dacă le-am traduce vechile concepte într-un limbaj modern?

TERMO, ÎMPĂRAT ŞI ZEU

Cunoştinţele tradiţionale ale şintoismului, religia de stat a Japoniei, sunt consemnate în trei serii de anale. Kojiki, redactat în 712, care relatează despre evenimentele vechi; Nihongi, datând din 720, care cuprinde treizeci de volume scrise de prinţul Tineri, şi reprezintă un fel de istorie oficială a imperiului; Kujiki, care relatează ce s-a petrecut la originea timpurilor.

Cu toate că aceste lucrări au fost redactate după începutul erei noastre, nu ne-am putea îndoi că ele reproduc originale infinit mai vechi care provin dintr-o tradiţie orală încă şi mai veche.

Înainte de a merge mai departe, voi aminti teoria deja citată a exploziei iniţiale, conform căreia universul îşi are originea în explozia unui atom fundamental. Şi acum să poposim la începutul lui Nihongi, care prezintă o analogie extraordinară cu această teorie:

Acum infinit de multă vreme, cerul şi pământul nu erau încă separate unul de altul; femininul şi masculinul se confundau încă. Totul forma un haos asemănător cu un coteţ de păsări, şi această masă haotică conţinea un germen.

Ceea ce era pur şi luminos s-a dilatat şi a devenit cerul. Ceea ce era greu şi opac a rămas pe loc şi a devenit pământul.

Ceea ce era pur şi luminos nu a avut dificultăţi să se reunească. Concentrarea a ceea ce era greu şi opac nu a reuşit să se realizeze decât cu greutate.

De aceea mai întâi a fost cerul, şi numai după aceea a căpătat formă pământul.

Profesorul Lemaître a formulat teoria exploziei iniţiale care permite să se verifice efectul Doppler. Conform acestei teorii, toată materia universului era la origine concentrată într-un singur atom.

În Nihongi stă scris: „Această masă haotică conţinea un germen…”

Astrofizicienii ne învaţă azi că Pământului i-au trebuit miliarde de ani pentru a se răci, în timp ce se formau apa, mineralele, etc. Gazele care pluteau în stare liberă nu au început să se concentreze decât atunci când au ajuns în câmpul de atracţie al corpurilor cereşti.

După cum spune Nihongi:

Ceea ce era pur şi luminos nu a avut dificultăţi în a se reuni. Concentrarea a ceea ce era greu şi opac nu a reuşit să se realizeze decât cu greutate.

De aceea mai întâi a fost cerul, şi numai după aceea a căpătat formă pământul.

Efectul exploziei iniţiale continuă să se facă simţit în univers. Deplasarea spectrului lor către banda roşie dovedeşte că galaxiile continuă să se îndepărteze unele de altele. Între sori, planete şi galaxii continuă să plutească moleculele gazoase.

Şi Nihongi spune:

Ceea ce era pur şi luminos s-a dilatat şi a devenit cerul. Ceea ce era greu şi opac nu a reuşit să se concentreze decât cu greutate.

Toţi copiii învaţă la şcoală că scoarţa terestră nu reprezintă decât o peliculă subţire faţă de volumul globului (1.083.219.000.000 km^3). Această crusta terestră se sprijină pe un strat granitic, care în mare măsură lipseşte sub oceane. Scoarţa terestră are o grosime de 8 până la 15 km sub oceane, de 30 – 40 km sub câmpii şi de 50 – 70 km sub munţi. Stratul intermediar dintre plăcile continentale şi magma centrală atinge o adâncime de 2900 km. La o adâncime de 5100 km începe magma internă: o masă în stare topită, saturată de gaze.

Geofizicianul Alfred Wegener (1880 – 1930) a expus în 1912 teoria sa despre deriva continentelor, verificată de atunci prin studierea oceanelor. După părerea lui Wegener, la început a existat un continent unic, înconjurat de un ocean imens. Acest continent s-a rupt la un moment dat, iar bucăţile s-au îndepărtat unele de altele în deriva. Acum ştim – dar nu de multă vreme – că această derivă a provocat separarea Africii de America de Sud, precum şi cea a Americii de Sud de America de Nord.

Nihongi spune: „La începutul creaţiei, solul pământului plutea la întâmplare cum se joacă un peşte pe apă”.

Ciudat, nu-i aşa?

Nihongi este remarcabil de bine informată. Ce dovedeşte că informatorii ei nu au fost nişte „zei” *născuţi în cerul care i-a creat perfect umani*?

Pasajele din Nihongi care se referă la naşterea cosmosului încep cu „Este scris că…”

Este scris că atunci când cerul şi pământul s-au separat unul de altul a fost în mijlocul vidului un haos a cărui formă este greu de descris, în interiorul căruia s-a născut spontan o divinitate.

Este scris că, cu multă vreme în urmă, pe timpul când ţara era galbenă, ţara plutea la întâmplare ca un ulei care pluteşte, în epoca aceea a apărut în interiorul ţării un lucru a cărui formă evocă pe cea vlăstarului de trestie de unde au ieşit, prin transformare, divinităţi cu numele lor… Mai târziu a apărut în mijlocul vidului un lucru care semăna cu uleiul plutind şi care s-a transformat în divinitate…

În mijlocul vidului, un lucru a cărui formă este greu de descris… în acest lucru s-a născut o divinitate… în interiorul ţării a apărut un lucru asemănător cu un lăstar de trestie… de unde ies divinităţi.

Vlăstarul de trestie prezintă o extremitate aeronautică ce se prelungeşte cu o formă cilindrică. Cu ajutorul acestei comparaţii a putut fi descris *lucrul* unor oameni pentru care trestia este o plantă familiară.

Şi dacă *lucrul* nu este altceva decât o astronavă?

Când e vorba să descriem ceva încă nemaivăzut, nici noi în secolul XX nu suntem mai avansaţi decât cei care au scris Nihongi.

Acum cincizeci de ani cineva a afirmat că a văzut *un lucru* pe cer, un lucru care semăna cu o… farfurie zburătoare. De atunci mii de persoane afirmă că au văzut farfurii zburătoare. Asta pentru că primul care le-a văzut nu a avut cuvinte pentru a descrie obiectele zburătoare neidentificate şi a recurs la această comparaţie.

La fel ca şi mitul african al dogonilor, Nihongi ne spune că *opt* persoane – un adevărat echipaj – au coborât din cer. Sosirea şi plecarea lor a fost însoţită de un vacarm

şi de un fum îngrozitor:

Pe când Susa no Wo no Mikote urca la cer, marea cea mare a început să bubuie ca tunetul şi să se agite, şi munţii şi colinele au scos un geamăt mare – toate acestea din cauza violenţei naturii divine.

Iată acum un pasaj extras din cele optzeci de mii de distihuri ale epopeii Mahābhārata, o epopee mitică a Indiei care datează dintr-o epocă foarte îndepărtată:

Bihma zbura cu Vimana pe o rază fantastică, strălucind ca soarele şi zgomotoasă ca un tunet de furtună.

Ezechil spune că, atunci când şi-a făcut apariţia, slava Domnului a dezlănţuit un asemenea vacarm încât nu poate fi comparat decât cu cel al unei tabere de armată sau cu zgomotul unor ape mari. Când Domnul din Biblie s-a manifestat pe muntele sfânt, el a terorizat vecinătatea cu mult fum, cutremure de pământ, vacarm, foc şi miros urât.

Cu ocazia lansării primei rachete, reporterii prezenţi la Cap Canaveral, exact ca vechii cronicari, au folosit metafore pentru a descrie ceea ce vedeau pentru prima dată. Dar să ne întoarcem în Japonia.

În Kojiki, care relatează despre evenimente vechi, zeiţa soarelui, Ameretasu, şi-a trimis pe pământ nepotul, pe Ninigi, pentru a domni asupra Japoniei. Ninigi a aterizat pe un munte, la est de insula Kyūshū. El a adus trei accesorii care continuă să simbolizeze suveranitatea imperială: o misterioasă oglindă de metal, o sabie şi un şirag de bijuterii.

Milioane de japonezi merg anual în pelerinaj în oraşul I se, din insula Hondu – cea mai mare din arhipelag – pentru a venera oglinda sfântă pe care o consideră drept cel mai preţios din aceste trei obiecte. Sabia e păstrată în templul Atsuta, în apropiere de Nagoya, în insula cu acelaşi nume, iar bijuteriile sunt depuse în palatul imperial de la Tokyo.

Se pare că oglinda sfântă a rămas închisă tot în

sipetul ei primitiv, care este vârât în numeroase alte cufăraşe pe care nu e voie să le deschizi şi care sunt ţinute în continuare închise şi în zilele noastre. Când cufăraşul exterior suferă de pe urma timpului, preoţii îl aşază în interiorul unui alt cufăraş ce se adaugă celorlalte. Nimeni dintre cei vii nu a văzut ce conţine acest ambalaj misterios.

Jimmu Termo, nepotul lui Ninigi, a fost primul împărat al Japoniei. Cuvântul *termo*, care înseamnă suveran ceresc, este titlul ereditar al suveranilor japonezi a căror dinastie mitică începe de la Amaterasu, zeiţa soarelui. După urcarea pe tron, fiecare termo merge la templul din I se pentru a-i informa pe zei despre intrarea lui în funcţie. Singura schimbare adusă ceremonialului care rânduieşte această practică, şi care datează din noaptea timpurilor, constă în faptul că împăratul nu se mai duce la templu într-un car tras de boi, ci într-un vagon-salon al căilor ferate japoneze.

Se afirmă că şi acum se odihneşte în mormântul lui mitic împăratul Jimmu care, conform legendei, a urcat pe tron în prima zi a anului lunar 660 înainte de Cristos.

Am cerut autorizaţia de a vizita acest mormânt al lui Jimmu Termo când am fost în Japonia din partea televiziunii. Mi s-a spus că niciun muritor nu se poate duce la acest monument, cu excepţia membrilor familiei imperiale, şi că numai împăratul are voie să pătrundă în interior. Singura mea consolare a fost că televiziunea japoneză a organizat pentru mine un zbor în elicopter graţie căruia am putut face mai multe treceri pe deasupra locului sfânt. Cu excepţia unui şanţ plin cu apă, izolând perfect teritoriul tabu, o colina plantată cu copaci sub care s-ar găsi cripta şi câteva ziduri prea puţin impresionante, în rest n-am văzut nimic. Absolut nimic.

Iată povestea Copilului din insulă, aşa cum a fost istorisită de anticul Tango-Fudoki.

În satul Tutukaha, în cantonul Heki din districtul

Yosa, trăia pe vremuri un bărbat care se numea Copilul din insulă. Acest bărbat era de o frumuseţe nemaivăzută.

Pe vremea când împăratul îşi avea reşedinţa în palatul lui din Asakura, Copilul din insulă a plecat singur cu barca la pescuit. Neprinzând nimic, a adormit în barcă, când deodată i-a apărut o fată minunat de frumoasă căreia el i-a spus: „Locuinţele oamenilor sunt foarte departe de aici şi niciunul dintre ei nu străbate întinderea mării”.

Fata i-a răspuns zâmbind că vine din aer.

„De unde din aer?” a întrebat Copilul din insulă. Iar fata i-a răspuns:

„Vin din cer. Nu te mai îndoi, te rog, şi să vorbim amândoi de dragoste. Vreau să trăiesc cu tine tot atât de veşnic pe cât de veşnice sunt cerul şi pământul. Dacă vrei să mă asculţi închide ochii o clipă”.

Amândoi au ajuns în curând pe o insulă ciudată, cu solul presărat cu perle lucitoare aşa cum nu mai văzuse vreodată. Dintr-un palat strălucitor au ieşit atunci şapte tineri, care se numeau Pleiade (constelaţie cu şapte stele), în urma cărora au apărut alţi opt tineri care se numeau Hyade (grup de opt stele din constelaţia Taurului).

Copilul din insulă a făcut cunoştinţă cu părinţii fetei care i-au explicat diferenţa dintre lumea oamenilor şi reşedinţa lor celestă. Şi Copilul insulei s-a căsătorit cu fiica cerului, şi nunta lor a fost de zece mii de ori mai veselă decât cele ale oamenilor de pe pământ.

După trei ani Copilul insulei a fost cuprins de nostalgie. îşi regreta părinţii, plângându-se şi suspinând tot timpul.

Nevasta lui l-a întrebat ce anume îl chinuia şi el i-a răspuns: „Neînsemnata mea persoană a părăsit patria alor săi, şi-a părăsit prietenii pentru a vieţui în îndepărtata ţară a zeilor. Sunt chinuit de dor. Dacă pot să-mi exprim această dorinţă, aş vrea să mă întorc un timp în ţara mea şi să-mi revăd părinţii”.

După ce şi-au luat rămas bun, Copilul insulei s-a îmbarcat. Nevasta lui i-a cerut să închidă ochii şi deodată s-a pomenit în satul lui.

Dar locuitorii şi toate lucrurile se schimbaseră total, şi nu a mai găsit nimic pe locul unde altă dată se înălţa casa lui. Atunci a întrebat un locuitor din sat unde trăiau părinţii lui.

„De unde ai apărut, tu care pui întrebări despre un om care a trăit aici cu multă vreme în urmă? i-a răspuns săteanul. Am auzit de la câţiva oameni foarte bătrâni şi de aceea ştiu că pe vremuri a trăit aici un om care se numea Copilul insulei. Acest om a plecat într-o zi singur pe mare şi nu s-a mai întors niciodată. Au trecut de atunci mai bine de trei sute de ani. De ce pui întrebări despre el?”

Copilul insulei şi-a întors capul plângând.

Această poveste de dragoste cuprinde un adevăr perceptibil doar în lumina teoriei einsteiniene a dilatării timpului. Cu siguranţă că acest Copil al insulei s-a urcat la bordul unei astronave care l-a dus spre *lumea zeilor*; unde a avut impresia că a trăit doar trei ani, în realitate fiind vorba de trei secole. Această poveste relatează nişte fapte concrete pe care nimeni, fir-ar să fie, nu le-ar putea respinge.

Vechile mituri mai oferă şi alte exemple de dilatare a timpului. Viaţa omului nu reprezintă decât o clipă pentru zeul hindus Vişņu; împăraţii mitici ai Japoniei se numeau Stăpânii Cerului, călătoreau prin nori în interiorul unor dragoni ce scuipau foc şi trăiau optsprezece mii de ani tereştri; P-an Ku, primul lor împărat, a parcurs cosmosul vreme de două milioane două sute douăzeci şi nouă de mii de ani; iar după Vechiul Testament, „totul devine în mâna Domnului un timp, şi două timpuri, şi o jumătate de timp”, ceea ce psalmistul traduce poetic:

Zece mii de ani sunt pentru Tine ca o zi scursă ieri ca durata unei veghi…

Vechile mituri japoneze evocă de mai multe ori un zeu pe nume Omohi-kane no kami, ceea ce, traducând cuvânt cu cuvânt, înseamnă: divinitatea care are facultatea de a gândi cât mai mulţi la un loc. Această divinitate seamănă în mod ciudat cu un computer. La fel de ciudată este şi existenţa figurinelor Dogu, foarte cunoscute de arheologi. Aceste statuete din piatră sau argilă seamănă cu nişte astronauţi echipaţi cu o pereche de ochelari enormi. Ele au început să fie confecţionate sub această formă (există şi altele) către anul 600 î.e.n. – adică exact în epoca în care zeii i-au remis lui Jimmu Termo imperiul Japoniei.

La douăzeci de mii de kilometri de acolo, în anul 592 î.e.n., profetul Ezechil observa astronauţii…

Traversând pământul în diagonală dăm peste un mit eschimos care spune:

Primii oameni erau mult mai mari decât cei de azi. Aveau puterea să zboare cu ajutorul caselor lor magice, iar lopeţile de zăpadă se mişcau singure şi îndepărtau singure zăpada. Când oamenii din vremea aceea doreau o altă hrană, luau loc în casele lor zburătoare şi se duceau în alt loc. Dar cineva s-a plâns într-o zi de zgomotul pe care îl făceau casele zburătoare când treceau prin aer. Cum cuvintele folosite de acest protestatar erau foarte tari, casele au devenit incapabile să mai zboare. Din vremea aceea casele şi oamenii au rămas fixaţi în acest loc… în vremea aceea zăpada putea să ardă precum focul şi focul cădea adesea din cer. Încă nu exista gheaţa.

Nu am inclus aici miturile popoarelor sud-americane (încă, maya) sau ale celor din mările sudului deoarece le-am menţionat în lucrările mele precedente şi, pe cât posibil, nu vreau să mă repet.

Continentul latino-american va fi însă reprezentat de un mit nemenţionat în tratatele de mitologie ştiinţifică. Această legendă conţine *toate detaliile esenţiale* pe care te poţi aştepta să le găseşti într-un mit de bună calitate, în

legătură cu prezenţa *zeilor* pe Pământ şi cu activitatea desfăşurată de ei aici.

CRONICA DE LA AKAKOR

Karl Brugger a studiat mai întâi istoria şi sociologia, apoi a devenit ziarist în America de Sud unde a trăit mulţi ani.

Acolo a făcut cunoştinţă cu indianul Tatunca Nara în oraşul Manaus, situat la confluenţa râurilor Rio Solimoes şi Rio Negro, acolo unde începe Amazonul. Tatunca Nara este un metis, şeful triburilor indiene Ugha-Mangulala, Dacca şi Balona. Cu răbdare şi îndemânare psihologică, Brugger a reuşit să învingă neîncrederea indianului, care i-a povestit o istorie extraordinară. Este vorba de povestea tribului Mangulala, „un popor ales de zei acum cincisprezece milioane de ani”. După spusele naratorului, această poveste ar fi fost relatată într-o manieră detailată în cronica numită de la Akakor.

Brugger a înregistrat într-o cameră de hotel un monolog interminabil, întrerupt doar din când în când de schimbarea benzilor magnetice. Cronica de la Akakor – în total douăsprezece benzi magnetice – începe cu anul zero al tribului şi se termină 12453 de ani mai târziu, adică porneşte de la 10481 î.e.n. şi ţine până în 1972 după cronologia noastră.

Neştiind dacă e vorba de un basm fantastic sau de o istorie verificabilă, Brugger, având antrenament la scepticism şi la anchete dificile datorită meseriei lui de ziarist, a pornit după aceea în căutarea unor documente justificative. Cu ocazia unor întâlniri ulterioare, Tatunca i-a repetat povestea într-un mod atât de asemănător – cu toate că îmbogăţită de detalii suplimentare – „de parcă ai fi zis că o învăţase pe de rost”. Atunci ziaristul a început să creadă în ea de-a binelea, cu toate că cele povestite sfidau imaginaţia. Brugger a verificat informaţiile şi a redactat textul relatării, pe care apoi l-a publicat.

Cartea Jaguarului debutează cu colonizarea pământului de către zei şi se termină cu a doua catastrofă mondială. Cartea Vulturului acoperă perioada cuprinsă între anul 6.000 şi anul 11.000 al cronologiei indiene. Cu permisiunea editorului voi cita acum câteva extrase din cronica de la Akakor aşa cum a publicat-o Karl Brugger după ce a tradus-o şi a controlat-o.

Îi dau cuvântul lui Tatunca Nara:

„Cronica de la Akakor este istoria scrisă a poporului meu. Ea începe cu ora zero, când zeii ne-au părăsit. În vremea aceea, Ina, primul prinţ din dinastia Ugha Mangulala, a cerut să fie consemnat în scris tot ce se povestea, cerând ca textul să fie redactat într-o limbă corectă şi într-o manieră lizibilă.

Cronica de la Akakor relatează istoria celui mai vechi popor de pe pământ, de la început, de la ora zero când vechii stăpâni ne-au părăsit... Ea relatează despre aurora timpurilor, o epocă în care poporul meu era singurul popor de pe continent...

La început era haosul...

Oamenii trăiau ca nişte animale, fără raţiune şi fără ştiinţă, fără să se îmbrace şi fără măcar să-şi acopere goliciunea. Secretele naturii le erau străine. Trăiau câte doi, câte trei, în caverne sau în crăpături ale stâncilor descoperite întâmplător. Mergeau în patru labe. Până în ziua când au venit zeii. Zeii le-au adus lumina.

Nu ştim când s-a întâmplat aceasta. Nu ştim decât vag de unde veneau străinii. Originea vechilor noştri stăpâni se ascunde sub un văl gros pe care ştiinţa preoţilor nu reuşeşte nici măcar să-l ridice. Conform tradiţiei moştenite de strămoşii noştri, evenimentul s-ar fi produs cu trei mii de ani înainte de ora zero – 13.000 ani î.e.n. după cronologia barbarilor albi. Atunci ar fi apărut brusc pe cer nave care luceau ca aurul. Extraordinare semne de foc au luminat câmpia. Pământul a început să tremure şi

tunetul să bubuie deasupra colinelor. Oamenii s-au înclinat cu respect în faţa puternicilor străini care soseau pentru a pune stăpânire pe pământ.

Străinii au declarat că sunt originari din Chverta, o lume foarte îndepărtată, situată la hotarele cosmosului. Acolo au trăit strămoşii lor. De acolo plecaseră să aducă ştiinţa altor lumi. După spusele preoţilor noştri, Chverta era un imperiu puternic, format din numeroase planete, la fel de numeroase ca firele de praf de pe drum. Tot după spusele preoţilor noştri, lumea vechilor noştri stăpâni şi Pământul ar intra în contact la fiecare şase mii de ani, când se întorc zeii.

…Cine poate înţelege ce fac zeii? Cine poate înţelege actele lor? Căci erau puternici într-un mod de neînţeles pentru restul muritorilor. Cunoşteau mersul constelaţiilor şi legile naturii. Cunoşteau legea supremă a universului. Pe pământ au sosit o sută treizeci de familii descendente din patriarhii lor.

Cronica de la Akakor este istoria scrisă a poporului Ugha Mongulala. Ea începe cu anul zero, când vechii stăpâni au plecat, în vremea aceea, Ina, primul prinţ al acestui popor, a hotărât să se consemneze în scris toate evenimentele, într-o limbă corectă şi într-o manieră lizibilă, cu respectul de rigoare fată de vechii noştri stăpâni…

Akakor, capitala imperiului Ugha Mongulala, a fost construită acum paisprezece mii de ani de strămoşii noştri, sub conducerea vechilor stăpâni. Ei i-au dat acest nume. Aka înseamnă fortăreaţă, kor înseamnă doi. Akakor este a doua fortăreaţă…

Oraşele sfinte ale patriarhilor au rămas misterioase pentru poporul nostru. Felul în care ele sunt construite dovedeşte o ştiinţă înaltă, de neînţeles pentru restul muritorilor. Pentru zei, piramidele nu erau numai nişte locuinţe, ci şi nişte simboluri ale vieţii şi ale morţii-Ele simbolizau soarele, lumina, viaţa. Vechii stăpâni ne-au

învăţat că există un loc între viaţă şi moarte, între viaţă şi neant, unde domneşte un alt timp. Piramidele, după ei, asigurau comunicarea cu o a doua viaţă… Stăpânii cosmosului, fiinţele cerului şi pământului au creat cele patru colţuri, cele patru părţi ale lumii…

De la Akakor îşi exercitau zeii dominaţia lor. Dominau oamenii şi pământul. Aveau nave mai rapide decât zborul păsărilor. Nave care, fără pânze sau rame, îşi atingeau ţinta ziua sau noaptea. Aveau pietre magice care permiteau să se vadă în depărtare. Se vedeau oraşe, fluvii, coline, lacuri. Tot ce se afla în cer şi pe pământ se reflecta în ele. Dar cele mai minunate erau locuinţele subterane. Şi zeii le-au dat servitorilor lor aleşi, prin testament. Căci vechii stăpâni sunt de acelaşi sânge şi au acelaşi tata…

În ziua în care zeii au părăsit Pământul, au cerut să fie chemat Ina şi i-au spus: „Ina, ne întoarcem la noi acasă. Ţi-am dat sfaturi bune şi te-am învăţat precepte înţelepte. Ne întoarcem la noi acasă. Misiunea noastră s-a terminat. Zilele noastre s-au împlinit… Ne vom întoarce când veţi fi amenințaţi. Acum ia cu tine triburile alese. Du-te la locuinţele subterane ca să le pui la adăpost de catastrofa care se va produce”. Şi Ina i-a văzut urcând la cer cu navele lor, însoţite de tunete şi foc. Au dispărut deasupra munţilor de la Akakor. Numai Ina a asistat la plecarea lor.

La ora zero – 10481 ani înainte de Cristos după cronologia barbarilor albi – zeii au părăsit Pământul. Ei au marcat începutul unui nou capitol al istoriei poporului meu pe care îl aştepta un destin îngrozitor după ce au dispărut, precum stelele din cer, navele vechilor stăpâni, scânteietoare ca aurul…

Servitorii aleşi nu aveau în inimile lor decât imaginea zeilor. Zadarnic şi-au ridicat privirile către cer – navele scânteietoare nu s-au mai întors. Cerul era gol. Tăcere. Cerul a rămas gol…

Cronica Akakorului conţine secretul triburilor alese…

Ea descrie înălţarea şi decăderea unui popor ales de zei până la sfârşitul lumii, până în ziua când se vor întoarce după a treia mare catastrofă care va distruge omenirea…

Iată ce este scris, ce spun preoţii, ce este consemnat în scris, într-o limbă corectă şi într-un mod lizibil”.

Tatunca Nara descrie după aceea două catastrofe generale, care au nimicit aproape total omenirea. Cu 14386 ani înainte de Cristos s-ar fi produs un potop inimaginabil, însoţit de o răsturnare a climei.

„Aceasta este istoria declinului omenirii. Ce i s-a întâmplat Pământului? Ce l-a făcut să se cutremure? Ce a făcut stelele să danseze? Ce a făcut să ţâşnească apă din stâncă?… Era un frig teribil şi un vânt îngheţat bântuia pământul. Era foarte cald şi oamenii au ars respirând. Oamenii şi animalele au luat-o la fugă cuprinşi de panică. Alergau îngroziţi din toate părţile. Încercau să se caţăre în copaci, iar copacii îi aruncau departe. Încercau să se ascundă în peşteri, iar peşterile se năruiau peste ei. Ce era jos se afla sus. Ce era sus s-a prăbuşit în prăpastie…”

Când supravieţuitorii au ieşit târându-se din refugiile lor, Pământul li s-a înfăţişat transformat, dar poporul Ugha Mongulala a supravieţuit acestei catastrofe, după cum a supravieţuit şi alteia, la fel de îngrozitoare. Şi zeii atât de mult doriţi s-au întors în sfârşit.

„Pe suprafaţa Pământului domnea crepusculul. Soarele şi luna erau ascunşi. Atunci au apărut pe cer nişte nave impunătoare şi aurite. Mare a fost bucuria servitorilor aleşi. Vechii lor stăpâni se întorceau. Se întorceau pe Pământ şi faţa lor lucea. Şi poporul ales le-a întins darurile: pene de la marea pasăre de pădure, miere de albine, tămâie şi fructe. Iată ce au aşezat aleşii la picioarele zeilor… Toţi, până la cel mai mic dintre ei, s-au ridicat în văi şi şi-au înălţat privirile spre patriarh. Dar nu erau supravieţuitori… Numai un mic număr mai era încă în viaţă pentru a-i saluta pe vechii stăpâni…

Astfel nu i-a mai rămas poporului meu decât amintirea… De exemplu sulurile de hârtie acoperite cu scris şi pietrele verzi. Preoţii noştri le-au păstrat în taberele subterane ale templelor din Akakor, acolo unde se află discul zburător al lui Lhasa şi vehiculul ciudat care se poate deplasa pe apă şi pe munţi. Discul zburător străluceşte ca aurul, el este făcut dintr-un metal necunoscut. Are forma unui sul de argilă, înalt cât doi oameni aşezaţi unul deasupra celuilalt, fiind tot atât de lat. În acest disc se pot urca doi oameni; nu are nici pânze, nici rame. Dar preoţii noştri povestesc că îi permitea lui Lhasa să zboare mai repede decât cel mai puternic dintre vulturi şi să se mişte printre nori cu uşurinţa unei pene dusă de vânt. La fel de misterios este şi vehiculul. Are şapte picioare lungi care poartă o cocă mare şi argintie. Trei dintre aceste picioare sunt întoarse spre înainte, patru spre înapoi. Toate seamănă cu nişte tije de bambus curbate şi sunt mobile. La extremitatea lor se află o roată mare cât un nufăr…”

Aceasta este istoria trăită şi memorata de un trib sud-american, cu treisprezece mii de ani înainte de Cristos. După părerea lui Brugger, *vechii stăpâni*, zeii, au venit pe Pământ şi i-au *fasonat dup*ă *imaginea lor* pe cei care i-au întâlnit, le-au dat nume, limbajul, scrierea, i-au învăţat agricultura, au emis legi dintre care unele sunt încă în vigoare, le-au lăsat locuinţele subterane unde să se refugieze în caz de catastrofă.

Aceasta relatare provine dintr-o sursa autorizată, căci iată ce ne spune Tatunca Nara despre el însuşi:

„La sfârşitul anotimpului ploilor din anul 12418 – 1937 după cronologia barbarilor albi – s-a produs la Akakor un eveniment dorit de multă vreme. Reinha a adus pe lume un fiu numit Sinkaia. Primul născut al lui Sinkaia sunt eu, Tatunca Nara, ultimul prinţ legitim al poporului Ugha Mongulala…”

Relatarea lui Tatunca Nara abundă în fapte reale, pentru cine reuşeşte să se elibereze de spiritul vremii noastre şi cunoaşte cât de cât subiectul tratat aici.

La 18 octombrie 1976, agenţia AFP anunţa de la México descoperirea scheletului unei fiinţe necunoscute de origine poate extraterestră. Directorul muzeului de antropologie local era de părere că ne aflăm în faţa unei fiinţe până atunci necunoscute pe Pământ, al cărei schelet cuprindea o coloană vertebrală, umeri, un fel de braţe şi un craniu asemănător cu cel al unui câine, dar lipsit de orbite şi prezentând un început de trompă.

Asta îmi aminteşte de o anumită descriere a lui Tatunca Nara:

În mijlocul încăperii, ai cărei pereţi iradiau o lumină misterioasă, se ridicau patru blocuri dintr-o piatră transparentă. M-am apropiat cu respect şi am văzut înăuntrul lor patru fiinţe misterioase. Patru morţi vii. Patru fiinţe adormite: trei bărbaţi şi o femeie. Stăteau până la piept într-un lichid. Semănau întru totul cu oamenii, cu diferenţa că aveau câte şase degete la mâini şi la picioare. Zei adormiţi.

Oare un zeu adormit a fost descoperit şi în solul Mexicului?

Una din cărţile lucrării Kandlour, lucrare care reuneşte textele sacre ale vechilor lama, se intitulează *Colecţia celor Şase Voci*. Iată un citat extras din capitolul „Glasul zeilor”:

Există ceruri diferite, şi aceste ceruri nu sunt accesibile tuturor divinităţilor. Oricât de numeroşi ar fi zeii, nici ei n-ar putea să încalce cele trei legi fundamentale care corespund domeniului dorinţei, domeniului în expansiune şi domeniului fără expansiune. „Aceste domenii se subîmpart în domicilii al căror număr total este de duăzeci şi opt. Domeniul dorinţei cuprinde şase”.

O descriere detaliată a diferitelor domenii şi suveranilor lor ne conferă, pentru fiecare domeniu în parte, o echivalenţă deosebită între anii zeilor şi cei ai oamenilor.

TIMPURILE CELOR PATRU REGI

În cerul celor patru regi, cincizeci de ani tereştri corespund cu o zi şi o noapte. Durata vieţii este de cinci sute de ani cereşti, cam nouă milioane de ani tereştri.

Dincolo de cerul celor patru regi se află cea de a doua reşedinţă a cerului… unde o sută de ani tereştri echivalează cu o zi şi o noapte şi unde viaţa durează o mie de ani locali, adică treizeci şi şase de milioane de ani tereştri…

Dincolo de acest cer se află un alt loc asemănător cu o multitudine de nori. Aici se găsesc cele şapte comori care sunt ca un pământ vast. Două sute de ani tereştri sunt aici cât o zi şi o noapte pentru zeii care trăiesc două mii de ani – cam o sută patruzeci şi patru de milioane de ani tereştri…

După acest cer urmează reşedinţa celor care se numesc *tuşita*, unde patru sute de ani tereştri sunt cât o zi şi o noapte pentru zeii care trăiesc patru mii de ani – cam cinci sute şaptezeci şi şase milioane de ani tereştri…

Apoi se ajunge la a cincea reşedinţă, unde zeii se pot transforma, fiind posesorii celor cinci elemente. Opt sute de ani tereştri echivalează pentru ei cu o zi şi o noapte. Durata vieţii lor este de zece mii de ani – cam două mii trei sute patru milioane de ani tereştri…

După al cincilea cer urmează a şasea reşedinţă. Zeii pot aici să transforme toate lucrurile şi dispun, pentru plăcerea lor, de grădini, de păduri, de palate, de castele, de tot ce-şi doresc. Acolo este vârful domeniului dorinţei, unde şaisprezece mii de ani tereştri echivalează cu o zi şi o noapte şi unde zeii trăiesc şaisprezece mii de ani – cam nouă mii două sute şaisprezece milioane de ani tereştri…

Cercetând textele şi călătorind în căutare de indicii, am ajuns la convingerea că oul simbolizează în mod constant o astronavă, iată un citat extras din *Citralakahana*, a doua carte din Tanjour: „Când oul lumii şi-a pierdut soliditatea, oul de aur a triumfat asupra întunericului şi apa a dat naştere tuturor lucrurilor. Din acest ou de aur a ieşit patriarhul pământului”.

Legendele tibetane evoca constant acest ou de aur. Iată încă una: „Din fiinţa necreată s-a născut o lumină albă şi din materia acestei lumini a ieşit un ou desăvârşit. Acest ou radia în exterior şi era bun în întregime. Lipsit de picioare şi de mâini, el avea totuşi puterea să se deplaseze. Lipsit de aripi, el era totuşi capabil să zboare. Lipsit de cap, de gură şi de ochi, el era în stare să-şi facă auzită vocea. Acest ou s-a spart şi după cinci luni din el a ieşit un om…”

Conform legendelor poporului Lioa, de cultură chineză, lumea ar fi ieşit dintr-un ou şi primii oameni ar fi sosit pe Pământ în „ouă de aur”. Aceste ouă semănau cu nişte „saci mari şi galbeni”, despre care triburile Liao ne oferă următoarea descriere: „Aveau şase picioare, patru aripi, nu aveau ochi şi nici faţă”.

Oul lumii reprezintă una din temele centrale ale miturilor, într-unul din cele mai vechi texte de rugăciune din *Cartea egipteană a morţilor* se spune astfel:

O, ou al lumii, ascultă-mi ruga!

Eu sunt Horus de milioane de ani!

Eu sunt domnul şi stăpânul tronului.

Eliberat de râu, călătoresc prin timpurile şi spaţiile care sunt infinite.

Vom recunoaşte acelaşi motiv în *Cânt despre originea lucrurilor* din Rig Veda, prima din cărţile sacre ale Indiei:

Nu exista atunci nici fiinţă, nici nefiinţă, nu era atmosferă, nici cer deasupra…

Plutea atunci, fără să fi bătut vântul, în mijlocul primordialităţii, Unicul, în afară de care nu există altceva.

Întreaga noapte era acoperită de umbră, un ocean fără lumină, pierdut în întuneric.

Atunci ceea ce era ascuns în cochilie a devenit Unicul, născut din ardoarea puterii radiate.

Cine a cunoscut originea creaţiei?

Zeii s-au născut de partea aceasta a ei.

Cine va spune de unde a venit ea?

„Cochilia în mijlocul căreia era ascuns ceea ce avea forţă de viaţă" se afla într-un „spaţiu gol de aer" unde „nu exista firmament". Din această cochilie a ieşit „Unicul", „născut de ardoarea forţei radiate". În acest mesaj cifrat oul simbolizează un obiect zburător neidentificat.

Miturile au foarte des o esenţă similară. În toate cazurile ele au în comun faptul că încearcă să redea o idee despre ceva care nu a mai fost încă văzut niciodată.

Iată, aşa cum relatează cronicarul spaniol Pedro Simon, un mit al indienilor *Chibucha*, care trăiesc la est de platoul andin, în Columbia:

Era noapte. Încă nu exista nimic pe lume. Lumina era închisă în ceva vast, care semăna cu o casă, şi ea a ieşit de acolo. În această lumină au început lucrurile să se nască…

Aşadar, oul de aur din care a ieşit patriarhul lumii (Tandjour) nu avea nimic fragil; fulgerul era ambalat într-un ou special, acest ou a făcut explozie şi din el au ieşit toate lucrurile vizibile (Panguă); oul lumii a traversat spaţiul şi timpul pentru a-l transporta pe „stăpânul tronului" (Cartea Morţilor); „cochilia" a apărut şi cu „ardoarea puterii radiate" au ieşit zeii (Rig Veda) …

Este clar că, netrecându-i prin minte comparaţia cu un ou, naratorul amerindian ne vorbeşte de „ceva care seamănă cu o casă".

Există o mare mulţime de mituri tibetane.

Gyelrap, care expune genealogia regilor Tibetului,

începe prin a evoca memoria a douăzeci şi şapte de suverani legendari, *din care au coborât şapte regi celeşti, pe scara cerului*. Aceşti şapte regi se numesc zeii luminii. Ei s-au întors de unde veniseră după ce şi-au îndeplinit misiunea pe Pământ. Cea mai veche dintre cărţile sacre budiste s-ar găsi *închisă într-un cufăr căzut din cer*

Budismul tibetan nu e identic cu cel din India. El este influenţat de tantrism, ai cărui adepţi aparţin unor grupuri care adoră un *zeu suprem*. Este vorba de o doctrină compozită, care uneşte mituri de diferite origini.

Miturile tibetane vorbesc de un Mare Instructor, Padmasambhava numit şi U-Rgyan Pad-Ma, venit din cer, de unde a adus nişte scrieri redactate într-o limbă necunoscută, pe care nimeni nu o putea înţelege. Marele Instructor a ascuns aceste scrieri în nişte peşteri unde vor rămâne *până în momentul când vor putea fi înţelese*. În timpul popasului său pe Pământ, Marele Instructor l-a ales pe Pagur Vaircana drept discipolul lui preferat şi l-a autorizat să traducă unele din aceste cărţi. Există încă şi în zilele noastre texte tibetane al căror titlu este redactat într-o limbă absolut necunoscută, pe care nimeni nu le-a putut traduce până în prezent. Astfel de tradiţii atestă realitatea faptelor vechi relatate de mituri.

Discipolul preferat ne descrie cu precizie plecarea Marelui Instructor:

Atunci a apărut pe cer un nor şi un curcubeu, şi curcubeul s-a apropiat foarte mult (de zei). În mijlocul norului era un cal de aur şi de argint... Toată lumea a putut să vadă cum se apropie zeii prin aer. Când calul s-a ridicat de un cot pe cer, Padmasambhava s-a întors şi a zis: „Voi fi căutat fără să fiu găsit vreodată”. Apoi a dispărut.

Regele şi anturajul lui erau ca nişte peşti pe nisip... când (cei de faţă) *s-au uitat la Padmasambhava şi l-au văzut mare cât un corb. Când l-au privit din nou, l-au văzut mare cât un sturz, apoi cât o muscă, apoi, foarte greu de*

observat, cât un păduche. Iar când s-au uitat din nou, nu l-au mai văzut.

Asta te duce cu gândul la descrierea călătoriei cosmice a lui Etana, în ochii căruia Pământul dispărea treptat.

Instruit ca nimeni altul de pe Pământ despre lucrurile cerului, profetului Elie i se mai spune şi *învăţătorul*. Elie se plimba cu Eliseu, discipolul său preferat, când un car de foc cu nişte cai de foc i-au despărţit pe unul de altul şi Elie s-a urcat la cer într-un vârtej. Eliseu privea şi striga: „Părinte! Părinte!…” Şi nu l-a mai văzut. A ridicat de jos haina pe care Elie o lăsase să-i cadă. Apoi s-a întors şi s-a oprit pe malul Iordanului (II Regi, 2, 11 – 13).

Milioane de oameni iau de bună această întâmplare pentru că e scrisă în Biblie. De ce să nu acordăm acelaşi credit şi mitului tibetan? Oamenii din Tibet l-au cunoscut pe *Marele Instructor* care a trăit printre ei; au stat de vorba cu el. Acesta vorbea o limbă pe care ei nu o înţelegeau. Marele Instructor a existat cu adevărat ca persoană fizică. Într-o zi tibetanii l-au văzut cu propriii lor ochi urcând la cerul pe care îl numise totdeauna patria lui. Nu a fost vorba de o fiinţă fără trup care s-a risipit în ziua aceea, ci de un individ în came şi oase, a cărui talie a descrescut progresiv în ochii lor: un corb, un sturz, o muscă, un ou de păduche… până la dispariţia completa. Ce extraordinar reportaj trăit!

Acelaşi mit al ascensiunii se regăseşte în numeroase tradiţii răspândite pe întreg pământul… material suficient pentru o lungă dizertaţie.

Spre deosebire de lucrările Kandjou şi Tandjour, din care nu s-a tradus decât o foarte mică parte, epopeea indiană Mahābhārata a fost tradusă complet. Acest poem are optsprezece secţiuni şi cuprinde două sute de mii de versuri. Iată un fragment din călătoria lui Ardjuna în carul lui Indra:

După ce paznicii lumii au plecat, Ardjuna, teroarea duşmanului, a dorit să vină la el carul ceresc al lui Indra.

Şi carul sosi pe loc… într-o lumină orbitoare, alungând întunericul şi luminând norii în totalitatea lor, umplând regiunile Pământului cu un vacarm asemănător cu cel al tunetului.

Era un spectacol fermecător, celest, fascinant.

Ardjuna a urcat atunci în cer în carul care radia o lumină divină.

Urmaşul alb din familia lui Kuru s-a ridicat în carul celest.

Pe când se apropia de regiunea invizibilă muritorilor, a celor care trăiesc pe pământ, el a văzut mii de care cereşti.

Acolo nu luceşte nici soarele, nici luna, acolo nu arde focul. Acolo străluceşte de propria-i lumină, de propria-i virtute, ceea ce de pe Pământ se zăreşte ca nişte stele, ca nişte lămpi foarte îndepărtate, în ciuda dimensiunilor lor mari.

Cronicarul notează şi detalii complete precum vacarmul asemănător cu cel provocat de tunet care a umplut regiunile lumii. Privirea lui însoţeşte carul până la un punct al cosmosului *unde soarele şi luna nu mai lucesc*.

Este clar că acest car al lui Indra a părăsit sistemul nostru solar.

Cronicarul vrea să fie înţeles de generaţiile viitoare, şi de aceea descrie, cu toate detaliile audio-vizuale, ceea ce nimeni nu ar putea să perceapă pe Pământ. *Ceea ce zărim, de pe Pământ, ca nişte stele, ca nişte lămpi foarte îndepărtate, în ciuda marilor lor dimensiuni*.

Acest text nu are nimic obscur. Nu are nevoie de niciun comentariu şi de nicio explicaţie.

Dacă tradiţiile orale nu ne-ar fi fost transmise decât de texte foarte vechi, ar fi fost cu atât mai rău pentru mine, căci filologii se complac în a da textelor foarte vechi

interpretări foarte contradictorii. Din fericire există interpretări vizuale şi palpabile pentru ilustrarea acestor tradiţii. Atrag atenţia că este vorba de obiecte incontestabil reale. Voi enumera câteva. Picturile rupestre din Sahara, din Brazilia, din America de Nord; reprezentări miniaturizate figurând pe sigiliile sumeriene, asiriene şi arhaicoegiptene; figurinele Dogu din Japonia; veşmintele din paie purtate cu ocazia sărbătorilor de indienii Kayapo din Brazilia, veşminte a căror formă tradiţională simbolizează vizitatorii veniţi în vechime din cosmos; păpuşile Katachina pe care continua să le fabrice indienii *hopi* din Arizona. În urmă cu un număr necunoscut de generaţii, aceste păpuşi au fost făcute după imaginea unor *fiinţe cu un înalt nivel intelectual*, venite din cosmos, şi poarta atributele lor caracteristice. Fiinţele Katachina au promis că se vor întoarce pe Pământ.

Omul aşteaptă o mâna de adevăruri care să nu fie susceptibile de a fi repuse în discuţie de azi pe mâine. Eu sunt convins că vom găsi aceste adevăruri dacă acceptăm cât de puţin ca realităţi mesajele ce ajung la noi din zorii timpurilor. Ştiind ce a fost, vom şti ce va fi.

Orice s-ar spune este dovedit că:

— Miturile creaţiei sunt analoage la toate popoarele lumii;

— Cei mai vechi zei creatori sunt *totdeauna* veniţi din cosmos, unde s-au întors după ce şi-au îndeplinit opera. Abia după aceea apar alte generaţii de zei ieşiţi din grote, din mijlocul pământului sau din ape;

— Zeii primordiali dispuneau de aparate zburătoare, unanim descrise sub forma unui ou. Aceste aparate sunt de talia unei păsări gigantice, a unui şarpe enorm. Ele au o cocă metalică prevăzută cu ferestre care lasă să treacă lumina. Corpurile lor strălucesc ca soarele. Ochii lor radiază o lumină orbitoare, care risipeşte întunericul. Emiţând un vacarm asurzitor, ele aterizează şi decolează

cu un zgomot de tunet şi lasă în urma lor o dâră de foc care umflă sau calcinează pământul. Sosesc totdeauna din cosmos şi dispar totdeauna în cosmos, în mijlocul tenebrelor nesfârşite. Zborul lor are puterea unei păsări gigantice sau a unor cai de aur şi foc. E ceva indescriptibil, ceva care „seamănă cu o casă”.

— Zeii creatori au făcut din planeta noastră o planetă locuibilă, au creat condiţiile prealabile apariţiei unei flore şi unei faune;

— Zeii primordiali au creat omul inteligent;

— Zeii primordiali i-au instruit pe primii oameni inteligenţi, i-au învăţat să se folosească de unelte, să cultive plantele şi să crească animalele. Ei au stabilit primele legi pentru viaţa în comun şi au creat infrastructurile;

— Zeii au conferit unuia din vlăstarele lor dominaţia Pământului (primul împărat, primul rege, primul faraon);

— După ce şi-au îndeplinit misiunea, zeii primordiali s-au întors totdeauna în cosmos, anunţând că vor reveni.

ZEII AU EXISTAT ÎN CARNE ŞI OASE

PARŞII

Sprijinindu-mă pe indicii revelatoare, luate din surse arhaice nefalsificate, vreau să demonstrez că zeii, departe de a fi imateriali, au existat în came şi oase… ca această existenţa nu este nici pe departe limitata la nişte apariţii spectaculoase şi la preafericita întoarcere în cerul lor natal… că s-au dedat aici pe Pământ în mod activ procreării de descendenţi de ambele sexe… că au lăsat în cărţi (sacre sau nu) mesaje sau informaţii… şi că aceşti zei au comis greşeli care nu au nimic comun cu divinul!

Pe scurt, voi dovedi că zeii nu corespund cu imaginea sofisticată pe care ne-o prezintă religiile. Sursele la care voi apela sunt abundente şi generoase.

În persană, cuvântul *avesta* înseamnă *text fundamental* sau *învăţătura*. Avesta cuprinde ansamblul

textelor religioase ale parşilor (mazdeişti din India), care au rămas, până în zilele noastre, adepţii lui Zoroastru. Refuzând să se convertească la Islam, parşii au emigrat în mare parte spre India în secolul al X-lea. Sunt pe cale de dispariţie căci nu se căsătoresc – între ei – decât în amurgul vieţii şi rata naşterilor este slabă. Acum n-au mai rămas decât vreo sută de mii. Vorbesc *gujarati*, limba neoindiană, dar îşi celebrează cultul în limba *avesti*. Dotată cu propriul ei alfabet, aceasta limba a sfârşit prin a deveni aproape de neînţeles în cursul secolelor.

Numai un sfert din Avesta a ajuns până la noi. Restul s-a pierdut. Partea care s-a păstrat cuprinde *Yusna*, unde se găsesc formulele invocatoare destinate să însoţească sacrificiile; *Yastii*, care sunt imnuri închinate celor douăzeci şi una de divinităţi, o colecţie de vechi mituri iraniene completate ulterior, *Wisprat*, cu formule incantatoare pentru divinităţi şi *Videvat*, culegere de legi religioase însoţite de prescripţii de penitenţa şi de purificare.

O parte din textele păstrate au fost scrise cu caractere cuneiforme la ordinul lui Dariu cel Mare (550 – 486 î.e.n.), a fiului său Xerxes I (519 – 465 î.e.n.) şi a nepotului său Artaxerxes (către 465 – 425 î.e.n.).

Ahuramazda, zeul suprem din Avesta, a creat cerul şi pământul. Cu rare excepţii, celelalte divinităţi nu sunt menţionate decât foarte sumar.

Numeroasele capitole din Avesta dezvăluie cunoştinţe extrem de avansate pentru epoca în care a fost redactată această carte. Iată ce se poate citi în mitul creaţiei:

Yima a fricţionat pământul astfel încât acesta şi-a sporit de trei ori întinderea. Pe o treime din suprafaţa lui nu au mai rămas de atunci decât turmele de oi, animalele de tracţiune şi oamenii. Yima a făcut aceasta după hunul lui plac, aşa cum face totdeauna.

Ştim azi că suprafaţa globului cuprinde 70, 8% apa şi 29, 2% – ceva mai puţin de o treime – pământ. Vechii locuitori ai Persiei nu dispuneau încă de o hartă a lumii. Cine le-a spus că o treime sunt continente pe care merg turmele, animalele de povara şi oamenii?

Prescrierile de ordin igienic dictate de Ahuramazda sau de profetul Zoroastru (630 – 588 î.e.n.) privesc transmiterea bolilor prin contagiune microbiană, dovadă acest fragment din Avesta:

Un om moare în fundul unei văi. Păsările zboară din vârful munţilor spre fundul văii. Ele zboară până la cadavrul omului mort pe care îl devorează. Apoi pasările zboară spre vârful munţilor. Zboară până la un copac, unde vomează, îşi elimină excrementele şi ouă. Un om merge spre vârfurile muntelui.

Merge până la copacul în care erau pasările, pentru a lua lemn pentru foc. Taie copacul, îl face bucatele, despică lemnul… Prin intermediul câinilor, al animalelor, al lupilor, al vântului şi muştelor, un cadavru spurcă omul.

Cum se exprimă Moise în Levitic despre acest subiect?

Orice pat pe care (omul care are o gonoree) se va culca va fi impur… Cel care se va aşeza pe obiectul pe care s-a aşezat el îşi va scoate hainele şi se va spăla cu apă… Orice animal pe care s-a suit va fi impur… Cel care va atinge orice lucru care a fost sub el va fi impur… Orice vas de lut care va fi atins de el va fi spart, şi orice vas de lemn va fi spălat cu apa. (Levitic, XV, 4 – 13)

Toate astea decurg de la sine în zilele noastre, când aceste principii de fiziologie aplicata s-au impus în urma descoperirilor cercetării medicale moderne. Cu totul altfel statcau lucrurile pe vremuri, căci riturile de purificare au fost, în toate cazurile, promulgate de zeii care se exprimau prin gura profeţilor precum Moise sau Zoroastm. Regăsim aceste mituri în multe texte vechi unde preceptele de

higiena sunt totdeauna predate de zei.

Dacă dam crezare vechilor mituri, de la zei au primit popoarele toate cunoştinţele practice. Fireşte, ar putea să se obiecteze că strămoşii noştri au avut suficient timp să observe progresul infecţiilor prin contact, fără să fi avut cea mai mică idee despre existenţa microorganismelor morbide. Este foarte posibil. Dar de ce, în acest caz, să pună în gura zeilor, ca o revelaţie de o importanţă primordială, ceva cunoscut de toată lumea? Trebuie să fi fost vorba de cunoştinţe extraordinare dacă au fost explicate printr-o intervenţie divină. De altfel, cum s-ar fi putut şti într-o epocă atât de arhaică faptul că doar o treime din suprafaţa globului pământesc este ocupată de continente? *Spiritele* nu fac planul suprafeţei Pământului. *Spiritele* nu au ochi. Or, se afirmă că zeii aveau corp.

STELE SPECIALIZATE

Dacă am da crezare textelor sacre ale parşilor, stelele formează o armată compusă din diferite divizii, fiecare dintre ele fiind comandată de un şef. Această prezentare militară a cosmosului aminteşte de bătăliile în care s-au înfruntat soldaţii din diferite sisteme solare. Şeful suprem al constelaţiilor se numeşte Tistrya, şi Tistrya este şi numele unei stele. Această stea, în patruzeci de rânduri diferite, constituie obiectul unor laude ditirambice, de genul acesteia:

Îl laudam pe Tistrya, strălucitoarea stea. Laudam cerul care asculta de legile lui. Lăudam timpul care nu are sfârâit. Laudam timpul, stăpânul lungii durate…

Este interesant că stelele sunt lăudate pentru binefacerile lor specifice:

…Lăudăm steaua Tistrya, strălucitoare, maiestuoasă.

Lăudăm steaua Catavaeca, care veghează apa, puternica, creata de Mazda.

Lăudăm toate stelele care conţin sămânţa apei.

Lăudăm toate stelele care conţin sămânţă copacilor.

Lăudăm toate stelele numite Haptoiringa, maiestuoasele, salvatoarele care se opun acelor Yatu…

Savanţii exegeţi nu văd aici decât înfloriturі delirante în onoarea zeilor. Eu presupun că aceste înfloriturі ascund ceva concret.

În cartea lui intitulată *Dabistany* şeicul Mohamed Fani scrie că *parşii văd planetele eu pe nişte corpuri sferice*. Or, abia în 1610 a declanşat Galilei o adevărată revoluţie printre astronomi demonstrând veridicitatea tezei lui Copernic.

Acelaşi autor descrie în aceeaşi carte diferitele temple construite de parşi, după voinţa zeilor, în onoarea planetelor lor de origine. Este remarcabil că fiecare din aceste temple conţinea un model sferic al planetei respective, în jurul căruia se ordona ansamblul construcţiei. Fiecare templu avea propriul lui ceremonial şi ţinuta vestimentară varia de la un templu la altul. În templul lui Jupiter nu se intra decât îmbrăcat ca literaţii sau ca judecătorii. Cei care frecventau templul lui Marte se îmbrăcau în roşu marţial şi, ca la slujbele oficiale, „stăteau de vorbă plini de mândrie”. În templul lui Venus domneau – evident – jocurile şi veselia. În templul lui Mercur credincioşii vorbeau ca nişte retori sau ca nişte filosofi. Preoţii Templului Lunii se distrau luptându-se între ei. Fidelii Templului Soarelui erau îmbrăcaţi în brocart şi aur, iar comportamentul lor îl imita pe cel al suveranilor din Iran.

Cele mai vechi legende ale parşi lor reflectă o concepţie atât de astronomică a timpului încât trebuie să evoc din nou teoria relativităţii.

Revoluţia lui Saturn în jurul Soarelui corespunde unei zile. După astronomii contemporani ea se face în 29, 5 ani.

Treizeci de zile fac o lună, ceea ce corespunde cu 885 ani tereştri.

Douăsprezece luni de acest fel fac un an, cam 10620 ani tereştri.

Un milion de ani satumieni fac, după parşi, un *ferd*, un milion de*t' erdi* fac un *veri*, un milion de *verii* fac un *yad*, trei mii de *yadi* fac un *vad* şi două mii de *vadi* fac un *tsad*.

Prima monarhie care şi-ar fi exercitat domnia din înaltul cerului ar fi durat o sută de tsadi, ceea ce, după calculele mele, ar echivala cu un număr de ani tereştri format din douăzeci şi cinci de cifre.

Ce i-a putut împinge pe parşi să conceapă astfel de durate care nu se potrivesc deloc cu viaţa lor cotidiana? Trecerea de la un mileniu la altul reprezintă pentru noi cenzura dintre două epoci. Or, un mileniu terestru corespunde cu o lună, după calcularea timpului bazat pe Saturn.

Aceasta calculare a timpului nu are sens decât dacă stabileşte o relaţie între astronomie şi derularea tintpului.

Lăudăm timpul care nu are sfârşit. Lăudam timpul, stăpânul lungii durate...

Unul dintre cele optzeci de mii de distihuri ale epopeii naţionale indiene Mahābhārata ne oferă aceasta viziune filosofica a incomensurabilitaţii timpului:

Zeul imbralişează spaţiul şi timpul.

Timpul este sămânţa universului.

Vedele (cuvânt care la origine înseamnă „ştiinţa") cuprind ansamblul celor mai vechi texte religioase ale Indiei ariene. Limba indiana arhaică în care sunt redactate este mult mai veche decât sanscrita. Vedele reunesc toate textele considerate ca fiind de origine *supraomenească* şi de inspiraţie divină. Încă se mai discută asupra datei la care au apărut.

Ca şi Avesta parşilor, Vedele se împart în patru mari secţiuni. Cele o mie douăzeci şi opt de versuri ale poemului Rig-Veda se adresează individual diferitelor divinităţi. La

origine era o culegere de imnuri notate în scris, culegere rezervata celor mai importante familii din casta sacerdotala. Aceste imnuri au ajuns mai târziu „de domeniu public” şi au fost fidel transmise prin tradiţie orală de la o generaţie la alta, vreme de secole. În ceea ce priveşte India, Rig Veda reprezintă sursa de informaţii cea mai veche pentru lingviştii, etimologii şi specialiştii în religii. Sama-Veda, consemnează melodiile pe care se cântau textele cele mai importante din Rig-Veda. Yadjour-Veda este o culegere de formule pentru sacrificii; Athar-Veda este un tratat de magie albă şi neagră.

Conţinutul celorlalte continuă să fie transmis cu religiozitate în multe şcoli unde sunt considerate drept cel mai important dintre monumentele culturale ale Indiei. Probabil că fără perpetuarea acestor valori tradiţionale, poporul indian ar fi sucombat cu rapiditate în urma catastrofelor care s-au abătut asupra lui de două mii de ani.

Profesorul Dileep Humar Kanjilal, de la universitatea sanscrită din Calcutta, este unul dintre cei mai instruiţi specialişti în tradiţiile Indiei arhaice. El a avut amabilitatea să-mi acorde o convorbire pe care am înregistrat-o pe bandă de magnetofon şi din care redau câteva fragmente.

— *De când datează cele mai vechi texte din* Vede?

— Cele mai vechi din aceste texte datează cam de cinci mii de ani înaintea erei noastre.

— *Am descoperit nişte descrieri de care zburătoare în diferite pasaje traduse din sanscrită. Sunt oare numai pivdusul unei pure imaginaţii*?

— India este o ţară foarte veche. Tradiţia sanscrita este extrem de bogata. Cred că aceste care zburătoare – adesea numite *vimane*

— Au fost în realitate nişte maşini zburătoare. Având în vedere mulţimea interpretărilor diferite date până acum, nu trebuie uitat că aceste descrieri au fost citite, ca

să spun aşa, prin nişte ochelari bătrâni, de două mii de ani. Ştiind că astăzi există farfurii zburătoare, ansamblul problemei trebuie privit cu ochi noi. Nu e suficient să ne cramponam în tradiţie. Orice revelaţie situată în timp suferă un proces de transformare. Este sigur ca descrierea de care zburătoare corespunde cu ceva real, că are o altă semnificaţie decât cea admisa până azi. O mare parte din aceste texte îşi păstrează valoarea lor mitologica, dar ne străduim să descoperim adevărul ştiinţific conţinut în anumite povestiri tradiţionale cu rezonanţe tehnice.

— *Am citit povestea urcării la cer a lui Ardjuna aşa cum o relatează Mahābhārata. Este descris acolo „spectacolul fermecător"* al *unui car celest zburând prin nori, „cu un vacarm asemănător cu tunetul". Povestirea relatează toate detaliile ascensiunii. Un cunoscător profund al textelor sanscrite, ca dumneavoastră, ar putea să vadă* în *această descriere evocarea unui aparat spaţial*?

— Pasajul ascensiunii lui Ardjuna nu este deloc complet. Cred că nu aţi avut la dispoziţie decât o traducere parţială. Conform textului original, Ardjuna vede *un anumit număr de care zburătoare căzute din cerşi incapabile să zboare*. Alte care zburătoare sunt aşezate pe sol, altele au decolat deja. Din aceasta descriere precisa a unor care pe cale să-şi ia zborul şi a altora incapabile să o facă, reiese ca autorii ştiau exact despre ce vorbeau.

— *Zeii hinduşi sunt nemuritori*?

— Ca regula generală, nu. Trec în mod vădit prin trei stadii şi mor la sfârşitul celui de al treilea. Sunt muritori la fel ca noi. În rest, sunt atinşi şi ei de senilitate şi prezintă simptome normale de îmbătrânire. Adesea textele sanscrite menţionează căsătoria zeilor care dau naştere între ei, la copii, la fel şi faptul că se acuplează cu oamenii. Descendenţii care rezultă din aceste *uniri* poseda cunoştinţele şi armele taţilor lor. Un pasaj din Rāmāyana lămureşte că pustiurile sunt rezultatul îngrozitoarelor

distrugeri făcute de armele zeilor. Descrierea acestor arme se găseşte în Mahābhārata

Când am ajuns la hotel, am găsit în a opta carte din *Musla Parva* pasajul menţionat de profesorul Kanjilal:

Amia necunoscuta este un fulger strălucitor, un mesager devastator al morţii, care i-a transformat în cenuşa pe io (i cei din Vrishani şi Andhaka. Corpurile mistuite de foc erau de nerecunoscut. Supravieţuitorii şi-au pierdut parul şi unghiile. Obiectele din lut ars s-au spart fără motiv, pasările au devenit albe. Hrana a devenit în curând otrăvită. Fulgerul a coborât şi a devenit praf fin.

Este cumva o descriere a ceea ce s-a petrecut la Hiroşima şi la

Nagasaki?

Prima bomba atomică a fost aruncata la 6 august 1945 asupra oraşului Hiroşima, unde a ucis două sute şaizeci de mii de locuitori şi a rânit un număr enorm de oameni. Trei zile mai târziu, Nagasaki era ras de pe faţa pământului în acelaşi fel. Rezultatul a fost o sută cincizeci de mii de morţi, imagini de coşmar ale unor fiinţe omeneşti chircite de căldura arzătoare la dimensiunile unei păpuşi pentru copii; victime lipsite de păr şi piele, agonizând în spitale de campanie; copaci şi câmpuri întregi transformate în pulbere.

După cum a spus filosoful american George de Santayana (1863 – 1952), *cei care sunt nepăsători faţă de trecut vor fi condamnaţi să-l retrăiască*.

Ceea ce descrie Mahābhārata s-a întâmplat în urmă cu un număr necunoscut de milenii:

Era o dezlănţuire a elementelor. Soarele se mişca în cerc. Arsa de căldură soarelui, lumea se datina în acest jăratic. Arşi de foc, elefanţii galopau nebuneşte în toate părţile… Apa a devenit clocotită, animalele au murit. Furia focului s-a abătut asupra copacilor pe rânduri întregi, ca un incendiu de pădure… Caii şi carele de luptă au ars de ai

fi zis că e un incendiu. Mii de care au fost nimicite. Atunci s-a făcut o tăcere adânca... Spectacolul era îngrozitor. Căldura teribilă mutilase cadavrele astfel încât le făcuse să-şi piardă orice urma de aspect uman. Niciun om nu a văzut vreodată o armă atât de sinistră şi niciodată nu mai auzisem de o asemenea armă.

Ne aflăm la Hiroşima, la Nagasaki... sau undeva în India?

Cerul a început să strige şi pământul a răspuns cu un urlet, un fulger şi-a aruncat lumina, un foc a răbufnit către cer, moartea a început să plouă. Infernul a dispărut, focul s-a stins. Ce fusese lovit de fulger se transformase în cenuşă.

Hiroşima? Nagasaki? India?... Nu, aici e un fragment din epopeea sumero-babiloniană a lui Ghilgameş.

După descoperirea fisiunii nucleare, americanii au lucrat din 1943 până în 1945 la punerea la punct a bombei cu uraniu. Prima dintre bombele de acest fel a explodat la 16 iunie 1945 pe terenul experimental de la Los Alamos, în New Mexico. A doua a fost aruncata asupra oraşului Hiroşima, iar a treia asupra oraşului Nagasaki.

Nu accept aceasta istorie oficială a bombei atomice, căci ceea ce au descris vechii cronicari nu este fructul unei fantezii macabre, ci al unei îngrozitoare realităţi trăite.

Spiritele nu poartă arme. Dar zeii din mituri erau din came şi oase.

După cum am mai spus, Rāmāyana este a doua ca importantă dintre epopeile indiene. Ea a fost redactată în secolul patru sau trei înaintea erei noastre, de poetul Valmiki. Eroul acestei epopei este Rama, fiu de rege, 4 căruia diabolicul gigant Ravana îi răpeşte Sofia, pe Sita, şi o duce în insula Lanka, adică Ceylon. Ajutat de regele maimuţelor, Rama a reuşit să-şi elibereze soţia.

Hinduşii îl venerează pe Rama ca pe o reîncarnare a zeului Viṣṇu, şi de aceea Rāmāyana este una din cărţile lor

sacre. Cele douăzeci şi patru de mii de distihuri ale acestei epopei ne furnizează multe informaţii despre deplasările zeilor deasupra pământului. Este descris în detaliu un car splendid, al cărui aspect te duce cu gândul la o astronavă. Această navă spaţială care duce o întreagă familie la bordul ei este în mod ciudat descrisă ca o piramidă zburătoare, decolând pe verticală. Înaltă cât o casă cu trei etaje, această piramidă merge din insula Ceylon până în India percurgând astfel peste două mii de mile. În afara fotoliilor pentru mai multe persoane, ea avea şi *cartiere secrete*. Se înţelege de la sine că decolarea aparatului se făcea cu un zgomot enorm.

Samarainganasutradhâra. Acest titlu rebarbativ este cel al unui text sanscrit care descrie maşinile zburătoare numite *vimane*, La fel ca elicopterele noastre, vimanele sunt extrem de manevrabile, se pot stabiliza în aer, pot să se rotească în jurul pământului sau să coboare în picaj spre ţintele lor. Dacă această descriere nu este suficient de amănunţită pentru a putea reconstrui vimanele după aceste indicaţii, „acest lucru nu se datorează ignoranţei, ci intenţiei de a se evita ca ele să fie folosite cu rea credinţă”.

În orice caz, descrierea care urmează are toate şansele să ne uimească.

Coca trebuie să fie solidă şi rezistentă… construită dintr-un material uşor… Vârtejul propulsor creat de forţa aflată în interiorul mercurului permite omului să parcurgă mari distanţe în aer. De asemenea, folosind acest principiu, se poate construi o vimana la fel de mare precum templul *Zeului în Mişcare*. Trebuie încorporate (vimanei) patru rezervoare mari cu mercur, care, sub efectul căldurii controlate produsă de recipienţii de fier, conferă vimanei forţa tunetului făcând-o să apară ca o perlă pe cer.

Rāmāyana ne oferă această descriere poetică a unui car zburător:

Când se face dimineaţa, Rama urca în carul ceresc.

Puterea acestui car este nelimitată. Înalt cât o casă cu două etaje, carul are mai multe secţiuni ca şi ferestre... Era colorat şi puternic... Sunete cereşti se făceau auzite când se ridica spre cer...

O MAIMUŢĂ PILOT DE RĂZBOI

Am schiţat deja cadrul în care se desfăşoară povestea lui Rama. Capitolul *Rama şi Sita* descrie cum râul de Ravana o răpeşte pe încântătoarea Sita într-un *car aerian asemănător cu soarele*. Acest car zboară deasupra văilor, a pădurilor şi a munţilor înalţi. Nici chemările în ajutor, nici implorările soţiei eroului nu reuşesc să-l convingă pe răpitor să se întoarcă.

Dar în cursul evenimentelor. Rama comandă cu o concizie şi o precizie militară: „Scoateţi imediat carul aerian!”

În acest timp, Ravana survolează deja marea în direcţia Ceylonului. Dar carul lui Rama este fără îndoială mai rapid decât al lui, căci eroul porneşte în curând o luptă aeriană împotriva gigantului. Cu o *săgeata aeriană* Rama doboară aparatul răpitorului care *se prăbuşeşte în adâncuri*. Sita este salvată. Urcă la bordul carului aerian al soţului ei, *şi acest car*, *la ordinul lui Rama*, *se ridică cu mare zgomot spre un munte de nori*.

Rama are norocul să aibă tovarăşi de arme pricepuţi, capabili de numeroase tururi de forţă. Unul din aceşti însoţitori, regele maimuţelor, este însoţit de ministrul său Hanuman. Respectivul monarh se poate transforma dopă iwi în (Înint sau în pitic, dar mai ales este un pilot temerar.

Când îşi ia zborul din munţi, muchiile stâncilor se distrug, baza munţilor se clatină; copacii se frâng despuiaţi de ramuri; o aversă de aşchii de lemn şi frunze cade pe pământ. Păsările şi animalele muntelui fug spre ascunzătorile lor.

I se întâmplă acestui distrugător să decoleze în plin oraş. ceea ce nu e deloc pe placul locuitorilor, căci apa este

maturată dintr-odată din iazurile din Hanka unde creşteau lotuşi. Citadinii asistă la ceva care depăşeşte imaginaţia. Cu coada în flăcări, regele mai muţelor *planează deasupra acoperişurilor dezlănţuind incendii monstruoase*, *care doboară marile clădiri şi turnurile şi devastează grădinile de agrement*.

Trebuie să fii analfabet ca să nu înţelegi ca vechile texte indiene descriu nişte maşini zburătoare. Cine neagă această evidenţă o face pentru ca nu concorda cu ideile lui preconcepute. Fidel teoriei lui Darwin, conform căreia evoluţia s-ar fi făcut progresiv şi fără *salturi*, el aplică aceeaşi schemă dezvoltării spiritului uman şi tehnicii, excluzând existenţa oricărei intervenţii exterioare. Profesorul Loren Eiseley, antropolog la Universitatea din Pennsylvania, pune degetul pe rană în termenii următori:

Totul ne face să credem că, fără prejudicierea diferiţilor factori care au concurai la formarea creierului omenesc, este *imposibil* ca nivelul înalt de evoluţie intelectuala pe care îl constatam astăzi la toate popoarele de pe Pământ să ti putui rezulta în urma unei lungi şi înverşunate lupte pentru existenţă dintre diferitele grupuri umane. *Probabil că altceva*, *un ah factor constitutiv a scăpat atenţiei teoreticienilor evoluţiei*.

Dacă evoluţia s-a făcut într-o manieră continuă şi fără şocuri, să mi se explice – în mod convingător – prin ce miracol apare brusc în textele vechi descrierea, în cele patru colţuri ale lumii, a unor vehicule aeriene comparabile cu avioanele intercontinentale din epoca noastră; de ce totdeauna nişte străini veniţi din cer i-au învăţat pe strămoşii noştri tot ce le-ar fi putut servi în practică; de ce aceşti străini, în fiecare caz, s-au întors pe planeta lor de origine după ce şi-au îndeplinit misiunea.

De unde şi-au procurat strămoşii noştri planurile carelor aeriene pe care le descriu cu atâta precizie? De unde au avut cunoştinţă de materialele folosite în

construcţia lor, de instrumentele de navigaţie? De ce nu au fost perfecţionate progresiv aceste aparate de transport, conform legilor evoluţiei? Chiar dacă s-ar fi procedat cu paşi mici, tot am fi ajuns la Lună de acum câteva mii de ani! Nici un singur rând din toată literatura sanscrita nu aminteşte de tehnicieni, de uzine sau de zboruri de încercare. Vehiculele aeriene apăreau subit, foarte natural, totuşi într-o manieră surprinzătoare. Aceste vehicule au fost construite de *zei*, erau pilotate de *zei* – inventarea, punerea la punct şi construirea lor nu au avut loc pe Pământ.

Vehiculele spaţiale descrise în textele indiene puteau să zboare în jurul Pământului, *se stabilizau în aer*, *se amestecau cu stelele* radiind o lumină de o asemenea intensitate încât *ai fi zis că sunt doi sori pe cer*.

Bazându-ne pe această descriere ne putem întreba dacă nu cumva carele aeriene respective erau propulsate prin emisie de fotoni, ţinta finală a cercetărilor în acest domeniu: Profesorul Eugen Aănger, foarte cunoscut ca specialist în rachete şi navigaţie spaţială, a studiat posibilităţile de propulsie prin fotoni, care ar permite teoretic să se atingă viteza luminii prin transformare integrala de energie. Acest principiu motor constă în emiterea de către aparat a unui fascicul de unde electromagnetice – de lumina, de exemplu

— Care i-ar conferi forţa de împingere necesara. Caracterizaţi prin lungimi de unda foarte scurte, fotonii sunt particule elementare lipsite de masa.

În ziua în care oamenii vor vedea evoluând aparate cu propulsie fotonică, dâra luminoasă pe care o vor lasa pe cer va semăna cu *un fulger* şi, la mare altitudine, cu *un al doilea soare*.

Activitatea războinică a zeilor, după cum se relatează în Mahābhārata, dovedeşte şi ea existenta lor fizică.

Astfel în AdiPravaun capitol din Mahābhārata – zeul

Agninii dăruieşte eroului Vasudeva un disc pe nume Sacra, anunţându-l că acesta îi va permite să-şi înfrângă duşmanii, şi precizând că *după ce-şi va îndeplini misiunea*, *aceasta arma va reveni totdeauna la tine*.

Aflat în pericol de moarte, Vasudeva foloseşte Chakra împotriva duşmanului său, regele Şi supala. „Discul dezlipi într-o clipită capul regelui de corp şi reveni după aceea la Vasudeva”.

Se va deduce fără îndoială că era vorba de un bumerang ascuţit ca un brici, dar nu poate fi vorba de aşa ceva căci această armă era *învăluită de foc*, fiind un cadou făcut de zeul focului, şi cu siguranţă că Vasudeva şi-ar fi ars mâinile apucând-o.

Ştiind că zeii cu care trebuia să lupte dispun de arme foarte sofisticate, Ardjuna, eroul acestei epopei, îi cere zeului Şiva să-i vina în ajutor. Şiva îi trimite un aparat de lupta, cu modul sau de întrebuinţare:

O, puternice erou, îţi voi da să te foloseşti de Paşupat, amia mea favorita. Dar ai grija sa n-o foloseşti cu intenţii rele. Va distruge întreaga omenire dacă o vei lansa împotriva unui adversar slab. Nimic nu poate să învingă această armă… După sacrificiul de purificare, Şiva l-a învăţat (pe Ardjuna) secretele modului de folosire (a acestei arme). După aceea i-a cerut lui Ardjuna să vină în regatul zeilor. Ardjuna a adresat o rugăciune lui Şiva, *stăpânul cosmosului*, dar el a dispărut în nori însoţit de soţia lui, Uma, ca un soare care apune…

Zeul Kuvera, care apare ca armurier şef, îi dă lui Ardjuna aparatul numit Antaradhana, *capabil să-l adoarmă pe adversar*. Închipuiţi-vă armatele marilor puteri adormindu-se reciproc!

Imediat ce Ardjuna intră în posesia acestei arme hipnotice, Indra, stăpânul cerului, se prezintă la el însoţit de soţia lui, Saşi, *la bordul unui car de luptă aerian*, *şi îi cere să ia loc în acest car pentru a-l însoţi în cer*.

Zeii participă totdeauna şi armele lor sunt decisive în luptele în care se înfruntă cele două dinastii rivale, Kaurawa şi Pandawa. Astfel, se spune în Mahābhārata, în cursul unei lupte împotriva dinastiei Pandawa, este pusă la lucru arma numită Nārāyana. „Câmpul de bătălie a răsunat de un zgomot asurzitor. Arma Nārāyana zboară în aer, proiectând mii de săgeţi care şuiera ca nişte şerpi şi cad din toate părţile asupra războinicilor”.

Aceste rânduri pot fi citite în capitolul *Drona Parva* din Mahābhārata. Aceasta descriere ne face să ne gândim la aparatele multiple care lansează proiectile autopropulsate.

Zeii par inepuizabili când e vorba de a imagina arme nefaste. Ardjuna, aflându-se în posesia acestui arsenal, primeşte ordin să nu folosească decât *primele arme* furnizate de zei, căci *ultimele* ar produce un efect înspăimântător. Aceste *prime arme*, nu erau totuşi de hârtie:

Aceste arme se ridicau la o mare înălţime şi scoteau nişte flăcări asemănătoare cu marele foc care devorează pământul la sfârşitul unei ere. Mii de stele au căzut din cer. Animalele, în ape şi pe pământ, au tremurat de frică. Întreg pământul a început să tremure.

Acest pasaj este extras din Mahābhārata, capitolul *Anuşana Pa/va*.

Din fericire, în timpurile acelea existau şi oameni chibzuiţi, care ştiau ce s-ar petrece dacă ar intra în acţiune „ultimele arme”, în momentul culminant al bătăliei intervine înţeleptul Veda Vyasa. Acesta le cere părţilor angajate în luptă să renunţe la utilizarea acestor arme care tocmai fuseseră pregătite, pentru ca în acest caz „seceta va lovi ţara vreme de doisprezece ani şi vor muri până şi copiii încă născuţi, în pântecul mamei lor”. Te-ai crede în Vietnam!

Aparatele cu care zeii interveneau constant, în orice

conflict, dovedesc în mod evident că am dreptate când afirm existenţa fizică a acestor zei. Aşa cum sunt descrise în vechile texte ale Indiei, aceste arme nu corespund cu nivelul atins de tehnica oamenilor în urmă cu câteva mii de ani. Calea spre o forţa de distrugere atât de nimicitoare ar fi trebuit să treacă prin câteva etape tehnologice care ar fi lăsat şi alte dovezi în afara acestor arme, dacă evoluţia respectivă ar fi avut loc pe Pământ. Dar aceste alte dovezi, produse ale tehnicii, nu există. Armele menţionate apar totdeauna subit, la fel de subit ca aparatele zburătoare.

Trebuie să acceptăm faptul ca cei care au interpretat mai înainte aceste texte nu cunoşteau nici armele moderne, nici astronavele. Vârsta de aur a ignoranţei este de acum sfârşită. Trebuie, în mod cinstit, să ne punem cunoştinţele actuale în slujba interpretării textelor vechi, chiar dacă asta va distruge teoria evoluţiei.

Oare chiar nu a căzut *nimic* din cer?

Iată câteva eşantioane din numărul mare de zei în came şi oase aflaţi în tranzit prin spaţiu, aşa cum îi descrie Rig-Veda.

Toţi cei care *părăsesc* Pământul se opresc fără excepţie pe Lună… Luna este poarta lumii cereşti, şi numai cine poate să răspundă întrebărilor ei este autorizat să părăsească Luna pentru a merge mai departe…

Respect lui Aayu, stăpân al spaţiului aerian, stăpân al cosmosului. O, fă-mă să găsesc o locuinţă pentru mine, stăpân al sacrificiilor. Deschide poarta spaţiului cosmic să te putem contempla, să putem cuceri stăpânirea cosmosului. Respect stăpânilor cerului, stăpânilor cosmosului! O, faceţi-mă să-mi găsesc locuinţa! Acolo am vrea să mergem.

Un învăţător venerabil vorbeşte astfel discipolilor săi:

Spaţiul cosmic este mai mult decât foc, căci conţine soarele şi în acelaşi timp luna şi fulgerul, constelaţiile şi focul. Evocăm puterea cosmosului, îl auzim, îi răspundem;

în cosmos te bucuri sau nu; *te naşti în cosmos*, *te naşti pentru cosmos*; poţi venera cosmosul! Cine venerează cosmosul va obţine imperii cosmice, lumi de lumină fără limite, pentru o a doua plecare, şi cât se întinde cosmosul i se acordă puterea de a-l parcurge după voia lui, în toate sensurile.

PERSONAJE STINGHERITOARE

Cartea *Adi Parva* din Mahābhārata povesteşte cum a fost conceput şi crescut semizeul Kama. Nefiind încă măritată, mama lui, Kunti, a fost vizitată de zeul Soarelui. A urmat naşterea unui fiu asemănător cu tatăl, căci *radia ca soarele însuşi*. Temându-se de ruşinea de a-şi fi pierdut virginitatea, Kunti pune copilul într-o cutie pe care o duce în secret la fluviu. O femeie cumsecade pe nume Adhirata salvează copilul şi îi dă numele de Kama, apoi îl creşte ca pe propriul ei fiu.

Similitudinea cu povestea lui Moise sare în ochi.

Întâlnim nenumăraţi fii de zei. Ei mişună cu sutele în mituri, dar sunt prezenţi şi în textele oficiale considerate *serioase*. Să ne oprim asupra unei poveşti, care figurează pe unul din pergamentele descoperite în 1947 pe malul Mării Moarte şi care datează din secolul al II-lea înainte de Cristos.

Revenind dintr-o călătorie care îl obligase să absenteze mai mult de nouă luni, Lemec, tatăl lui Noe, îşi manifestă uimirea descoperind în căminul său un copilaş care nu putea fi al lui şi care nu-i prea semăna. Lemac şi-a copleşit cu reproşuri nevasta, dar aceasta a început să se jure pe tot ce avea mai scump. „O, stăpânul meu… această sămânţă este de la tine, de la tine este acest fruct – şi nu de la un străin, de la un păzitor sau de la un fiu al cerului”. Dar Lemec nu a crezut nicio vorbă. Foarte tulburat, Lemec s-a dus să ceară sfatul lui Matusalem, tatăl său, care, după o matură cugetare, nu a găsit nicio explicaţie acestei naşteri. De aceea Matusalem s-a dus şi el să-şi consulte

propriul tată, pe înţeleptul Enoch, care, după ce l-a ascultat, l-a trimis acasă spunându-i că dreptatea divină avea să lovească pământul şi omenirea şi că toate fiinţele vor fi nimicite pentru că sunt spurcate şi corupte. Enoch a adăugat că ar trebui să-i ceară lui Lemec să păstreze copilul şi să-i dea numele de Noe. Şi a mai spus că Noe fusese ales să devină patriarhul a tot ce va trăi după *marea judecată*.

Această întâmplare este de-a dreptul uimitoare. Mai întâi pentru că ea menţionează de mai multe ori posibilitatea ca tatăl lui Noe să fi fost un *fiu al cerului*, apoi pentru că se afirmă că părinţii lui Noe fuseseră deja preveniţi despre viitorul potop; şi mai ales pentru că bunicul Matusalem fusese încunoştinţat de acelaşi Enoch care, conform tradiţiei, a urcat puţin după aceea la cer într-un car de foc.

Dacă părinţii Bisericii ne-ar fi socotit nişte adulţi, atunci ar fi făcut loc cărţii lui Enoch în Biblie. Faptul că au sustras această carte domeniului public, este un motiv suficient pentru a face cunoştinţă cu Enoch şi a ne întoarce mereu la el.

După ce ai luat cunoştinţă de mesajul lui Enoch, înţelegi că Biserica avea motive întemeiate să ne lipsească de cartea lui, deoarece găsim în ea informaţii atât de explozive încât ar fi riscat să răstoarne de pe piedestal imaginea lui Dumnezeu pe care ne-o oferă Vechiul Testament.

Cine era deci acest Enoch al cărui nume înseamnă Iniţiatul, Luminatul, Informatul?

Enoch este, după Moise, al şaptelea din cei zece patriarhi care au trăit înainte de potop. Fiul lui Jered, el a fost, vreme de mii de ani, uitat în beneficiul propriului său fiu Matusalem, care a trăit nouă sute şaizeci şi nouă de ani. După primele şase cărţi ale Bibliei, Iniţiatul Enoch a trăit trei sute şaizeci şi cinci de ani înainte, nu de a muri,

ci de a *urca la cer într-un car de foc*.

Majoritatea specialiştilor moderni sunt de acord că textul primitiv al cărţii lui Enoch a fost redactat în ebraică sau în armeană. Acest text original s-a pierdut şi nu a mai fost găsit până azi. Totuşi, etiopienii au tradus în limba lor o versiune grecească redactată la începutul erei creştine şi descoperită în Egipt. Nu se ştie în ce epocă a fost încorporată această carte a lui Enoch în Biblia care se folosea în Biserica etiopiană.

Dacă ne încăpăţânăm să interpretăm Cartea lui Enoch exclusiv după metoda teologilor, ne vom găsi efectiv în faţa unui labirint de proporţii bizare, pe care niciun fir al Ariadnei nu le leagă între ele. În schimb, dacă neglijăm înfloriturile pitoreşti care o înfrumuseţează pentru a nu reţine decât scheletul acestei opere, descoperim un mesaj ciudat de dramatic pentru un cititor trăind în epoca noastră.

Comentatorii Cărţii lui Enoch sunt cu toţii de acord că e opera unui singur autor şi că ea a fost redactată în cursul ultimului sfert al secolului al II-lea înainte de Cristos.

Textul lui Enoch ilustrează într-o manieră exemplară ceea ce deja am spus despre dificultatea unui narator de a exprima ceva pentru care nu există cuvinte. Martorul direct şi naratorul sunt în aceeaşi măsură depăşiţi de situaţia inexprimabilă pentru că e de neconceput. Singura soluţie constă în recurgerea la comparaţii. De aceea, expresia „ceva ca…” revine la fiecare pas, aşa cum se întâmplă de obicei când e vorba să descrii un obiect, un fenomen încă niciodată observat şi *în avans* faţă de epoca în care apare pentru prima dată. În lipsa unor cuvinte precise şi adecvate, observatorul, naratorul dă aici frâu liber unei fantezii cu totul orientale recurgând la alegorii.

Primele cinci capitole ale Cărţii lui Enoch anunţă o judecată din urmă. Dumnezeu din cer îşi va părăsi locuinţa

şi va veni pe Pământ cu legiunile lui de îngeri. Următoarele unsprezece capitole descriu căderea îngerilor apostaţi care s-au unit cu fiicele oamenilor, încălcând astfel voinţa divină. Aceşti *îngeri* au primit de la *Dumnezeul* lor nişte misiuni atât de exact definite, încât este destul de greu să vezi în ei nişte miliţieni ai cerului:

Semiasa îi învaţă descântecele şi arta de a tăia rădăcinile, Armaros exorcismele, Barachel observarea stelelor, Kokabel astrologia, Ezechiel ştiinţa norilor, Arakiel semnele pământului, Samasavel semnele Soarelui, Seriei semnele Lunii…

Ai impresia că *Dumnezeul* acestor *îngeri* a numit adevăraţi instructori, adevăraţi specialişti în vederea unor sarcini care îi aşteptau pe Pământ. Aceşti instructori erau extrem de competenţi, fiecare în domeniul lui, având cunoştinţe infinit superioare cunoştinţelor locuitorilor Pământului din acea epocă.

Capitolele XVII-XXXVI reprezintă partea esenţială a Cărţii. Ele descriu călătoria lui Enoch în diferite lumi, sub îndepărtate bolţi cereşti. Capitolele XXXVII-LXXI relatează parabole foarte diverse, formulate de zei pentru profet. I s-a ordonat lui Enoch să noteze aceste mesaje pentru ca ele să fie transmise unor generaţii îndepărtate, căci contemporanii lui nu erau în stare să le înţeleagă aspectul tehnic. Era deci vorba de mesaje pentru viitor. Aceasta nu este interpretarea mea personală, ci exact cea care se află în text.

Capitolele LXXII-LXXXII conţin indicaţii minuţioase despre parcursul Soarelui şi al Lunii, despre zilele adăugate, despre mişcarea stelelor şi mecanica cerească. Ele precizează coordonate geografice în univers. Ultimele capitole relatează convorbirile lui Enoch cu fiul lui, Matusalem, căruia îi anunţă potopul. În sfârşit, ele povestesc urcarea profetului la cer într-un car de foc.

Versiunea slavă a Cărţii lui Enoch relatează nişte

evenimente nemenţionate în textul abisinian. Aflăm astfel cum a intrat profetul în contact cu vizitatorii veniţi din cer:

Aveam trei sute şaizeci şi cinci de ani când într-o zi din cea de a doua lună mă aflam singur acasă… Am văzut atunci doi oameni foarte înalţi, pe care nu-i mai văzusem niciodată pe pământ. Faţa lor strălucea ca soarele, ochii ca nişte făclii aprinse; gura lor arunca foc; hainele erau extraordinare şi braţele lor semănau cu nişte aripi de aur. Stăteau la căpătâiul patului meu şi mă chemau pe nume. M-am trezit din somn şi m-am ridicat în capul oaselor, apoi m-am înclinat în faţa lor, palid de spaimă. Atunci cei doi oameni mi-au spus: „Nu avea frică, Enoch, fii fără teamă. Domnul ne-a trimis la tine; azi trebuie să urci la cer cu noi. Spune fiilor şi servitorilor tăi ce trebuie să facă în casă. Dar nimeni nu trebuie să pornească în căutarea ta până când Domnul nu te va readuce la ei…”

Comentatorii religioşi afirmă în mod constant că patriarhul antediluvian a avut în acest caz o *viziune*. Extrema precizie a acestui text contrazice interpretarea lor. Enoch *se trezeşte* şi, după cum i-au cerut vizitatorii lui, comunică alor săi ce au de făcut în absenţa lui.

Aventurile lui Enoch nu au fost redactate la întâmplare, ci după instrucţiunile exprese care i-au fost date:

Domnul îmi spune: „O, Enoch, uită-te bine la scrierea tablelor cereşti, citeşte ce stă scris pe ele şi aminteşte-ţi în detaliu”. M-am uitat la tot ce era pe tablele cereşti, am citit tot ce era scris, am luat aminte şi am citit Cartea.

Aceasta este doctrina complicată a înţelepciunii, redactată de scribul Enoch şi aşa precum trebuie să fie lăudată de toţi oamenii, aşa precum trebuie să judece tot pământul.

Aceasta este Cartea, cuvântul dreptăţii şi al adevăratei Doctrine a paznicilor eterni.

Şi acum, Matusalem, fiul meu, îţi voi povesti totul şi îl

voi scrie pentru tine. Ţi-am dezvăluit totul şi ţi-am înmânat cărţile unde stau scrise toate aceste lucruri. Matusalem, fiul meu, ai grijă de cărţile (scrise) de mâna tatălui tău şi transmite-le generaţiilor viitoare de pe pământ.

Totul este atât de sobru, de deliberat, încât fiinţa care i-a dictat nu poate fi considerată deloc imaginară. Niciun zeu nu a cerut vreodată descrierea amănunţită a actelor lui. Versiunea slavă a căiţii lui Enoch ne spune şi câte volume i-au fost dictate profetului. Ea precizează că redactarea lor nu s-a făcut după dictarea Domnului în persoană, ci după cea a arhanghelului Bretil.

Şi mi-a descris toate lucrurile din cer, de pe pământ, din mări, originile tuturor elementelor, cursul anotimpurilor, al zilelor şi transformările, cerinţele şi învăţămintele. Şi Bretil mi-a vorbit timp de treizeci de zile şi treizeci de nopţi; buzele lui vorbeau fără odihnă. Iar eu scriam la rândul meu fără să mă opresc. Când am terminat scrisesem trei sute şaizeci de cărţi.

Cartea lui Enoch îi menţionează frecvent pe *paznicii eterni*.

Înaintea acestor evenimente, Enoch era ascuns şi niciunul din fiii oamenilor nu ştia unde se ascunsese, unde stătea, nici ce se întâmplă cu el… Şi iată că paznicii Marelui Sfânt m-au chemat pe mine, scribul Enoch, şi mi-au spus: „Enoch, scribul dreptăţii, du-te şi anunţă paznicilor cerului care au părăsit înaltul cerului, eternul şi sfântul loc de şedere, care s-au corupt cu femeile aşa cum fac fiii oamenilor, care şi-au luat nevastă…

Ar fi o blasfemie să îi asimilezi pe aceşti paznici ai cerului cu nişte îngeri inocenţi. Efectivul lor era destul de numeros. În total două sute, care au dat naştere la o mie de copii. Două sute de gardieni în expediţie, lipsiţi de femei, care au plecat în căutarea obiectului dorinţei lor aşa cum fac toţi militarii din teritoriile ocupate.

Aceştia şi-au luat femei, fiecare dintre ei şi-a ales una

şi a început… să se spurce cu ea… Ele au rămas grele şi au adus pe lume *giganfi* înalţi de trei sute de coţi. Ei s-au dus la fiicele oamenilor de pe pământ, au dormit cu ele şi s-au spurcat cu femei… Dar femeile au dat naştere unor giganţi şi tot pământul a fost umplut de sânge şi de răzbunare.

În cazul în care ar mai exista oarecare îndoieli în privinţa originii şi naturii *paznicilor*, Enoch le spulberă definitiv relatând discursul pe care i-l ţine *Domnul* care comandă trupa lor.

Vino aici şi ascultă ce-ţi spun. Te vei duce la *paznicii cerului* care te-au trimis (la mine) pentru a interveni în favoarea lor, şi le vei spune: „Voi trebuia să serviţi drept intermediari pentru oameni, nu oamenii pentru voi. De ce aţi părăsit înălţimile cerului etern, aţi dormit cu femei, v-aţi spurcat cu fiicele oamenilor, v-aţi luat femei, aţi făcut precum copiii pământului şi aţi dat naştere la *fii giganfi*? Deşi eraţi nemuritori, v-aţi murdărit cu sângele femeilor, aţi făcut copii cu sânge şi came, aţi adus pe lume came şi sânge *ca cei care sunt muritori şi pieritori*.

Situaţia e clară. Enoch îl are în faţa lui pe comandantul paznicilor. De fapt nu este singurul care aminteşte de aceşti paznici, căci profetul Ezechil vorbeşte şi el despre ei în Biblie. Ei apar şi în epopeea sumero-babiloniană a lui Ghilgameş, după cum este evocată şi naşterea giganţilor. În Biblie, Baruch, discipol al profetului Ieremia, indică numărul giganţilor care existau pe pământ înainte de potop: „Domnul a adus potopul pe pământ şi a nimicit orice fiinţă, inclusiv pe cei patru milioane nouăzeci de mii de giganţi. Apa a depăşit cu cincisprezece coţi cei mai înalţi munţi”.

În relatarea lui Enoch se simte clar ironia comandantului, care s-ar fi aşteptat să-i vadă mai curând pe paznici intervenind în favoarea oamenilor, decât să-i vadă pe oameni devenind avocaţii subordonaţilor lui.

Comandantul nu poate accepta faptul că trupa lui s-a

destrăbălat cu fetele oamenilor care sunt „muritoare şi pieritoare”… şi această idee îl înfurie. El însuşi şi subordonaţii lui nu sunt decât în aparenţă nemuritori. Ruşinoasa depravare a fiicelor oamenilor şi naşterile ulterioare ar putea pune în pericol această reputaţie. Copiii născuţi din iubirile echipajului său vor dovedi locuitorilor acestei planete că au fost înşelaţi şi că vizitatorii pe care ei îi considerau zei nu sunt deloc nemuritori.

Înţelegem enervarea comandantului în faţa nesupunerii echipei pe care o lăsase pe Pământ în misiune de recunoaştere şi ca ajutor pentru dezvoltare, în timp ce el parcurgea cu astronava alte regiuni ale sistemului solar. Vinovata concupiscenţă a paznicilor s-a aşezat în calea proiectelor inginerilor cosmosului. Urâtă poveste pentru comandant! îl rog pe cititor să nu uite de *giganţii* născuţi dintr-o încălcare a disciplinei. Voi demonstra mai departe că ei au existat şi voi prezenta amprentele pe care labele lor mari le-au lăsat pe drumurile preistoriei.

„Înaintea acestor evenimente, Enoch era ascuns şi niciunul dintre fiii omului nu ştia unde stătea şi ce se întâmplase cu el”. În vremea aceea era de neconceput ca un individ în came şi oase, cum era Enoch, să se evaporeze aşa dintr-odată fără să lase vreo urmă. Nimeni nu ar fi ştiut vreodată unde a fost profetul dacă nu ar fi oferit el însuşi cheia misterului: Enoch urcase la bordul unei astronave.

Iată cum vorbeşte astronautul Enoch:

M-am dus în cer. Am intrat şi m-am apropiat de un zid din pietre cristaline înconjurat de limbi de foc şi a început să-mi fie frică. Am traversat limbile de foc şi m-am apropiat de o casă mare de cristal. Zidurile acestei case erau asemănătoare cu un sol acoperit cu pietre cristaline, iar podeaua era din cristal. Tavanul era ca drumul astrelor şi fulgerelor, între care se aflau îngeri, iar cerul era de apă.

Zidurile erau înconjurate de o mare de foc iar uşile ardeau de foc.

Mai era o casă, mai mare decât prima; toate uşile erau deschise. (Această casă) era, din toate punctele de vedere, remarcabilă prin pompa şi grandoarea ei. Podeaua era de foc, părţile de sus erau fulgere şi stele care se mişcau în cerc, iar tavanul era un foc arzător. Am zărit un tron ridicat; de jur-împrejurul lui era ceva ca soarele strălucitor. Sub tron se ridicau fluvii de foc şi n-am putut să mă uit la ele. Marea Maiestate era aşezată (pe tron); veşmintele ei erau mai strălucitoare decât soarele şi mai albe decât zăpada. De jur-împrejur stăteau zece mii ori zece mii, şi el face tot ce-i place. Şi cei care se află lângă el nu se îndepărtează nici ziua şi nici noaptea, şi nu-l părăsesc deloc.

M-au luat cu ei şi m-au transportat într-un loc. Am văzut originea luminilor, magaziile cu fulgere şi tunete, am văzut gura tuturor fluviilor de pe pământ şi am văzut gura genunii.

Am văzut piatra unghiulară a pământului, am văzut cele patru vânturi care poartă pământul, şi firmamentul. Am văzut vânturile cerului, cele care fac să se mişte, să se rotească discul soarelui şi al tuturor stelelor. Am văzut vânturile care poartă norii deasupra pământului; am văzut drumul îngerilor şi am văzut la capătul pământului firmamentul de deasupra pământului.

Am văzut o prăpastie adâncă cu coloane de foc ceresc şi am văzut, de dedesubt, căzând coloane de foc care nu ar fi putut fi măsurate în adâncime sau în înălţime. Dincolo de această prăpastie am văzut un loc deasupra căruia nu era firmament, dedesubtul căruia nu era pământ, nici apă. Nu erau nici păsări, era o lume pustie şi lugubră. Am văzut acolo şapte stele ca nişte munţi mari în flăcări. La întrebarea mea îngerul a răspuns: „Iată locul unde sfârşeşte cerul şi pământul”.

Am călătorit până când am ajuns într-un loc unde nu era nimic. Am văzut acolo ceva îngrozitor: nu am văzut cer sus, nici pământ jos, nimic decât un loc pustiu. Acolo era un foc mare care ardea; acest loc avea tăieturi până în străfunduri şi era în întregime umplut cu coloane mari de foc care cădeau.

Totul este cât se poate de limpede. Enoch descrie exact o călătorie în spaţiu, recurgând la comparaţii care să permită contemporanilor lui să-şi facă o idee despre aventura sa. Ca şi Ezechil, el începe prin a povesti cum o navetă auxiliară l-a dus la astronava principală. Enoch este frapat de uimire şi îngrozit.

Nu cunoaşte materialele din care este făcut aparatul spaţial, şi de aceea *nu poate face altceva* decât să-i compare învelişul calorifug cu nişte pietre cristaline asemănătoare cu cele pe care contemporanii lui le putuseră vedea împodobind templele şi palatele… Duzele pentru reacţie pornite deja pentru plecare ardeau ca nişte limbi de foc. Construit din acelaşi material ca şi coca exterioară, interiorul aparatului i s-a părut construit şi el tot din cristal.

Ceea ce Enoch ia drept tavan nu este, evident, decât ce zăreşte prin tambuchi, dar nu ştie ce este sticla calorifugă care îi permite să observe mersul astrelor. Marea de foc care învăluie aparatul este produsă de reflectarea de către cocă a luminii solare neatenuată într-un spaţiu lipsit de atmosferă.

În cea mai mare dintre cele două nave îl întâlneşte pe comandant, *Marea Maiestate*, pentru că toată lumea îl ascultă şi nu mai e nimeni deasupra lui. Ţinuta comandantului i se pare mai strălucitoare decât soarele şi mai albă decât zăpada – comparaţie justificată dacă ne gândim că Enoch şi compatrioţii lui nu se acopereau decât cu ţesături aspre din păr de capră.

Trebuie să fii orb ca să persişti, aşa cum fac unii

comentatori, să consideri această descriere a unei astronave drept un vis sau o viziune.

Profetul povesteşte cum a văzut gura tuturor fluviilor Pământului, el descrie acel *noman's land* unde nu trăiesc păsări, acea zonă de frig mortal unde orizontul nu mai există, „locul unde se sfârşeşte cerul şi pământul". Iată ce spune Enoch despre faţa înspăimântătoare a cosmosului:

Acolo ochii mei au văzut secretul fulgerului şi tunetului, secretul vânturilor, cum se împart ca să bată pe pământ, şi secretele norilor şi de ce cade roua. Acolo am văzut de unde pleacă în cutare loc şi cum, de acolo, se impregnează (de apă) ţărâna pe pământ.

Mi s-au arătat după aceea toate secretele fulgerului şi ale luminilor, cum izbucnesc în binecuvântări pentru a sătura pământul.

Căci tunetul are legile lui bine definite în ceea ce priveşte durata zgomotului care îl comandă. Tunetul şi fulgerul nu sunt niciodată separate. Însufleţite de spirite, ele călătoresc împreună, fără să se despartă. Căci atunci când cade fulgerul îşi face auzit glasul şi tunetul.

Enoch are cunoştinţe ce nu vor intra în posesia omenirii decât mii de ani mai târziu. Ştim că tunetul este produs de dilatarea bruscă a aerului încălzit de fulger, şi că se propagă cu viteza sunetului (343 m/sec).

Legile naturii ar fi fost cunoscute cu mult înainte dacă omul s-ar fi putut instrui după Cartea lui Enoch. Dar, pe drept cuvânt, capii Bisericii s-au temut de cititorii prea inteligenţi ai Bibliei, care ar fi putut descoperi în ea legile fizice ce guvernează universul. Omul ar fi putut să *ştie* de multă vreme, în loc să fie obligat să *creadă*. Când vedem la televizor formaţiunile de nori de deasupra Pământului, înţelegem ce voia să spună Enoch care a asistat de la mare distanţă la acest fenomen: *am văzut magazia fulgerelor* Fulgerele sunt scântei electrice enorme între două îngrămădiri de nori cu sarcini opuse, care formează între

ele canale de descărcare. Numai atunci când unul din aceste canale atinge pământul sau o altă îngrămădire de nori se produce sub formă de fulger, descărcarea majoră cu „coloane de foc ceresc”. Până în clipa aceea se poate spune că fulgerele s-au strâns în nişte „magazii”. Enoch nu avea nici cea mai mică idee despre electricitate.

După zilele acelea, în acel loc unde am văzut toate feţele a ceea ce era ascuns – fusesem luat de un vârtej de vânt şi dus spre occident – ochii mei au văzut acolo toate lucrurile ascunse care trebuie să ajungă pe pământ: un munte de fier, unul de cupru, unul de argint, unul de aur, unul dintr-un metal moale şi altul din plumb. Inginerul mi-a zis: „Aşteaptă o clipă şi ţi se va dezvălui tot ce este ascuns. Aceşti munţi pe care i-au văzut ochii tăi, muntele de fier, muntele de cupru, muntele de argint, muntele de aur, muntele de metal moale şi muntele de plumb, toate vor fi, în faţa alesului tău, precum ceara în faţa focului şi precum apa care coboară din înaltul muntelui… Asta va însemna sfârşitul, pentru că ei vor cunoaşte toate secretele… precum şi toate forţele ascunse şi forţele tuturor acelor care practică farmecele… care topesc imagini în fontă (pentru că vor cunoaşte) în sfârşit arta de a extrage granitul din pulberea pământului şi să scoată metal moale din pământ. Căci plumbul şi zincul nu se extrag din pământ (ca metal prim). Există o sursă care le produce.

După cum Enoch a aflat în zorii timpurilor, sateliţii din zilele noastre detectează diferite zăcăminte metalice – *munţii de fier*, *de cupru*, *de aur şi de* argintaflate sub suprafaţa crustei terestre.

Enoch are dreptate când spune că argintul se obţine plecând de la *pulberea pământului*. În porţiunea accesibilă a scoarţei terestre conţinutul în argint al solului este de aproximativ O, 1 g la tonă. Argintul se găseşte mai frecvent ca subprodus de extracţie al altor metale decât

sub formă de zăcăminte rentabile prezentând o proporţie de vreo 500 g la tonă. Oricum, trebuie extras din *pulberea pământului*. Plumbul nu se găseşte decât foarte rar în stare pură în scoarţa terestră. Se obţine prin piroreducere, la o temperatură cuprinsă între o mie şi o mie două sute de grade, masa în fierbere scurgându-se atunci din cuptor *ca un izvor*. La fel stau lucrurile şi pentru zinc care nu există, în porţiunea de scoarţă terestră deja explorată, decât cam 3 g/t.

Enoch înseamnă în ebraică *iniţiatul*. Trebuie să recunoaştem că în timpul călătoriei sale în spaţiu, savanţii astronauţi l-au iniţiat într-adevăr în diverse tehnologii absolut necunoscute în epoca în care trăia.

FIECARE CU SPECIALITATEA LUI

Iată numele şefilor lor, pentru o sută, cincizeci şi zece. Numele primului este Iecun, cel care i-a dus la tentaţie pe toţi copiii îngerilor, care i-a dus pe Pământ şi i-a supus cu ajutorul fiicelor oamenilor. Al doilea se numeşte Asbeel, cel care a dat sfaturi rele copiilor îngerilor, astfel încât aceştia şi-au corupt trupurile cu fiicele oamenilor. Al treilea se numeşte Gabreel, cel care le-a arătat copiilor îngerilor tot felul de lovituri mortale. El a sedus-o pe Eva şi a arătat copiilor oamenilor instrumentele de adus moartea: carul blindat, scutul, sabia de luptă, şi toate celelalte. Din acel moment aceste arme s-au răspândit printre locuitorii Pământului. Al patrulea se numeşte Penemue, cel care i-a învăţat pe copiii oamenilor diferenţa dintre amar şi dulce şi i-a învăţat toate secretele înţelepciunii sale. I-a învăţat pe oameni scrisul cu cerneală pe hârtie. Al cincilea se numeşte Kasdeia, cel ce i-a învăţat pe copiii oamenilor tot felul de lovituri rele, lovituri (date) sufletului, muşcătura şarpelui, loviturile provocate de căldura după-amiezii. Mihail a pus bazele pământului deasupra apelor şi datorită lui frumoasele ape ies din lacurile ascunse ale munţilor…

Iecun şi Asbeel au fost răspunzători de destrăbălarea

extratereştrilor cu fiicele oamenilor şi, în consecinţă, de naşterea giganţilor. Biolog şi tehnician, Gabreel cunoştea profund ştiinţa armelor – inclusiv fabricarea unor instrumente necunoscute de adus moarte. Cunoştinţele lui erau cu siguranţă de origine extraterestră, altfel nu ar fi putut să-l surprindă pe Enoch în aşa măsură. Penemue era polivalent. Nu numai că a adus oamenilor cerneala şi hârtia, ci le-a împărtăşit şi alte cunoştinţe – o ştiinţă *secretă* pe care le-a comunicat-o conform misiunii lui. Kasdeia practica un sport de luptă analog cu karate („tot felul de lovituri rele"), dar nu era expert numai în lupta propriu-zisă. Ştia locul în care trebuie să loveşti pentru a provoca avortarea unui embrion în pântecul mamei lui, ştia să vindece relele provocate de o excesivă acumulare de căldură în organism şi era versat în psihiatrie („loviturile sufletului"). Nu e nevoie de multă reflecţie pentru a recunoaşte în Mihail un arhitect care „a pus bazele pământului deasupra apelor".

Enoch şi-a dat seama cât de bine fusese pregătită misiunea *îngerilor*.

În acea zi am văzut cum li s-au dat îngerilor nişte sfori lungi, şi ei şi-au luat aripile, şi-au luat zborul şi s-au îndreptat spre miazânoapte. L-am întrebat pe înger: „De ce au luat sforile acelea lungi şi au plecat?

— Au plecat să ia măsuri. Ei duc celor drepţi măsurile celor drepţi şi sforile celor drepţi… Aleşii vor începe să trăiască printre aleşi, şi iată măsurile… Măsurile dezvăluie toate secretele adâncurilor pământului şi cele care s-au pierdut în pustiu… Astfel le vor arăta metalele şi felul de a le lucra, brăţările şi bijuteriile, machiajul ochilor şi arta de a înfrumuseţa pleoapele, precum şi pietrele cele mai preţioase şi mai rare, şi toţi coloranţii…"

Este vorba de comunicarea unor noi măsuri – măsuri corecte

— *Aleşilor* care se mulţumeau până atunci cu

dimensiunile exprimate de exemplu în coţi – adică lungimea cuprinsă între cot şi extremitatea mâinii, lungime extrem de variabilă de la un individ la altul. De aici înainte trebuie să predomine măsurile etalon ale *drepţilor*. Ele au permis aleşilor să măsoare „secretele adâncurilor" unde au descoperit nu numai metalele, ci şi „pietrele cele mai preţioase şi cele mai rare" din care au făcut bijuterii. Grija faţă de frumuseţe ne arată cât de rafinate erau obiceiurile fiinţelor printre care se afla Enoch. La fel stau lucrurile şi pentru metodele de *colonizare*. În timp ce europenii, în timpurile mult mai apropiate de noi, le dădeau mărgele de sticlă *sălbaticilor*, *îngerii* lui Enoch le învăţau pe femei arta de a se machia.

ASTRONOMIA ANTEDILUVIANĂ

Am văzut stelele cerului şi am văzut cum le spunea fiecăreia pe numele ei. Am văzut cum erau cântărite cu o balanţă dreaptă, după intensitatea luminii lor, după distanţa spaţiului lor şi ziua apariţiei (lor).

De fapt, astronomii definesc stelele după nume, ordinul de mărime („cu ajutorul unei balanţe drepte"), magnitudine („intensitatea luminii lor"), amplasament („distanţa spaţiului lor") şi data când au fost descoperite („ziua apariţiei lor"). Profetul antediluvian a căpătat probabil aceste cunoştinţe exacte din gura unor fiinţe incomparabil mai evoluate din punct de vedere intelectual decât era el şi contemporanii lui tereştri. *Toate acestea trebuie să se fi petrecut înainte de potop*, deoarece Enoch însuşi a fost avertizat de *vocile cerului* despre un eveniment care nu se va produce decât într-un viitor îndepărtat: „Căci lumea întreagă va pieri şi un potop se pregăteşte să vină peste tot pământul, şi tot ce va fi pe suprafaţa lui va pieri. Anunţă-l, ca să poată scăpa şi urmaşii lui să rămână pentru toate popoarele lumii".

Frecvenţa cu care se repetă astfel de sfaturi dovedeşte că acest text nu a fost redactat după naşterea

lui Cristos. În era creştină, potopul era o poveste veche, o legendă. Dar dacă în cazul în care Cartea lui Enoch ne informează despre evenimentele antediluviene, să mi se spună atunci când au putut nişte primitivi să capete cunoştinţe de neconceput pentru epoca lor!

Iată un mic extras din compendiul de astronomie antediluviană:

În ziua aceea soarele se ridică prin această a doua poartă şi apune la occident; se întoarce spre orient şi se ridică la a treia poartă timp de treizeci şi una de dimineţi, şi apune la occidentul cerului. În ziua aceea noaptea se micşorează şi numără nouă părţi, şi ziua numără nouă părţi, şi noaptea este egală cu ziua, şi anul numără exact trei sute şaizeci şi patru de zile. Lungimea zilei şi a nopţii diferă după revoluţia lunii... în ceea ce priveşte cel mai mic astru, numit luna, răsăritul şi apusul lui diferă în fiecare lună; zilele lui sunt ca zilele soarelui şi când lumina lui este egală lumina lui este o şeptime din lumina soarelui, şi aşa răsare... O jumătate (din lună) iese dintr-o şeptime, şi tot restul discului ei este gol şi întunecat, cu excepţia unei şeptimi şi a unei patrusprezecimi din jumătatea luminii ei.

A trebuit să-i aşteptăm pe Copernic (1534), pe Kepler (1609) şi pe Galilei (1610) ca să aflăm, spre marele prejudiciu al Bisericii, ceea ce ne învăţa de multă vreme Cartea lui Enoch.

Înainte de a se urca în al său *car de foc*, iată ultimul sfat adresat de Enoch celor pe care îi părăsea pe Pământ: „Şi Cartea pe care Domnul v-a dat-o nu o ascundeţi. Vorbiţi despre ea tuturor celor care doresc să cunoască opera Domnului".

ESDRA ŞI SCRIBULUI CAMPIONI LA VITEZĂ

Domnul răspunse şi zise: „Cifrele pe care mi le ceri nu ţi le pot da decât în parte. Nu-ţi pot spune nimic în ceea ce priveşte viaţa ta, căci *nici eu nu ştiu*".

Comportamentul unui *Dumnezeu atotştiutor* care dă

cărţile pe faţă, mărturisind că e incapabil să răspundă la o întrebare foarte simplă, nu are absolut nimic divin. Simpatic, deoarece este cinstit, acest răspuns este relatat de un profet. Acest profet care se numea Esdras – ceea ce în ebraică înseamnă *sprijin*s-a întors la Ierusalim în anul 458 î.e.n. În fruntea unui mic număr de evrei care supravieţuiseră captivităţii din Babilon. Vechiul Testament nu reproduce decât zece din capitolele Cărţii lui Esdra, dar, pe lângă această parte recunoscută în mod oficial de Biserică, există sub formă de apocrife două texte neautorizate, precum şi o a patra parte, şi ea cenzurată de cei care au redactat Biblia. În această ultimă parte găsim referiri abundente la o *ştiinţă secretă*. Textul a fost redactat în secolul I e.n.

Ceea ce avea drept misiune să comunice i s-a părut prea fantastic şi Esdra a preferat să facă să se creadă că stăpânul lui i-a apărut sub forma unei viziuni ca să-l înveţe ştiinţa secretă, cu misiunea de a o transmite.

Cel care i-a comunicat lui Esdra aceste instrucţiuni era, într-adevăr, de un pragmatism uimitor.

„Adună poporul şi spune-i să nu te viziteze timp de patruzeci de zile. Iar tu pregăteşte multe tăbliţe şi cheamă-i la tine pe Saraia, Dabria, Selemia, Ethan şi Asiei, căci se pricep să scrie repede, şi apoi vino aici.

După ce-ţi vei termina sarcina, vei face cunoscut o parte a celor scrise, dar vei înmâna în secret cealaltă parte înţelepţilor. Vei începe să scrii mâine la această oră.

Aşa au fost scrise nouăzeci şi patru de cărţi în patruzeci de zile. După trecerea celor patruzeci de zile, Preaînaltul mi-a zis: „Vei face cunoscute primele douăzeci şi patru de cărţi pe care le-ai scris, pentru a fi citite de cei care sunt demni sau nu de ele. Cele şaptezeci de cărţi rămase le vei ţine secrete şi *nu le vei comunica decât înţelepţilor poporului tău*”.

Avem deci o dovadă suplimentară a faptului că nişte

fiinţe străine de acest pământ ţineau în mod vădit să transmită generaţiilor următoare dovezile prezenţei lor pe planeta noastră şi urmele ştiinţei lor pe care o răspândiseră. Aceste texte au fost redactate în împrejurări excepţionale, căci Necunoscutul, presat de timp, a ţinut să fie aduşi cinci scribi capabili să scrie foarte repede.

Conversând cu Preaînaltul (Domnul, Sfântul), Esdra se indignează în faţa nedreptăţii care domneşte pe Pământ la şi în alte texte sacre, Marele Necunoscut promite că va reveni *din cer* într-o zi îndepărtată, pentru a-i lua cu el „pe cei drepţi şi pe cei înţelepţi”… Să-i ia cu el unde? Pe ce planetă?

Probabil că distanţa dintre sistemul nostru solar şi lumea din care vine interlocutorul lui Esdra este de câţiva ani-lumină, căci Necunoscutul face aluzie la fenomenul de distorsionare a timpului. Esdra se miră, evident, şi îl întreabă cu naivitate dacă nu poate să creeze dintr-o singură dată generaţiile trecute, prezente şi viitoare pentru ca ele să participe împreună la *întoarcerea la vatră* – ceea ce provoacă dialogul următor:

PREAÎNALTUL: întreabă pântecele unei mame şi spune-i: „Dacă ai zece copii, de ce l-ai avut pe fiecare la vremea lui?” Cere-i să nască zece copii deodată.

ESDRA: Nu poate să facă asta, ci doar fiecare (copil) la vremea lui.

PREAÎNALTUL: Asta am făcut din Pământ, un pântece matern pentru cei pe care îi va concepe fiecare la vremea lui. Am stabilit o ordine bine determinată în lumea pe care am creat-o.

După ce a meditat asupra succesiunii cronologiei, Esdra întreabă care dintre cei vii sau dintre cei morţi vor fi mai fericiţi la ceasul marii întoarceri, iar Preaînaltul îi răspunde că: „Supravieţuitorii vor fi de departe mai fericiţi decât morţii”.

Acest răspuns lapidar este de înţeles. Preaînaltul a

declarat mai înainte profetului că Pământul era îmbătrânit şi că îşi pierduse *forţa juvenilă*. Dacă luăm în consideraţie legea distorsiunii timpului, valabilă în toate epocile, se poate foarte bine ca planeta noastră să devină de multă vreme nelocuibilă – din cauza răspândirii industriei şi a poluării mediului înconjurător – în ziua când va suna ceasul marii repatrieri-Supravieţuitorii care se sufocă respirând un aer dezoxigenat vor fi de departe mai fericiţi decât morţii când Preaînaltul îi va lua cu ei spre altă planetă.

Preaînaltul îl asigură pe Esdra că el a stat de vorbă cu Moise şi i-a dat instrucţiuni: „În vremea aceea l-am trimis pe Moise, am condus poporul afară din Egipt şi l-am dus la muntele Sinai. Acolo l-am ţinut lângă mine vreme de multe zile. L-am învăţat multe minuni şi *i-am arătat secretul vârstelor*".

Iată cum se termină ultima Carte a lui Esdra: „Astfel am făcut în al şaptelea an al celei de a şaptea săptămâni, cinci mii de ani, trei luni şi douăsprezece zile după crearea lumii..." Atunci Esdra s-a stins şi a fost primit acolo unde sălăşluiesc egalii lui. Este numit Stâlpul Ştiinţei Preaînaltului.

Cenzura părinţilor Bisericii a scos multe texte din Biblie. Astfel, în Vechiul Testament nu figurează Apocalipsa lui Abraham, redactată în secolul al II-lea al erei noastre. Acesta este motivul pentru care Moise, deşi ne spune unele lucruri despre Abraham, ne lasă în neştiinţă în privinţa originii lui şi a faptului că şi el, precum Enoch, Ezechil, Elie şi alţii, a *vizitat cerul*. Apocalipsa respectivă ne spune că Terec, tatăl din care se născuse Abraham, era făuritor de idoli, ceea ce nu era pe gustul tânărului. Acesta era în căutarea adevăratului Dumnezeu, al unui Dumnezeu pe care să nu-l poţi fabrica în serie din piatră sau din lemn. El l-a întâlnit într-o zi pe acest Dumnezeu necunoscut, care i-a ordonat să plece din casa părintească. „Am ieşit. Nu

ajunsesem încă la poarta curţii când am auzit o mare bubuitură de tunet, şi focul a căzut din cer şi l-a ars pe tatăl meu, casa lui şi tot ce era în ea, până la pământ, pe o suprafaţă de patruzeci de coţi”.

Moise nu ne vorbeşte de Abraham decât la persoana a treia în Vechiul Testament. În Apocalipsa lui, Abraham se exprimă la persoana întâi. Ca şi în cazurile lui Enoch, Esdra şi Ezechil, avem deci de-a face cu un martor direct care ne povesteşte el însuşi cât de mult l-a tulburat apariţia Stăpânului încât a leşinat.

Auzind vocea care îmi spunea aceste cuvinte, m-am uitat într-o parte şi în alta. Nu era glasul unui om, şi cugetul mi s-a înspăimântat, şi sufletul m-a părăsit. Am devenit ca de piatră şi am căzut la pământ, căci nu mă mai puteam ţine pe picioare. Şi cum zăceam eu cu faţa la pământ, aud vorbind Vocea Sfântă: „Haide, Javel, ridică-mi-l pe acest om. Să nu mai tremure”. Atunci îngerul a venit spre mine… semăna cu un om… m-a luat de mâna dreaptă şi m-a ridicat în picioare…

Specialiştii în Vechiul Testament afirmă din nou că e vorba de o viziune a lui Abraham, că probabil acest text nu-i aparţine (de parcă ceilalţi autori ai Bibliei aveau *Copyright*!) şi că în consecinţă nu-şi are locul în Vechiul Testament.

Abraham vorbeşte în acest text la persoana întâi. Ce evreu pios ar fi îndrăznit să uzurpe rolul patriarhului biblic şi să-i pună în gură cuvinte născocite de el? Cine altul decât el ar fi putut să descrie într-o manieră atât de dramatică o întâlnire la care nimeni altcineva nu asistase? îmi dau seama de ce Biserica nu doreşte introducerea în Biblie a unui text care relatează de mai multe ori că Domnul *s-a împrietenit* (sentiment de neconceput la spiritul divin) cu Abraham.

Din relatare reiese clar că nu sunt puse în acţiune nişte spirite. Revenindu-şi din leşin, Abraham se uită la

Străin. „L-am văzut atunci pe cel care mă prinsese de mâna dreaptă şi mă ridicase pe picioare. Corpul lui era ca un safir, faţa ca un topaz, părul capului ca o zăpadă iar diadema de pe cap ca un curcubeu”.

Nobilul străin se prezintă ca *servitorul* Domnului având sarcina să-l însoţească pe Abraham. Iată cum povesteşte acesta din urmă ascensiunea lui:

Şi aceasta s-a întâmplat la apusul soarelui. A fost fum, ca fumul de la cuptor… Astfel m-a dus până la limita flăcărilor de foc. Apoi am urcat, ca purtaţi de numeroase vânturi, până la cerul care era fix deasupra firmamentului. Văd în aer, pe această înălţime pe care urcăm, o puternică lumină care nu s-ar putea descrie, şi în această lumină un foc puternic şi, înăuntru, o trupă… feţe puternice… care strigau cuvinte pe care nu le cunoşteam.

Ca şi Enoch, Abraham este transportat de o capsulă până la astronava principală, plasată pe orbită în jurul Pământului. Pasagerul nu are cuvinte pentru a descrie *lumina puternică*… Ce lumină puternică trebuie să fi reflectat coca unei astronave gigant? Cu ce putere trebuie să fi radiat periodic focul emis de rachetele de corecţie? Abraham nu se simte bine cu ocazia zborului pe orbită. „Dar eu doream să *recad în jos* pe pământ. Locul ridicat unde ne aflam stătea când drept, când cădea în partea cealaltă…”

Un pasager care ar arunca prin hublou o privire în exterior ar avea exact aceeaşi impresie pe care a avut-o Abraham.

ABIMELEC, SMOCHINELE ŞI DILATAREA TIMPULUI

Mai întâi am vrut să aflu ce se ascunde cititorilor Bibliei din pura curiozitate. După aceea am început să studiez cu grijă textele cenzurate. Or, tocmai în aceste texte am descoperit o sumedenie de indicaţii ce ţin să demonstreze că se călătorea în spaţiu încă înainte de

potop, precum şi aluzii la distorsiunea timpului.

Biblia ne spune că profetul Ieremia şi-a dictat Cartea unuia dintre discipolii să-i pe nume Baruch, în anul 604 î.e.n. O parte din scrierile lui Baruch nu au găsit totuşi loc în Vechiul Testament, din cauza incompatibilităţii cu învăţătura Bisericii. Astfel, în capitolele III-IV ale acestui text cenzurat, se poate citi întâmplarea de mai jos. Ieremia, care se număra printre cei şase mari profeţi, a fost şi el, ca mulţi dintre colegii lui, un agitator politic înnăscut. Proclamase timp de mulţi ani necesitatea de a-i învinge pe babilonieni, altfel ar fi urmat sfârşitul regatului lui Iuda. Dar nu a fost ascultat. Într-o zi *Domnul* i-a anunţat apropiata distrugere a Ierusalimului şi deportarea poporului evreu în Babilon. Lucrul acesta s-a produs în anul 586 î.e.n.

Or, Ieremia şi Baruch au plecat pe furiş în timpul nopţii, pentru a pune în siguranţă comorile templului Preaînaltului, care trebuiau ferite de distrugere. Deodată au răsunat trompete în nori, în timp ce „din cer cobora un înger care ducea în mâini o făclie”.

Ieremia i-a cerut îngerului o întrevedere cu Preaînaltul, şi această întrevedere i-a fost acordată. Dar în prezenţa Domnului, profetul îl imploră să-l cruţe pe tânărul lui prieten Abimelec, care mai de mult îl salvase din mlaştină. Domnul s-a arătat înţelegător şi l-a sfătuit pe Ieremia să-şi trimită prietenul „pe drumul muntelui” până la via unui anume Agrippa, unde va fi în siguranţă până când totul se va termina. A doua zi, Ieremia îl expediază pe Abimelec zicându-i: „Ia un coş şi du-te la proprietatea lui Agrippa să aduci nişte smochine. Le vei da bolnavilor şi săracilor”.

Câteva zile mai târziu, duşmanul cucerea Ierusalimul. Supravieţuitorii, inclusiv Ieremia şi Ezechil, au fost deportaţi în Babilon. dar Abilemec nu aflase nimic despre acest eveniment îngrozitor. El mergea voios pe drumul

muntelui când a fost cuprins brusc de o ameţeală. S-a aşezat atunci jos, cu panerul plin de smochine proaspete între genunchi, şi a adormit.

S-a trezit după câteva clipe – aşa i s-a părut lui – şi, de teamă să nu fie certat de Ieremia pentru că a zăbovit pe drum, s-a grăbit să ajungă la Ierusalim. Dar nu a mai recunoscut nici oraşul, nici casele, nici propria lui familie…

„Nu acesta e oraşul. Sunt cu totul dezorientat… Am capul încă greu… Ciudat! Cum să explic la Ierusalim că am fost dezorientat?” Iese din nou din oraş şi zice: „Şi totuşi acesta e oraşul. Sunt doar dezorientat”… Se întoarce în oraş şi caută. Nu găseşte pe nimeni dintre ai lui, iese încă o dată din oraş şi rămâne pe loc, cuprins de tristeţe căci nu ştie încotro să meargă.

Abimelec e deznădăjduit. A lipsit doar cât s-a dus să culeagă smochine şi iată că lumea s-a schimbat.

Spre el vine un om bătrân şi Abimelec îl întreabă ce oraş e acesta din faţa lui. Bătrânul îi răspunde că e Ierusalimul. Abimelec îl întreabă ce i s-a întâmplat oraşului, preotului, scribului său Baruch, precum şi altor persoane pe care le cunoştea. Apoi adaugă că nu mai cunoaşte oraşul. Bătrânul îi răspunde cu circumspecţie: „Vorbeşti despre Ieremia şi ceri veşti despre el după atâta vreme? E mult timp de când Ieremia a fost deportat în Babilon împreună cu tot poporul”.

Abimelec crede că bătrânul nu e întreg la minte şi regretă, având în vedere vârsta lui înaintată, că nu poate să-l insulte sau să-l ia în râs. Întreabă ce oră este, convins în continuare că nu a absentat decât atât cât i-a trebuit să culeagă smochine:

„Uite, convinge-te singur. Ia-le. Uită-te la aceste smochine!” Zicând acestea, Abimelec dă la o parte capacul panerului. Şi bătrânul vede că smochinele erau încă mustoase. Atunci spune: „Fiule, eşti un om drept… Dar să ştii că au trecut şaizeci şi şase de ani de când poporul a

fost deportat în Babilon. Ca să-ţi dai seama că acesta este adevărul, uită-te la acest ogor. Seminţele abia au încolţit, mai este până la vremea smochinelor!”

Mai departe intervine un vultur, trimis de Îngerul Domnului, şi pasărea duce, de la Ierusalim la Babilon, o scrisoare în care Baruch îi anunţă lui Ieremia că prietenul său Abimelec trăieşte, este sănătos şi nu a îmbătrânit.

Deci, un anumit individ este pus la adăpost de *Domnul* sau de unul din *îngerii* lui. Acest om adoarme şi se trezeşte cu impresia că doar a aţipit deoarece smochinele pe care le-a cules sunt încă proaspete şi zemoase. Acest om se asigură că nu se înşală. Merge de mai multe ori spre oraş şi se întoarce de mai multe ori spre munte. Încearcă să înţeleagă ce lucru extraordinar s-a întâmplat cu oraşul pe care tocmai îl părăsise. Şi iată că află ceva incredibil. Au trecut şaizeci şi şase de ani de când a adormit, ceea ce explică felul cum s-au schimbat oraşul şi locuitorii lui.

Prospeţimea fructelor dovedeşte că timpul s-a derulat pe două planuri diferite, căci Abimelec s-a trezit la un timp când smochinele nu se făcuseră încă.

Oricine ar fi autorul relatării, pentru el era foarte important să transmită generaţiilor viitoare, într-o manieră convingătoare, această experienţă de distorsiune a timpului, o experienţă la care *asistase personal*.

Astfel de bombe cu întârziere au fost în mod deliberat înserate în anumite texte vechi. Extratereştrii nu aveau altă soluţie decât să lase în cărţile religioase urmele trecerii şi activităţii lor pe Pământ.

Sprijinindu-mă pe numeroase indicii, am ajuns la certitudinea că aceşti extratereştri, după ce au îndeplinit pe Pământ o misiune bine determinată, înainte de a pleca au părăsit undeva în sistemul nostru solar un fel de mecanism cu întârziere conţinând informaţii despre prezenţa lor printre oameni.

Scoţianul Duncan Lunan, astronom şi preşedinte al

Scottish Association for Technology and Research, bănuieşte prezenţa în sistemul nostru solar a unei sonde de origine extraterestră conţinând un mesaj de acest gen. După părerea lui, anumite ecouri-radio uimitoare, ce se repetă periodic, după descifrare, prezintă datele stelei Epsilon din constelaţia Taurului. De aici deduce că această sondă provine de la respectiva stea, situată la o distanţă de o sută trei ani-lumină. Profesorul R.N. Bracewell, de la institutul de radio astronomie al Universităţii din Stanford (USA), vede în descoperirea lui Lunan „o posibilitate de a intra în legătură cu alte civilizaţii". Lunan a dedus din propriile lui observaţii că această sondă se deplasează în interiorul sistemului nostru solar de douăsprezece mii şase sute de ani şi că trebuie să conţină un program complet de informaţii memorate pentru oameni. Semnalele-radio repetate, emise de pe Pământ pentru această sondă au fost reproduse după o întârziere semnificativă pe aceeaşi lungime de undă, întârzierea acestor răspunsuri neputând să rezulte decât dintr-o intervenţie inteligentă.

Susţin că acest obiect, de fabricaţie artificială, a fost plasat de *cineva* şi acest cineva a fost pe Pământ acum 12600 ani. Această *arhivă* – sau alta – lăsată de extratereştri ar putea, după părerea mea, să ne furnizeze informaţii despre expediţia pe Pământ a vizitatorilor dintr-o altă lume, să ne permită să le localizăm planeta de origine, să determinăm viteza cu care s-a deplasat astronava lor.

Este foarte posibil.

Mai rămâne de rezolvat o problemă. Cum şi-au putut imagina extratereştrii că pământenii înapoiaţi pe care i-au întâlnit vor avea într-o zi ideea să pornească în căutarea unui astfel de mesaj, părăsit undeva în sistemul nostru solar?

Răspunsul va închide una din verigile lanţului meu de indicii.

Bineînţeles, nu putem porni decât în căutarea a ceva căruia îi presupunem existenţa. Bazându-ne pe calculul probabilităţilor n-ar fi nicio scofală să căutăm un mesaj ascuns oriunde. Cunoscând istoria geologică a propriei lor planete, extratereştrii ştiau că era inutil să-şi ascundă documentele într-o statuie sau un monolit care până la urmă ar fi fost distruse, în cursul mileniilor de vânt, de ploaie, de furtuni, de intemperii de tot felul… fără a mai pune la socoteală războaiele care desăvârşesc opera catastrofelor naturale. Deci unde să căutăm aceste documente, aceste informaţii provenite din trecut şi destinate viitorului?

Numai într-un punct X din sistemul nostru solar, un loc determinabil cu ajutorul unui raţionament de o logică matematică. De exemplu, în câmpul de gravitaţie al unui triunghi planetar, sau pe o orbită îndepărtată a Pământului, a Lunii, a planetei Marte sau a planetei Venus; poate chiar la polul magnetic nord sau sud…

Dar acest raţionament nu este suficient pentru a ne atinge scopul.

Sprijinindu-mă pe indiciile mele, pretind că jaloanele acestei căutări au fost fixate în miturile şi cărţile sfinte ale diferitelor religii. „Creând omul după imaginea lor”, *zeii* au putut să prevadă cum vor gândi şi vor acţiona propriile lor creaturi. Ştiau că unul dintre motoarele cele mai puternice ale activităţii umane este curiozitatea, nevoia de sporire a cunoştinţelor. Cunoscând circumvoluţiunile cerebrale ale omului, extratereştrii ştiau exact cum erau programate viitoarele lor descoperiri şi evoluţia tehnicii. Ştiau că, după ce va rezolva o problemă, omul îşi va pune neapărat problema următoare şi că, mai târziu sau mai devreme, va simţi nevoia să cucerească spaţiul, să se lanseze în navigaţia interstelară.

Se înţelegea de la sine că acest lucru avea să se întâmple numai atunci când creaturile lor aveau să

înţeleagă semnele transmise de tradiţie. Progresele făcute între timp în domeniul astronauticii trebuiau să-i facă pe oameni să vadă cu alţi ochi legendele şi religiile lor, să le descopere un conţinut nou şi, când va veni vremea, să se întrebe unde să găsească dovada că strămoşii lor primiseră vizitatori din cosmos, unde să găsească probe evidente sau mascate ale acestor vizite.

Timpurile sunt de acum coapte pentru a porni în căutarea trecutului nostru. Să nu ratăm şansa de a pune mâna pe partea de cosmos care ne revine.

TRĂIASCĂ ZEII IMPERFECŢI!

În cadrul unui sondaj de opinie, recent efectuat la Zürich, autorii au întrebat persoanele abordate pe stradă despre felul cum şi-l închipuie pe Dumnezeu. Răspunsurile variază de la *spirit* până la „domn bătrân cu barbă albă, tronând deasupra norilor”.

Oricare ar fi ideea pe care omul şi-o face despre Dumnezeu, ea este condiţionată de sistemul de îndoctrinare practicat de secole de toate Bisericile. Din credinţa în prezenţa simultană a fiinţei supreme în miliarde de locuri diferite s-a născocit ideea unui Dumnezeu numai spirit, omniprezent şi atotştiutor. Numai o astfel de divinitate putea să cunoască cel mai mic gest, cel mai mic gând al oamenilor. Numai o divinitate exclusiv spirituală putea să sondeze inima şi pântecele fiecăruia. Capătul logic al acestui raţionament e că Domnul este în toate şi toate sunt în Domnul. Se ajunge astfel la panteism, element dominant al tuturor religiilor unde Dumnezeu se identifică cu lumea, de unde rezultă că acest

Dumnezeu nu poate fi decât impersonal. Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul s-au manifestat zadarnic într-o manieră propriu umană în cele două Testamente, omniprezenţa lor ar fi de neconceput dacă nu ar fi spirite. Omniprezent, omnipotent, atotştiutor, el ştie dinainte tot ce trebuie să se întâmple. Tronând deasupra creaţiei, el

este scutit de nevoile, de păcatele şi erorile umane.

Aş putea să mă raliez acestei definiţii dacă ea nu ar fi subminată de contradicţiile pe care le găsim în textele sacre, mai cu seamă în Biblie. Privind mai de aproape divinitatea din Biblie, ne dăm seama că e departe de a fi atotştiutoare. Iată cum îi răspunde divinitatea profetului Ezra: „Cifrele pe care mi le ceri nu ţi le pot da decât în parte. Nu-ţi pot spune nimic în privinţa vieţii tale, căci nici eu nu ştiu”.

Această divinitate nu este nici infailibilă. După Moise, Dumnezeu se uită la tot ce a făcut şi se declară foarte mulţumit de sine. Dar nu întârzie să se căiască. „I-a părut rău Domnului că l-a făcut pe om pe pământ, şi s-a mâhnit în inima lui” (Geneza, VI, 6). Nemulţumit de el, Dumnezeu provoacă potopul pentru a-şi nimici propriile creaturi.

Cât priveşte atotştiinţa decurgând din omniprezenţa divină, aceasta este şi ea obiect de îndoială. După ce a mâncat din fructul oprit, Adam, cuprins de ruşine, s-a ascuns atât de bine în desiş încât Domnul nu a reuşit să-l găsească: „Unde eşti?” (Geneza, III, 9).

Adam îl asigură pe Domnul că nu e surd, dar că s-a ascuns aşteptându-l să vină. „Ţi-am auzit glasul în grădină şi mi-a fost frică, pentru că sunt gol, şi m-am ascuns. Şi Domnul Dumnezeu a spus: Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din fructul pomului din care îţi poruncisem să nu mănânci? Omul a răspuns: Femeia pe care mi-ai dat-o să fie lângă mine mi-a dat din pom şi am mâncat”. (Geneza, III, 10 – 20).

Este evident că Domnul nu ştia. Neştiind că Adam se ascundea, el nu ştia nici că acesta mâncase împreună cu Eva din fructul oprit.

Biblia mai prezintă şi alte contradicţii. Adam şi Eva au dat naştere lui Abel şi lui Cain. Primul a devenit cioban, al doilea agricultor. Fiecare a oferit un sacrificiu Domnului. Cum reacţionează divinitatea infailibilă? „Domnul a privit

cu plăcere spre Abel şi jertfa lui; dar spre Cain şi jertfa lui nu a privit cu plăcere" (Geneza, IV, 4).

Comportamentul lui Abel şi Cain nu provocase până atunci niciun motiv pentru a li se aplică două măsuri diferite. Nu este deci de mirare că numitul Cain se supără. „Cain s-a supărat foarte tare şi s-a posomorât la faţă. Şi Domnul i-a zis lui Cain: De ce eşti supărat şi de ce te-ai posomorât la faţă?" (Geneza, IV, 5 – 6).

O divinitate atotştiutoare ar fi trebuit să ştie, dar Domnul nu face niciun gest pentru a-l împiedica pe Cain să-l ucidă pe fratele lui nevinovat. Merge până acolo încât îl întreabă: „Unde este fratele tău Abel?" (Geneza, IV, 9).

Incapabil să împiedice o crimă atroce, Dumnezeu sfârşeşte prin a se dezgusta în aşa măsură de propriile lui creaturi încât decide să facă *tabula rasa*. „I-a părut rău Domnului că l-a făcut pe om pe pământ, şi s-a mâhnit în inima lui. Şi Domnul a zis: Am să nimicesc de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare şi până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut" (Geneza, IV, 6 – 7).

Putem înţelege atitudinea creatorului în faţa operei sale avortate dar, fiind atotştiutor, n-ar fi trebuit să prevadă ce-l aşteaptă? El se căieşte din nou după ce şi-a exterminat toate creaturile trimiţând potopul pe pământ. Pe când Noe îi oferea un sacrificiu pentru a-i mulţumi că îi adusese arca la liman, „Domnul a simţit un miros plăcut; şi Domnul a zis în inima lui: Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinereţea lui; şi nu voi mai lovi tot ce este viu, aşa cum am făcut" (Geneza, VIII, 21).

După versiunea biblică a Genezei, oamenii de pe Pământ se trag direct din Noe prin fiii, fiicele, ginerii şi nurorile lui îmbarcaţi la bordul arcei. Este vorba de o elită pe care Dumnezeu a considerat-o demnă să supravieţuiască. Or, în ciuda propriului său jurământ,

Dumnezeu s-a crezut obligat puţin după aceea să dezlănţuie asupra descendenţilor lor distrugerea totală a Sodomei şi Gomorei.

Din această poveste reiese că avem de-a face cu o divinitate supusă greşelii, mânioasă, sângeroasă, căreia îi pare rău. Înclinat spre pornirile sufleteşti, la fel de umane ca şi mânia, parţialitatea, răutatea, această divinitate nu are nimic comun cu o fiinţă imperială, tronând deasupra tuturor lucrurilor şi atotştiutoare. Contrar a ceea ce am fost învăţaţi, divinitatea din Vechiul Testament nu este nici atotştiutoare, nici abstractă. Este o divinitate eminamente concretă, atât de concretă încât o putem vedea, în mod foarte omenesc, „umblând prin grădină către seară" (Geneza, III, 8).

Am ales Biblia ca principală referinţă a textelor sacre pentru că pe aceasta o cunosc mai bine cititorii mei, dar comportarea zeilor în celelalte mituri nu diferă cu nimic de cea a Dumnezeului lui Moise.

Nu am nime împotriva acestor zei din mituri. Dimpotrivă, ţin la ei în felul meu, cu toate defectele, insuficienţele, slăbiciunile şi erorile lor, care ni-i fac foarte apropiaţi. Nu este o întâmplare că ne-au făcut „după imaginea lor" şi că astfel *spiritul* lor bântuie povestirile mitice ale tuturor popoarelor, din toate timpurile. Toate textele vechi sunt categorice: zeii au avut o existenţă materială.

CREAŢIA

„Legile eredităţii sunt destul de prost cunoscute. Nimeni nu ştie de ce o anumită trăsătură comună unor indivizi diferiţi din aceeaşi specie se transmite în unele cazuri şi în altele nu, de ce un copil vine adesea pe lume cu unele semne particulare ale bunicului său, ale bunicii sale sau ale unui strămoş şi mai îndepărtat". Am luat acest citat din lucrarea lui Charles Robert Darwin (1809 – 1882), apărută în 1959 sub titlul *Despre originea speciilor pe*

calea selecţiei naturale. Această ignoranţă se explică prin faptul că Darwin nu avea cum să cunoască descoperirile recente ale biologilor. Darwin şi-a formulat teoria evoluţiei – din care s-a făcut mai târziu o adevărată credinţă – bazându-se pe observaţiile făcute în America de Sud şi în Galapagos, în cursul unui periplu de cinci ani.

Ce legătură are teoria evoluţiei cu dovezile pe care le aduc în sprijinul propriei mele teorii?

Voi răspunde fără ezitare: *Una foarte mare*! Postulez că nişte fiinţe necunoscute au creat în mod artificial inteligenţa omenească prin mutaţie orientată şi că aceşti extratereştri i-au înnobilat pe hominizi *după imaginea lor*

Totuşi nu înţeleg prin aceasta să mă sustrag obligaţiei de a demonstra că teoria evoluţiei se sprijină adesea pe raţionamente aventuroase şi eronate.

MAREA DRAMĂ A CREAŢIEI

În urmă cu miliarde de ani, atmosfera iniţială, în mijlocul căreia a apărut în mod necesar viaţa, consta esenţialmente în vapori de apă, metan, gaz carbonic, amoniac şi minerale de tot felul.

Aceste minerale fuseseră aruncate de erupţiile vulcanice într-o atmosferă cu o temperatura foarte înaltă, apoi duse de furtuni spre straturile atmosferice superioare unde s-au răcit înainte de a cădea la suprafaţa planetei, antrenate de ploile diluviene. Aceste ploi violente au dizolvat şi unele substanţe anorganice smulse mineralelor supraîncălzite din scoarţa terestră şi le-au maturat spre oceanul originar unde s-a format astfel un soi de supă de cultură de origine chimică. Sub presiunea elementelor dezlănţuite, moleculele simple ale acestei supe de cultură s-au combinat între ele pentru a forma alte molecule, mai complicate. Astfel au apărut acizii amânaţi (acizii organici), lipoidele (substanţe analoage pentru corpurile grase, dar de care se deosebesc totuşi prin compoziţia lor chimică şi care se găsesc în ţesuturile vegetale şi animale),

bazele nucleonice (compuşi ai acizilor nucleici) şi sărurile minerale, adică elementele constitutive indispensabile vegetalelor şi, *jpso facto*, animalelor. Toate aceste substanţe au comun faptul că ţin de ordinul mineral şi deci nu sunt vii. Şi acum să vedem cum s-a derulat primul act al creaţiei, după opiniile care prevalează azi printre savanţi.

Supuşi bombardamentului fulgerelor produse de furtuni monstruoase, acizii amânaţi s-au strâns pentru a forma molecule mai complicate (macromoleculele), care la rândul lor s-au grupat în lungi lanţuri proteice. Proteinele nu sunt nimic altceva decât albumine cu formă moleculară complicată. Necesare vieţii, ele se compun din carbon, hidrogen, oxigen şi azot combinate după nişte proporţii bine definite.

Fosfaţii s-au asociat cu zaharurile pentru a da nişte zahanui fosforate care s-au combinat cu patru compuşi azotaţi: adenina, guanina, citozina şi timina. Astfel au apărut nucleotidele care s-au îmbinat sub formă de lungi lanţuri moleculare: acizii nucleici.

Trebuie să se fi produs un anumit număr de *miracole* înainte de a se fi elaborat acest soi de *supă primordială*. Dar, până să elucidăm acest punct, daţi-mi voie să recapitulez foarte pe scurt evoluţia care a dus la formarea primei celule; abia după aceea voi pune degetul pe rană.

Ştim deja că acizii nucleici se compun din lanţuri de nucleotide în care fiecare element rezultă din combinaţia zaharurilor fosforate cu adenină, guanină, citozină sau timină. După părerea biochimiştilor, acizii nucleici conţinuţi în oceanul primitiv au găsit totdeauna mijlocul de a se combina între ei pentru a forma rapid lanţuri moleculare. Dar cum fiecare acid nucleic cuprinde cei patru compuşi azotaţi despre care tocmai am vorbit (adenina, guanina, citozina şi timina) şi cum adenina manifestă o tendinţă marcantă de a se uni cu timina, în timp ce guanina şi citozina sunt atrase una de alta în mod

irezistibil, această atracţie mutuală a dat naştere la formarea unor lanţuri lungi de acizi nucleici.

Acizii nucleici au format şi continuă să formeze dubla spirală a acidului dezoxiribonucleic (ADN), ultima etapă chimică înainte de apariţia vieţii – ideea cea mai genială a naturii! Fiecare organism viu posedă propria lui formulă de ADN, codificată în aşa fel încât să răspundă tuturor caracteristicilor speciei respective, fiecare specie fiind astfel riguros programată. Lucrul cel mai uimitor este că acest cod se află memorat în fiecare celulă a organismului. În felul acesta, omul poartă, în cincizeci de bilioane de exemplare, propriul său cod în cele cincizeci de bilioane de celule ale sale.

Un bilion = o mie de miliarde = 10^{12}

ADN-ul este deci cheia vieţii… Dar ce este viaţa?

S-a pretins că viaţa presupune totdeauna existenţa unui organism, acest organism fiind celula în cazul cel mai simplu. Dovada că un organism este viu ar consta în faptul că acolo au loc schimburi de materie şi de energie, că evoluează şi că se multiplică. Viaţa ar fi deci expresia funcţiilor. Or, această definiţie este de acum depăşită. Ştim astăzi că un virus izolat nu se hrăneşte şi nu se multiplică. Nu se multiplică decât în interiorul unor celule străine pe care le parazitează… Şi totuşi acest virus *funcţionează*, fără să schimbe materie sau energie.

Am mai auzit deseori spunându-se că este *viu* tot ce microscopul ne arată că mişcă, dar este uşor să se demonstreze că ideea e greşită. Observate la microscopul electronic, corpurile chimice se deplasează pentru că sunt dotate cu sarcini electrice pozitive şi negative care le apropie sau le îndepărtează unele de altele. Această mişcare nu are nimic de-a face cu viaţa.

Deci nu mai e deloc posibil în zilele noastre să stabileşti o frontieră *etanşă* între materia vie şi cea care nu este vie. De aceea s-a hotărât să se definească viaţa

organică prin capacitatea de a absorbi energie şi de a se reproduce într-o manieră autonomă prin divizare.

Din acest punct de vedere celulele reprezintă forma cea mai elementară a vieţii.

Dar cum se formează o celulă?

INFLAŢIA NUMERELOR MARI

Cei cărora le place să jongleze cu numerele mari vor fi acum în elementul lor.

Biochimiştii Watson, Crick şi Wilkins au primit premiul Nobel în 1962 pentru descrierea dublei elice formată din lanţurile de acid dezoxiribonucleic.

Lanţurile acestei elice duble se pot desface şi reproduce după acelaşi model plecând de la nucleotidele din jur. Lanţurile de ADN se separă şi fiecare nucleotidă se uneşte cu baza care îi convine. Urmează în mod logic că moleculele nou formate conţin un lanţ de la molecula mamă şi un lanţ nou. Putem deduce de aici că viaţa, la origine, s-ar fi născut din elemente chimice *moarte*, materiale ale primei celule. Tot după acelaşi reţionament, această naştere ar fi urmarea unei pure întâmplări.

Dar întâmplarea are şi ea însăşi propriile ei legi. Pentru a se forma prima celulă, ar fi trebuit să se combine *nişte molecule bine determinate şi susceptibile să se împerecheze*.

Care sunt probabilităţile să se fi produs această întâmplare?

Dacă luăm un zar numerotat de la unu la şase, calculul probabilităţilor ne conferă o şansă din bxbx6 = 216 de a vedea, aruncându-l, cifrele unu şi doi ieşind imediat una după alta în această ordine. Şi încă nu e vorba decât de o *şansă*, nu de o certitudine.

Probabilitatea de a vedea ieşind în şir cifrele unu, doi şi trei, în această ordine, prezintă o şansă din 1296.

Doctorul James Coppedge ne propune un divertisment matematic amuzant.

Dacă scriem separat pe douăzeci şi şase de cartonaşe fiecare din cele douăzeci şi şase de litere ale alfabetului, apoi punem aceste cartonaşe într-o pălărie şi le amestecăm cu grijă, avem o şansă din douăzeci şi şase de a scoate litera A.

Probabilitatea de a scoate în ordinea voită cele nouă litere ale cuvântului *evolution* reprezintă o şansă din 5429503678976, acest rezultat obţinându-se înmulţind de nouă ori numărul 26 cu el însuşi. Un individ care ar scoate fără întrerupere, zi şi noapte, din pălărie, într-un ritm de un cartonaş la cinci secunde, ar putea, şi din întâmplare, să scoată cuvântul *evolution* după opt sute de mii de ani.

Doctorul Coppedge a împins jocul până la capăt calculând probabilitatea de a ieşi în ordinea corectă cele douăzeci şi unu de litere care rezumă teoria lui. *Evolution isimpossible*. Ea se cifrează la o şansă din:

8343900000000000000000000.000.000!

Ne vom face o idee aproximativă despre această cifră presupunând că folosim o maşină care ar lucra cu viteza luminii şi care ar fi capabilă să extragă într-o secundă un bilion (o mie de miliarde) de cartonaşe din pălărie, şi să le pună la loc şi să le amestece din nou de fiecare dată când rezultatul dorit nu a fost obţinut. Ei bine, această maşină ar trebui să lucreze fără întrerupere vreme de:

26000000000000.000.000 de ani, pentru a ajunge nu la un rezultat sigur, ci doar la unul probabil.

Ar fi fost nevoie de o şansă incomensurabil mai mare pentru ca viaţa să fi apărut pe planeta noastră plecând de la moleculele anorganice. Acizii amânaţi din oceanul primordial s-au unit în lanţuri lungi pentru a forma proteine, dar această formare nu este rezultatul întâmplării. Ea presupune existenţa unor fermenţi numiţi enzime. Dar posibilitatea de a vedea acizii amânaţi transformându-se în enzime, apoi în proteine, nu este nelimitată. Ea e guvernată de legea lui Goldberg şi Waage.

În virtutea acestei legi universal recunoscute, o reacţie chimică în mediu lichid sau gazos încetează de a se produce îndată ce se atinge un anumit echilibru chimic. Dacă introducem bacterii într-un recipient conţinând apă, se poate observa proliferarea rapidă, prin sciziune, a acestor fiinţe vii monocelulare. Apa nu este un obstacol pentru diviziunea celulară a bacteriilor. Nu la fel stau lucrurile cu moleculele cu care avem de-a face în cazul de faţă, căci aceste molecule, *ne-vii*, nu se multiplică. Reacţiile chimice n-au putut să se deruleze la nesfârşit în oceanul primordial, din cauza legii de acţiune a maselor, conform căreia rapiditatea de transformare a substanţelor în reacţie depinde în fiecare moment de raportul de concentraţie al acestor substanţe.

În cadrul acestui scurt expozeu îmi este imposibil să evoc *cantitatea* de întâmplare care ar fi vegheat la apariţia vieţii pe Pământ. Ştim deja că zahanuile fosforate s-au combinat cu adenina, guanina, citozina şi timina pentru a forma nucleotide complementare cu care s-ar fi unit pentru a da naştere, tot din întâmplare, acestui elixir de viaţă care sunt acizii nucleici.

Ei bine, nu!

Oamenii de ştiinţă se laudă cu exactitatea şi prescriu întâmplarea din demonstraţiile lor. De ce recurg ei la această întâmplare pentru a-şi baza argumentaţia? în cazul de faţă, cum pot ei să încalce o lege pe care au promulgat-o chiar ei (legea de acţiune a masei)? Cum pot avea cutezanţa să repudieze un alt stâlp de bază al fizicii: legile entropiei?

Entropia permite, în caz de transformare a energiei, să se calculeze cantitatea de energie calorică ce nu va putea fi transformată în lucru mecanic. Fenomenul *degradării energiei* se explică prin faptul că respectiva căldură provoacă o agitaţie anarhică a particulelor ce compun corpul căruia îi creşte temperatura. Specialiştii

vor compara rapoartele de frecvenţă ale diferitelor repartiţii posibile ale vitezelor şi ale amplasamentelor acestor particule, admiţând că stadiul teoretic cel mai probabil îl va învinge pe cel mai puţin probabil. Probabilitatea de reunire fortuită a marii majorităţi a particulelor într-o jumătate de spaţiu disponibil este incomparabil mai mică decât cea conform căreia aceste particule se vor repartiza în totalitatea acestui spaţiu.

Partizanii sacrosanctei teorii a evoluţiei s-au pronunţat în favoarea celei mai mici probabilităţi, acumulând astfel hazard după hazard.

Legile fundamentale ale fizicii şi chimiei nu sunt singurele care condamnă probabilitatea apariţiei vieţii în urma reacţiilor chimice, în oceanul primordial. Probabilităţile – sau mai curând improbabilităţile – matematice merg în acelaşi sens. Chiar şi unirea a doua molecule ţine deja de întâmplare. La ce putere ar trebui să ridicăm această întâmplare pentru ca acest cuplu iniţial să se îmbogăţească cu multe alte molecule – şi asta în ordinea voită – pentru a forma un lanţ molecular? Un asemenea rezultat n-ar putea fi decât urmarea unui miracol, dar credinţa în miracole se află la antipozii spiritului ştiinţific.

Paznicii Graal-ului darwinian au văzut aici un punct slab al teoriei lor, de aceea au părăsit această poziţie şi au trecut fuguţa la o altă teorie.

Proteinele nu s-ar fi format în oceanul primordial ci în imediata apropiere a craterelor vulcanice unde nu ar mai fi prevalat legea acţiunii maselor şi unde s-ar fi derulat cât ai clipi din ochi reacţiile chimice potrivite, în porozităţile şi fisurile solului.

Alt miracol, căci proteinele sunt nişte albumine, iar albuminele nu rezistă la căldură. Dacă într-adevăr s-ar fi format proteine pe marginea vulcanilor ele s-ar fi descompus imediat. Or, celula de ADN născută cere proteine în stare să trăiască. S-a mai văzut vreodată celulă

fără albumină? Vă jur că nu am nicio vină dacă lucrurile se încăpăţânează să fie astfel…

PANORAMA EVOLUŢIEI

Să încercăm să ne ţinem strict de schema pe care ne-o propun evoluţioniştii.

La origine, oceanul primordial este acoperit cu un strat subţire de substanţe analoage cu corpurile grase – lipidele. Sub acest strat se află în suspensie filamente de ADN şi ciorchini de acizi aminaţi. Picăturile enorme ale unei ploi diluviene crapă stratul de lipide, astfel că se formează nişte bule conţinând ADN, acizi aminaţi, proteine şi nucleotide.

Acest soi de laborator conţinut în bule s-ar fi stabilizat până în momentul când ar fi sfârşit prin a exploda sub presiunea activităţii sale interne. ADN-ul putând să se reproducă, acest fenomen s-ar fi repetat în lanţ şi astfel ar fi demarat un fel de proces de multiplicare.

Apăruţi între timp în apropierea vulcanilor, aditivii necesari acestei mixturi vor trebui acum să fie drenaţi spre mare în cantităţi enorme, căci nu poţi avea încredere în picăturile de ploaie pentru a lovi selectiv stratul subţire de lipide în locurile precise unde se află ADN-ul… doar dacă, evident, nu facem să intervină din nou întâmplarea omnipotentă. Dar atenţie! Prea mulţi bucătari strică sosul… sau supa originară! Specialiştii în biologie moleculară recunosc absurdităţile pe care le prezintă această teorie a apariţiei vieţii pe Pământ, absurdităţi din care am amintit doar câteva.

Ar trebui să i se aplice acestei scheme o adevărată operaţie de chirurgie estetică pentru a i se conferi o înfăţişare cât de cât prezentabilă. Marele semn de întrebare continuă să se înalţe în faţa noastră ca un monolit. Cum au putut nişte substanţe chimice minerale, în cursul a miliarde de ani, să se ordoneze deodată pentru a da naştere vieţii?

Profesorul Eigen a găsit o soluţie genială acestei probleme. Plecând de la principiul că chimia este guvernată de legile fizicii, şi sprijinindu-se pe faptul că toate particulele sunt dotate cu o sarcină electrică pozitivă sau negativă, el deduce de aici că acestea din urmă se apropie sau se resping în virtutea sarcinilor lor respective. Procesele care intervin în interiorul macromoleculelor devin astfel reductibile la legile cantitative ale fizicii. Şi astfel creaţia şi-a găsit regulile şi întâmplarea este izgonită în magazia de accesorii! Şiretenie…

Fiziologul Jacques Monod – premiul Nobel pentru medicină în 1965 – care a condus cercetările de biologie celulară la Institutul Pasteur, vede în apariţia vieţii pe Pământ rezultatul unui proces atât de complicat, atât de *imposibil* încât existenţa omului nu poate, după părerea lui, să rezulte decât din întâmplare, omenirea reprezentând un caz unic în univers.

Cartea lui Jacques Monod, *Hazard şi necesitate*, apăruse deja de trei ani când profesorul Eigen şi-a expus propria teorie în care susţine că hazardul nu a putut avea niciun amesetec în procesele de selecţie şi evoluţie. În anumite medii ştiinţifice, acestei teorii i se acordă o importanţă egală ca cea a relativităţii lui Einstein. Să vedem ce spune.

După părerea lui Eigen, naşterea şi dezvoltarea vieţii s-ar fi derulat în trei faze. Mai întâi *evoluţia chimică* pornind de la momentul în care produşii chimici au fost smulşi mineralelor, aşa după cum s-a întâmplat pe planeta noastră. *După aceea organizarea spontană a moleculelor care s-au grupat pentru a forma alte molecule capabile să se reproducă*. (Am pus întrebarea, pentru a afla cum s-a format celula vie plecând de la materiale *moarte*.) în sfârşit, *apariţia di feritelor specii*, ceea ce ne duce iar la *teoria* (nu la legea) lui Darwin, ai cărui discipoli ar vrea ca speciile să-şi fi căpătat aspectul lor actual graţie cuplurilor

amorezate şi avide să se înmulţească.

Profesorul Eigen are, în orice caz, meritul de a fi construit o punte între prima şi a doua etapă.

Ştim, de la experienţele lui Stanley Miller, că putem asista la formarea de comuşi moleculari reproducând condiţiile ce domneau pe Pământ cu miliarde de ani în urmă. Miller şi toţi cei care au făcut împreună cu el această experienţă asupra *supei originare* nu şi-au luat mixtura de la sursă şi nu au ţinut cont de legea acţiunii masei. Experienţele lor în laborator pun totuşi în evidenţă formarea spontană de molecule complicate. Dar *de ce* s-au format aceste molecule? *Teoria chimică a* evoluţiei aşa cum a formulat-o Eigen, ne dă o explicaţie posibilă:

Repartizarea precisă a atomilor într-o moleculă, structura unei proteine, aranjarea simetrică a unei feţe cristaline, forma ciudată a unui masiv muntos şi aspectul constelaţiilor zărite pe cerul nocturn, toate acestea rezultă, la scară statistică, din interacţiunea elementelor materiale care conferă tuturor acestora o configuraţie mai mult sau mai puţin simetrică.

Aceste interacţiuni – rezultând din faptul că particulele sunt dotate cu sarcini negative sau pozitive şi din acţiunea câmpurilor magnetice – ne-ar oferi deci cheia marelui succes? Ştim acum de ce şi cum a apărut viaţa?

Cei care răspund afirmativ la această întrebare legitimează astfel intervenţia a miliarde, a bilioane de hazarduri, atitudine pe care trebuie s-o denunţăm ca absolut antiştiinţifică.

Scepticismul meu a sporit în urma convorbirilor pe care le-am avut cu profesorul Ems Wilder-Smith, doctor în chimie organică, doctor în ştiinţe naturale şi doctor în tehnologie, autorul multor articole ştiinţifice şi a unei importante lucrări intitulată *Originile omului şi destinele lui*.

ESENŢIALUL

Am făcut cunoştinţă cu profesorul Wilder-Smith cu ocazia unei conferinţe despre evoluţia vieţii, ţinută la Şcoala Superioară de Tehnologie din Geneva. I-am solicitat atunci o convorbire care a avut loc câteva săptămâni mai târziu. După aceea am intrat în corespondenţă şi în sfârşit am discutat în profunzime problema care mă interesa, la reşedinţa sa de pe malul lacului Thoune, în Elveţia.

Sunt dezolat că trebuie să-l port pe cititor pe drumuri atât de anevoioase, dar nu pot face altfel pentru a-i expune teoria mea.

Formate din atomi, fără excepţie, toate moleculele se caracterizează printr-o torsiune spre dreapta sau spre stânga. Să ne imaginăm o scară de frânghie pe care o ţin de un capăt cu mâna dreaptă şi de celălalt cu mâna stângă. Dacă sucesc mâna dreaptă spre interior, scara se răsuceşte spre dreapta pentru a forma o spirală; în mod reciproc, o răsucire a mâinii stângi deformează scara spre stânga. Aceasta scară de frânghie, cu treptele şi cu părţile ei verticale, care simbolizează grosolan structura unei molecule, nu a suferit nicio modificare, cu excepţia torsiunii pe care i-am aplicat-o. Voi rămâne la această comparaţie primitivă, căci explicarea fenomenelor care se produc în interiorul moleculelor, conform cu legile polarizării şi activităţii optice, ne-ar duce prea departe.

În cadrul numeroaselor sale experienţe, profesorul Wilder-Smith a obţinut şi el molecule orientate spre dreapta şi altele orientate spre stânga.

Or, este stabilit că practic *toate* moleculele care intră în compunerea materiei vii, pe Pământ, sunt orientate *spre stânga*. Există unele molecule orientate în sens invers – mai ales în penicilină – dar acestea nu sunt decât excepţii extrem de rare în comparaţie cu miliardele şi miliardele de varietăţi de molecule diferite.

Dar – şi aici e aici – dacă e adevărat că numai din întâmplare s-au reunit moleculele de acizi aminaţi, de

proteine, de acizi nucleici şi de ADN, asta înseamnă în mod obligatoriu că la origine existau molecule orientate spre dreapta *ca şi* altele orientate în sens invers. Oare datorită rotaţiei Pământului a prevalat torsiunea spre stânga? Sigur că nu, căci experienţele făcute în laborator s-au desfăşurat sub influenţa aceleiaşi rotaţii. Departe de a fi orientate exclusiv spre dreapta, moleculele obţinute au prezentat o torsiune *într-un sens sau altul*.

Moleculele orientate spre dreapta şi cele orientate spre stânga nu au putut niciodată să se asocieze pentru că au un efect toxic unele asupra celorlalte.

Acesta este motivul pentru care penicilina distruge bacteriile care, precum aproape totalitatea fiinţelor vii, sunt formate exclusiv din molecule prezentând o torsiune spre stânga. Dacă totul ar fi mers drept în procesul apariţiei vieţii, atunci ar fi existat fiinţe vii formate exclusiv din molecule orientate spre stânga.

Oare cele orientate spre stânga să le fi *devorat* pe celelalte? Sigur că nu, pentru că fiecare din cele două varietăţi este toxică pentru cealaltă!

Orice ştiinţă exactă trebuie să demonstreze experimental exactitatea teoriilor ei, or, ca din *întâmplare*, nicio experienţă realizată în laborator până acum nu a produs exclusiv molecule orientate spre stânga.

Răspunsul la întrebările noastre se află la îndemână. De ce să faci apel la hazard, la spirite sau la miracole? Cineva sau ceva a colaborat la pregătirea *supei primordiale*, şi vom pune mâna pe el. Dar înainte de a pune cătuşe falsificatorilor, vom da dovadă de generozitate admiţând pentru moment că într-adevăr nu s-au format decât molecule orientate exclusiv spre stânga şi că aceste molecule s-au unit pentru a forma proteine, graţie unei mulţimi de hazarduri binevoitoare.

Cea mai mică particulă de materie vie e constituită din cel puţin 239 de molecule de proteine, şi fiecare din

aceste molecule se compune din douăzeci de acizi aminaţi. Toate aceste elemente trebuie să se asambleze într-o ordine bine determinată şi să respecte ordinea torsiunii spre stânga. Ce acumulare de hazarduri!

Probabilitatea de a se asocia nişte acizi aminaţi prezentând exclusiv această torsiune spre stânga, pentru a forma cea mai simplă dintre celule, are o şansă din I0123 = 1.000.000.000.000.000.000 000000000.000.000.000.000.000000000000.000.000.000.000.000.000.000000.000.000.000 000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000!!!

Îmi dau osteneala să scriu acest număr astronomic pentru a scoate clar în evidenţă cât de neverosimilă este această şansă… Dar să mergem până la capăt. Posibilitatea ca această celulă formată astfel în mod miraculos plecând de la acizi aminaţi, proteine etc., exclusiv orientate spre stânga, să producă o celulă-soră născută tot prin hazard, în mijlocul unui mediu chimic astfel încât să se compună exclusiv din macromolecule organice orientate în acelaşi sens se cifrează la o şansă din io22117769304.

Dacă admitem cu bunăvoinţă că prima celulă s-a format prin intervenţia miraculoasă a acestui şir neîntrerupt de hazarduri, ne pomenim imediat confruntaţi cu o altă problemă. Celula are nevoie de energie ca să existe.

Conform doctrinei evoluţioniste, această problemă ar fi fost şi ea rezolvată printr-o serie de mutaţii favorabile. Probabilitatea de a se produce o mutaţie favorabilă este de o şansă la douăzeci de milioane. Să admitem că toate mutaţiile au avut loc în sensul bun până la apariţia celulei de clorofilă capabilă să transforme în energie chimică energia luminoasă radiată de soare. Problema energiei ar fi astfel rezolvată (tot datorită intervenţiei hazardului) … dar n-am avansat cine ştie ce, căci transformarea energiei luminoase în energie chimică este însoţită de un subprodus

– oxigenul.

În punctul unde am ajuns cu incursiunea noastră în trecut, ne aflăm încă în atmosfera primordială, complet diferită de cea care învăluie actualmente Pământul. Această atmosferă originară se compune esenţialmente din metan şi amoniac, amestec în interiorul căruia oxigenul s-ar comporta ca un produs toxic.

În cazul în care primele celule ar fi prosperat într-o atmosferă compusă din metan şi amoniac, ele ar fi fost neapărat distruse de oxigen.

De ce manualele din şcoli nu menţionează niciodată acest lucru? De ce se ţine ascuns rezultatul experienţelor efectuate în biochimie? De ce se închid ochii asupra rezultatelor calculelor matematice care demonstrează imposibilitatea unei infinităţi de intervenţii fortuite?

Să susţinem din nou, în ciuda maiestuoasei trene de întuneric care se întinde în urma ei, teoria evoluţiei. Să admitem că a apărut prima celulă în condiţiile imaginate de discipolii lui Darwin… dar trebuie să facem faţă unei noi imposibilităţi. Toate reacţiile care duc la formarea de molecule de albumină şi de ADN sunt revesibile, adică produşii chimici din care sunt constituite aceste molecule pot să se separe în orice clipă – o dovadă în plus că este inadmisibilă teoria formării, prin evoluţie continuă, a enzimelor, proteinelor şi ADN-ului.

Vrând să lămuresc un punct atât de important, m-am adresat profesorului Eigen care a răspuns astfel într-o scrisoare la cele două întrebări de principiu:

ÎNTREBARE: Procesele chimice care au avut loc în interiorul *supei primordiale*, pentru a ajunge la formarea primei celule, sunt reversibile? Dacă da, mai au vreun sens legile fizicii? RĂSPUNS: Procesele de selecţie şi de evoluţie, aşa cum le înţelege Darwin, au fost totdeauna ireversibile. Altfel spus, este vorba aici de reacţii între molecule bogate în energie care, eliberând o parte din

această energie, s-au unit spontan pentru a forma macromolecule. Se poate demonstra că un proces evolutiv nu este posibil decât în afară de orice echilibru. El cere totdeauna un aport de energie. Aşa cum le-am definit, legile fizice care guvernează evoluţia se bazează tocmai pe ireversibilitatea proceselor spontane de organizare. ÎNTREBARE: Teoria dumneavoastră face din *hazardul* lui Monod o *necesitate*. Se poate deduce de aici că această necesitate constituie o regulă şi pentru celelalte planete asemănătoare cu Pământul?

RĂSPUNS: Teoria noastră nu face, în niciun fel, din *hazardul* lui Monod o *necesitate*. Arătăm pur şi simplu că există legi în virtutea cărora este necesar comportamentul unui ansamblu dat, chiar dacă procesele individuale (din care rezultă acest ansamblu) sunt nelimitate din punct de vedere statistic. Trebuie totuşi să facem cu mare grijă diferenţa (dintre cele două cazuri), în afară de câteva excepţii, hazardul este practic exclus din procesele echilibrate. În cazul proceselor evolutive, anumite variaţii fortuite – de exemplu mutaţiile – sunt consolidate până în stadiul moleculei. Nu facem o *necesitate* absojută din *hazardul* lui Monod; ne limităm să afirmăm ceea ce exprimă deja titlul cărţii sale, şi anume că apariţia vieţii rezultă dintr-o alternanţă a hazardului cu regula, a hazardului cu necesitatea. Pentru a ajunge la un caz particular, putem conchide că procese asemănătoare cu viaţa – cu toate că foarte diferite în structurile lor de detaliu – trebuie să se fi derulat în mod necesar pe planete cu o configuraţie chimică asemănătoare cu cea a Pământului.

Răspunsurile profesorului Eigen m-au cam năucit puţin. Este adevărat că prezenţa enzimelor face ireversibile unele reacţii de la originea moleculelor de albumină şi ADN, în măsura în care aceste enzime furnizează sistemului un aport de energie, dar ştiu, de la

câţiva specialişti în chimie organică, că enzimele nu se formează spontan. La ce bun să invocăm principiul ireversibilităţii dacă intervenţia lui nu este considerată ca efectivă decât într-un stadiu al evoluţiei care de fapt nu a putut fi atins decât pe baza reversibilităţii?

În ceea ce priveşte dovezile pe care le invoc împotriva susţinătorilor unei evoluţii naturale, aş cere Curţii să verifice rezultatele experienţelor… cu condiţia să nu facă apel la lucrări care păcătuiesc prin parţialitate. Tribunalul va putea astfel constata că:

1. Legea acţiunii masei şi entropia se opun teoriei, până acum admisă în mod curent, asupra felului în care s-au format proteinele.

2. Proteinele nu ar fi putut să se formeze pe bordura craterelor vulcanice, căci ar fi fost descompuse de căldură.

3. Toate lanţurile moleculare care intervin în formarea vieţii sunt orientate spre stânga, fenomen care nu a putut fi niciodată reprodus în laborator până în prezent. Experienţele efectuate la întâmplare au produs totdeauna fără distincţie molecule orientate într-un sens ca şi în celălalt.

4. Din punct de vedere statistic este foarte puţin probabil – mai bine zis imposibil – ca celulele să se fi format plecând de la lanţuri macromoleculare în urma unui număr incalculabil de hazarduri.

5. Reacţiile organice care au avut loc în *supa primordială* pentru a ajunge la formarea enzimelor erau reversibile. Nu se poate admite posibilitatea unei evoluţii fortuite, plecând de la elemente chimice pentru a ajunge la celulă.

Aceste afirmaţii nu sunt rodul imaginaţiei mele. Ele reies în primul rând din convorbirile mele cu profesorul Wilder-Smith.

Iar profesorul Eigen admite el însuşi că „proporţia de structuri proteinice care au putut apărea în cursul istoriei

globului pământesc este atât de mică încât existenţa unor molecule de enzime active ţine de miracol”.

Există deci o explicaţie a acestui miracol bulversant care a fost apariţia vieţii?

URMELE DE VIAŢĂ ÎN COSMOS

Existenţa moleculelor în spaţiu este demonstrată din 1973. Radioastronomia a reperat peste douăzeci de varietăţi de molecule organice în norii interstelari. În 1972, profesorii Ronald Brown şi Peter Godfrey, de la Monash University din Melbourne, au dovedit prezenţa *formaldminei* într-un nor gazos situat la treizeci de mii de ani-lumină de Pământ. Este vorba de o moleculă organică care conţine elementele necesare vieţii: carbon, hidrogen şi azot. Oare este posibil ca viaţa terestră să fie (în mod fortuit) implantată din cosmos?

Francis Crick şi Leslie Oigel, care au colaborat la descoperirea ADN-ului, au publicat în revista ştiinţifică *Icarus* un articol intitulat „Panspermia directă”. Acest articol expune o teorie conform căreia nişte fiinţe inteligente necunoscute ar fi vegheat ca viaţa să apară peste tot după aceeaşi schemă, prin intermediul unei astronave care transporta diferite micro-organisme. Să le dăm cuvântul:

O sarcină utilă de 1.000 kg ar putea să vehiculeze o sută de eşantioane cu soluţiile lor nutritive, fiecare din aceste eşantioane cuprinzând 10 n micro-organisme. Nici măcar nu ar fi fost necesar să se imprime o acceleraţie nemăsurată acestei nave spaţiale, data sosirii la destinaţie fiind fără importanţă. Raza galaxiei noastre măsoară cam 10R ani-lumină. Chiar dacă astronava respectivă s-ar deplasa doar cu o viteză echivalentă cu o miime din viteza luminii, tot ar fi posibil să se însămânţeze un mare număr de planete din această galaxie în cursul a 10H ani-lumină. Porţiunea de spaţiu conţinută în această rază de o sută de ani-lumină cuprinde câteva mii de stele care ar putea fi

însămânţate într-un milion de ani ai timpului local de la bordul navei.

Reiese clar din articolul publicat în *Icarus* că miraculoasa creaţie rezulta dintr-o întreprindere sistematică şi excluzând intervenţia hazardului. Pământul şi, în mod verosimil, alte planete aparţinând altor sisteme solare, ar fi fost în mod deliberat şi sistematic dotate cu germenii vieţii.

Ştim că stelele sunt separate de distanţe inimaginabile. Parcurgerea acestor distanţe la bordul unui aparat spaţial locuit ar cere un sistem de propulsie capabil să atingă acceleraţii extreme, generatoare ale fenomenului de distorsiune a timpului. Întorcându-se în sistemul solar de origine, echipajul acestui aparat ar putea foarte bine să debarce acolo în ziua „judecăţii din urmă”, căci de la plecarea lui s-ar putea prea bine să se fi scurs milioane de ani.

Extratereştrii au neutralizat această dificultate expediind cu ajutorul unor astronave nelocuite germenii de viaţă cu destinaţia alte sisteme solare. Odată ce aceşti germeni au ajuns la destinaţie, viaţa s-a putut dezvolta, ca să spun aşa, în mod automat, excluzând orice hazard, fiecare planetă însămânţată reproducând nişte scheme de viaţă copiate după cele ale planetei de origine. Această soluţie prezintă în plus avantajul de a scăpa de fenomenul distorsiunii timpului. Ideea este genială şi imposibil de combătut.

Ceea ce n-ar putea fi decât o ipoteză, capătă dimensiuni realiste dacă ţinem cont de faptul că *toate* formele de viaţă apâmte pe Pământ se nasc, se dezvoltă şi mor după un cod genetic identic. De acum putem admite că viaţa terestră, copiată după acelaşi original, a fost importată de pe o altă planetă. Rămâne să aflăm cum a apărut pe această planetă de origine.

Astronomul Carl Sagan a propus să se expedieze spre

planeta soră nişte aparate spaţiale încărcate cu câteva mii de tone de cianoficee – varietate de alge monocelulare posedând în general clorofilă asociată cu un pigment albastru. Lipsite de un adevărat nucleu, celulele acestor alge prezintă fenomenala particularitate de a rezista la temperaturi relativ ridicate. Metabolismul lor ar avea drept efect reducerea într-o mare proporţie a gazului carbonic conţinut în atmosfera venusiană, în mijlocul căreia omul nu poate trăi. Produşii acestui metabolism ar scădea progresiv sub o sută de grade Celsius temperatura care domneşte la suprafaţa solului. Cianoficeele ar provoca astfel reacţii chimice asemănătoare cu cele care s-au derulat în interiorul *supei primordiale* terestre, sub acţiunea combinată a luminii şi a căldurii, transformând mari cantităţi de gaz carbonic în oxigen. Astfel Venus ar deveni progresiv locuibilă.

Este foarte posibil ca într-un trecut foarte îndepărtat, nişte fiinţe inteligente să fi avut aceeaşi idee ca a profesorului Sagan.

Lucrul acesta este în orice caz posibil. Existenţa cianoficeelor este extrem de veche. S-au găsit în Transvaal resturi din aceste alge în comaline (roci silicioase) vechi de 3, 5 miliarde de ani. După părerea profesorului H.D. Pflug, de la universitatea din Giessen, gradul de evoluţie atins de aceste fosile corespunde cu cel al algelor albastre actuale. Au existat deci, acum 3, 5 miliarde de ani, nişte fiinţe vii capabile de fotosinteză într-o epocă în care atmosfera terestră nu conţinea practic oxigen? Viaţa pe Pământ să fi devenit posibilă în urma unei experienţe calculate?

Cei care resping categoric această posibilitate ar trebui să ne explice de unde au ieşit cianoficeele care trăiau pe planeta noastră acum 3, 5 miliarde de ani, adică într-o epocă în care evoluţia chimică era considerată a fi încă în plină derulare. Doctrina oficială spune că oceanul primordial ar fi conţinut forme de viaţă primitivă,

unicelulare. Dar cum au putut algele albastre să se depună în straturi sedimentare vechi de 3, 5 miliarde de ani? Lucrul acesta este de neconceput dacă nu admitem că evoluţia s-a făcut în salturi, dacă rămânem la ideea învăţată că *restul* creaţiei s-ar fi derulat spontan pornind de la aceste prime celule.

ETAPELE INTERMEDIARE

Cum se explică etapele intermediare între diversele specii?

Profesorul Wilder-Smith mi-a îngăduit să reproduc aici o pagină din cartea sa intitulată *Originile şi viitorul omului*:

Etapele intermediare n-ar putea juca niciun rol într-un proces evolutiv, căci ele sunt absolut lipsite de utilitate. Acesta este, de exemplu, cazul structurii complexe care îi permite unei balene femele să-şi alăpteze puii sub apă, fără ca ei să se înece.

Este imposibil să se imagineze o etapă intermediară între mamela normală şi cea a balenei, adaptată la alăptatul submarin. Aceasta nu a putut să apară decât sub forma ei împlinită, sau să nu apară deloc.

Cei care pretind că acest mod de alăptare s-a pus la punct progresiv în urma unei serii de mutaţii, condamnă la moarte toate balenele născute în milioanele de ani cât ar fi durat această evoluţie. Cei care neagă existenţa unui plan prealabil al apariţiei acestui sistem (de alăptare) ne pun mai mult la încercare bunăvoinţa decât cei care invocă existenţa unui constructor de mamele inteligent şi, în plus, perfect informat despre legile hidraulicii.

După o teorie foarte recentă, ca mamifer, balena ar fi început prin a trăi pe uscat înainte de a emigra spre apă. Fără a încerca să aflăm dacă această teorie este admisibilă sau nu, constat în orice caz că ea nu o contrazice cu nimic pe cea a profesorului Wilder-Smith – dimpotrivă! Cum să presupui că un mamifer ar fi avut temeritatea nebună să

părăsească uscatul unde îşi născuse puii ca să se arunce deodată în valuri (cu mamelele lui!) şi să practice alăptatul submarin.

Se apreciază cam la trei milioane numărul de specii existente actualmente pe pământ. Niciuna dintre ele nu prezenta pe vremuri aceeaşi morfologie ca în zilele noastre. Morfologia lor actuală ar proveni deci din numeroasele etape intermediare. Vegetalele au cunoscut acelaşi proces evolutiv ca şi animalele.

Plecând de la principiul că o mutaţie prezintă o şansă la douăzeci de milioane de a fi favorabila, natura ar fi realizat un adevărat tur de forţă, trăgând de milioane de ori, vreme de sute de milioane de ani, numărul bun de mutaţii reuşite, beneficiind de fiecare dată de aceeaşi şansă din douăzeci de milioane în domeniul animal şi vegetal! Cum să *crezi* aşa ceva?

Plecând de la meduze şi de la polipi în oceanul primitiv, s-ar fi dezvoltat, platelmintele, anelidele, ursinele şi, în sfârşit, crustaceele, arahnidele şi o armată de nenumărate insecte. Vertebratele s-ar trage din anumite specii de viermi. Toată această evoluţie s-ar fi desfăşurat prin intervenţia tacită a unor mutaţii fortuit favorabile, precum aceste etape intermediare despre care profesorul Wilder-Smith afirmă că nu ar fi jucat niciun rol. Oare cu cine s-a putut acupla primul crab ieşit gata înarmat din această loterie neverosimilă? S-ar putea crede în mod serios că prin preajmă aştepta o *crabetă* venită şi ea pe lume prin aceeaşi serie de hazarduri?

După o teorie care a reuşit să se impună, primele crochiuri de construcţie ce stau la originea formării omului ar data de la teleosteeni, peşti cu schelet complet. Planurile ar fi fost brusc modificate, astfel încât vezica peştelui originar s-ar fi transformat în plămâni capabili să extragă oxigenul din atmosferă. Să vedem cum sună teoria:

Nu mai era decât un pas de făcut pentru depăşirea acestor crosopterigieni, care respirau afară din apă cu ajutorul plămânilor, şi până la ihtiostega, primul dintre batracieni, neechipat încă cu o adevărată coadă de peşte dar la care înotătoarele s-au transformat în adevărate membre.

Cum s-a putut forma acest strămoş îngrozitor în singurătatea lui infinită? câţi cromozomi conţineau celulele lui? Cu ce partener s-a putut acupla? A fost nevoie ca nişte ouă să fie fecundate înainte de a fi depuse. Cine s-a însărcinat cu această operaţiune?

SALTURILE OLIMPICE ALE EVOLUŢIEI

A fost nevoie de excepţionale salturi înainte pentru trecerea de la peşte la batracian, de la batracian la reptilă, la mamifer, etc. Batracienii nu părăsiseră total mediul acvatic, căci mergeau să ouă în apă. În orice caz nu trebuie să-i subestimăm. În urmă cu peste două milioane de ani, ei au hotărât să se facă reptile şi să ouă de atunci înainte pe uscat. Aşa a apărut primul seimuria, ultimul batracian sau prima reptilă a doctrinei evoluţioniste!

Începând din acel moment, reptila nu mai putea să se acupleze cu ascendenţii ei, batracienii. A trebuit deci să intre în relaţii cu semenii săi. Asta să fi fost problema! Oricât de neverosimil ar putea să pară, s-ar zice că nu avea nevoie decât să aleagă, căci şi aceştia apăruseră în număr mare în aceleaşi condiţii excepţionale ca şi ea.

În cadrul evoluţiei biologice au apărut pentru prima dată diferiţi saurieni, în urmă cu aproximativ două sute de milioane de ani. Speciile de saurieni s-au numărat cu sutele. Spinozaurii din Egipt, un carnivor cu o lungime de doisprezece metri; plesiozaurul cu cap mic, coadă scurtă, capabil să înoate foarte repede datorită unor înotătoare pe care le folosea ca pe nişte vâsle; centrurozaurul, blindat cu solzi şi plin de spini… şi mulţi alţii inclusiv pterozaurii capabili să zboare. Aceşti saurieni au dominat Pământul

timp de o sută patruzeci de milioane de ani.

Toate speciile de saurieni se trag din aceeaşi familie, dar nu se puteau acupla între ele, măcar din cauza diferenţei de talie.

În urmă cu şaizeci şi patru de milioane de ani s-a produs un eveniment care este considerat drept cea mai mare enigmă a paleontologiei. *Toţi* saurienii au dispărut brusc de pe suprafaţa Pământului, de pe toate continentele. Nici o singură specie – din câteva sute – nu a reuşit să supravieţuiască. Pentru explicarea acestei eradicări s-au propus mai multe teorii, al căror tablou general a fost întocmit de evoluţionistul L.B. Halstead, care l-a şi respins.

Una din aceste teorii invocă apariţia, la sfârşitul domniei saurienilor, a unor mamifere mult mai inteligente decât dinozaurii. La care Halstead răspunde că mamiferele din acea epocă, un fel de chiţcani de pădure şi de arici, erau incapabili să-i pună în pericol pe saurieni.

Conform unei alte teorii, larg difuzată, dispariţia saurienilor ar fi fost strâns legată de apariţia unor noi vegetale, spermatofitele, vegetale cu organe de reproducere aparente şi dezvoltate. Or, înainte, saurienii erbivori se hrăneau de preferinţă cu conifere şi ferigi, care conţineau uleiuri laxative. Modificarea regimului alimentar ar fi dus la moartea prin constipaţie a acestor vegetarieni, a căror pieire ar fi provocat la rândul ei dispariţia carnivorelor. Halstead răspunde că, totuşi, câteva grupuri de saurieni ar fi putut să se adapteze acestei schimbări de regim şi să supravieţuiască încă multă vreme.

O a treia teorie presupune că dinozaurii ar fi fost victimele unei dereglări hormonale care ar fi provocat o îngroşare atât de mare a ouălor încât embrionii nu au putut să mai respire, nici să mai spargă aceste cochilii pentru a veni pe lume. O altă teorie invocă intervenţia unor animale care ar fi consumat ouăle saurienilor cu o

viteză atât de mare încât ouâtoarele n-au mai putut să facă faţă.

Dar chiar dacă una sau alta din aceste teorii ar putea explica extincţia saurienilor, scrie Halstead, ea nu ar explica totuşi dispariţia simultană a altor animale.

Recent a fost invocată deriva continentelor. Debutând la începutul perioadei jurasice, această mişcare s-ar fi accentuat în cretacic, astfel încât continentele s-ar fi fracturat, iar fundul oceanelor şi, în consecinţă nivelul lor s-ar fi ridicat. Această tulburare profundă ar fi fost însoţită de furtuni atât de puternice încât pterozaurii nu ar fi putut să reziste, din pricina fragilităţii scheletului lor… Dar nu toţi saurienii aveau scheletul atât de delicat. Cei mai mulţi dintre ei ar fi fost destul de robuşti pentru a rezista acestei bulversări climatice. Halstead atrage atenţia că mineralele din acea perioadă nu prezintă nicio urmă a vreunei schimbări generale de climă.

Ştiu că voi fi întrebat ce legătură există între aceste incursiuni în domeniul paleontologiei şi teoria standardizată a evoluţiei, sau ce legătură are cu extratereştrii mei.

Unii critici mi-au reproşat că arunc în spatele *zeilor* mei responsabilitatea pentru tot ce nu pot explica. Le voi răspunde că teoria evoluţiei pune pe socoteala hazardului tot ce nu reuşeşte să demonstreze – un hazard care ar fi jucat, vreme de miliarde de ani, rolul Marelui Arhitect al Creaţiei.

Încă nu există decât foarte puţine mamifere în epoca când au dispărut saurienii. Cât priveşte omul, după părerea darwinienilor, el nu a putut exista pe vremea aceea.

După părerea lui Halstead, „nicio fiinţă omenească nu a văzut vreodată un saurian viu, căci familia omului încă nu exista”.

NIŞTE GIGANŢI FOARTE STINGHERITORI

E omenesc să greşeşti, şi nu e nicio ruşine să te înşeli aşa cum face Halstead.

Se pot opune acestei *doctrine* inspirate de Danvin nişte fapte sistematic ignorate pentru că zădărniceau în mod periculos sacrosancta teoria a evoluţiei.

În apropiere de oraşul Glen Rose din Texas trece Paluxy River. În albia lui s-au descoperit sute de amprente de dinozauri perfect păstrate. Geologii datează acest fluviu din epoca cretacică a mezozoicului. Alături de aceste amprente lăsate de picioarele dinozaurilor – şi printre ele – s-au scos la iveală şi nişte amprente lăsate de picioare omeneşti, dând impresia că un om urmărea saurienii. Acest om a văzut în mod incontestabil dinozaurii cu ochii lui!

Această apariţie simultană a omului şi a dinozaurului nu le convine darwinienilor. Dat fiind că teoria evoluţiei face să intervină milioane şi milioane de hazarduri, partizanii ei ar putea să nu vadă în aceste urme decât un hazard în plus dacă picioarele respective n-ar apărea decât o dată.

Dar, aşa cum a demonstrat fără putinţă de tăgadă doctorul C.N. Dougherthy, în Valea Giganţilor din Texas s-au găsit sute de amprente de saurieni din diferite specii şi, în fiecare caz, aceste amprente sunt însoţite de urme gigantice de paşi omeneşti. M-am dus la faţa locului pentru a examina această descoperire extraordinară.

Prin urmare, geologii şi paleontologii afirmă de comun acord şi categoric că straturile de teren scoase la lumină în albia fluviului sunt vechi de o sută patruzeci de milioane de ani. Amprentele foarte clare care au fost descoperite aici permiteau să se determine amplasamentul probabil al următoarelor urme de acest gen, căci direcţia urmată de saurian şi de gigantul care mergea în urmărirea lui era foarte clară. S-a trecut deci la curăţirea, strat cu strat, a râului şi în locul prevăzut au fost descoperite

amprentele animalului, iar la treizeci de metri de acolo cele ale gigantului.

Imediat s-a făcut afirmaţia că aceste amprente erau opera unor falsificatori. Am stat de vorbă cu unul din paleontologii care lucrau lângă Glen Rose:

— Cum explicaţi aceste amprente?

— Nu există decât o singură explicaţie posibilă. Amprenta saurianului sau cea a omului este neapărat un fals.

— Se găsesc aici – cu sutele – urme de saurieni din specii foarte diferite. Cei mai bătrâni locuitori din Glen Rose şi din Walnut Springs le cunosc de pe vremea bunicilor lor. Cunosc şi amprentele picioarelor de om pe care le numesc *picioare de giganţi*. Straturile de teren încă neexplorate au fost ridicate cu mare grijă pentru a se scoate la iveală aceste amprente de paşi. Cine ar fi fost interesat să facă o astfel de falsificare? Cum ar fi putut cineva să imprime aceste amprente în nişte straturi de teren atât de vechi? Oare aprecierea de fals nu e făcută cu prea mare uşurinţă?

— Dacă aţi cunoaşte teoria evoluţiei şi metoda de datare a fosilelor, aţi fi obligat să admiteţi că aici este vorba de un fals.

Acest savant cumsecade – de fapt de ce-o mai fi lucrând pe un teren unde nu poate descoperi decât falsuri? – şi-a asimilat perfect teoria lui Darwin. Metoda de datare a fosilelor pe care o invocă a fost pusă la punct esenţialmente sub presiunea evoluţioniştilor. Ea nu admite în cele mai vechi straturi geologice decât exclusiv prezenţa organismelor simple, a organismelor primitive – pentru motivul foarte *logic* că nişte forme de viaţă complicate nu se pot găsi în formaţiuni geologice mult mai vechi.

Să dăm din nou cuvântul profesorului Wilder-Smith:

În fond, am plecat de la principiul că teoria evoluţiei este exactă pentru a putea demonstra exactitatea acestei

teorii. Conform darwinismului, postulăm că formaţiunile cele mai vechi nu conţin decât organisme foarte primitive. Şi când după aceea descoperim formaţiuni care conţin acest gen de organisme, declarăm că ele sunt vechi. Această argumentaţie reprezintă un cerc vicios. Deoarece terenurile cele mai primitive sunt singurele care conţin numai organisme primitive, atunci formaţiunea unde nu se găsesc decât fiinţe primitive este veche şi primitivă! Şi totuşi, această metodă de datare, bazată pe *fosile martor*, a devenit una dintre cele mai folosite în geologia modernă. Darwinismul este considerat atât de inatacabil încât se face în mod liniştit apel la darwinism pentru a demonstra că Darwin are dreptate!

Profesorul Wilder-Smith poate prezenta peste cincizeci de probe palpabile în sprijinul afirmaţiilor sale, adică faptul că se pot descoperi forme de viaţă primitivă şi subdezvoltată în straturile geologice recente şi forme de viaţă foarte evoluate în formaţiuni mult mai vechi. Lucrul acesta nu are nimic uimitor, căci în cursul istoriei geologice a globului nostru, până în epoca noastră, s-a întâmplat deseori ca straturi de teren să alunece deasupra sau dedesubtul altora. Uimitor este că se pretinde folosirea „fosilelor martor” pentru a demonstra temeiul darwinismului!

Paluxy River nu este singurul loc unde omul şi-a permis să vagabondeze *înainte de vreme*. Deja în 1931, doctorul Wilbur Burroughs, lucrând la secţia de geologie de la Berea Collège din Kentucky, anunţa descoperirea unor amprente de picioare omeneşti datând de două sute cinzeci de milioane de ani. Zece din aceste amprente au fost identificate la câteva mile nord-est de Mount Vernon. Or, nici saurienii nu existau acum două sute cinzeci de milioane de ani, şi de aceea s-a declarat în grabă că şi aici, ca la Glen Rose, este vorba de un fals.

Cei care vorbesc tot timpul de falsificări cred

probabil în existenţa unei hoarde de nebuni care parcurge neobosită întreaga lume, echipată cu instrumente speciale şi încărcată cu pământ *antic*, pentru a grava urme de paşi pe sol în bezna nopţii!

Microfotografiile făcute de doctorul Burroughs la Mount Vernon pun clar în evidenţă faptul că în punctele de pe sol unde se exercită cel mai puternic presiunea unui picior se aflau efectiv mai multe grăunţe de nisip aglomerate decât între degete sau sub bolta plantară. Amprentele corespundeau perfect cu cele ale unor picioare omeneşti lungi de 23, 75 cm şi late de 10, 25 cm. Cei ce s-au deplasat pe aceste picioare erau indiscutabil nişte bipezi care se sprijineau pe membrele lor inferioare. În 1822, *American Journal of Science* – o publicaţie ştiinţifică a cărei reputaţie excelentă a rămas neschimbată – anunţa o descoperire. Formaţiuni cretacice datând de o sută patruzeci de milioane de ani, situate în valea fluviului Mississippi, în Arizona şi în New Mexico, prezentau urme de paşi despre care se putea deduce că fuseseră lăsate de nişte fiinţe omeneşti foarte înalte.

Dacă strămoşii noştri au coborât din copac, atunci probabil că au făcut-o foarte devreme.

Williams J. Meister colecţionează fosile, şi în special trilobiţi, acei polipozi articulaţi cu carapace tare, care mişunau acum cinci sute de milioane de ani prin mări şi mlaştini şi a căror specie a dispărut de cel puţin patru sute patruzeci de milioane de ani.

La 3 iulie 1968, colecţionarul nostru, soţia lui şi cele două fete ale lor se aflau în regiunea Antelope Springs, la patruzeci şi trei de mile de deltă, în statul Utah. Înarmat cu ciocanul său, William Meister a plecat în căutarea unor noi fosile pentru colecţia lui. Fetele au început deodată să strige, convinse că făcuseră o descoperire interesantă. Ducându-se la ele, Meister nu a zărit nimic deosebit la prima vedere şi, doar ca să facă pe plac fetelor, a dat

câteva lovituri de ciocan în locul indicat din care s-a desprins o aşchie de stâncă. Meister a luat-o şi nu i-a venit să creadă. Avea în faţă amprentele unui om preistoric… Şi acest om purtase încălţări!

În loc de călcâi, de degete sau boltă plantară, putea să vadă conturul foarte clar al unei încălţări ascuţite cu o lungime de 35, 3 cm şi o lăţime maximă de 11, 25 cm şi alta de 7, 5 cm la călcâi. Ca în cazul tuturor încălţărilor, presiunea exercitată de greutatea individului care o purta pe aceasta s-a întipărit mai puternic sub călcâi decât sub degete.

William Meister nu era specialist în urme de pantofi, dar a constatat cu satisfacţie că piciorul stâng sfărâmase ceva foarte cunoscut de el: un trilobit ale cărui rămăşiţe se fosilizaseră în acelaşi timp cu amprenta lăsată de om.

Meister a dus această descoperire unuia dintre prietenii lui, profesorul Melvin A. Cook, de la Universitatea din Utah, care l-a sfătuit să se adreseze unui geolog, adăugând că nu era o autoritate în materie, dar că această descoperire vorbea de la sine. Prietenul meu Brad Steiger mi-a spus că mulţi oameni de ştiinţă au examinat această descoperire miraculoasă din 1968, dar niciunul dintre ei nu a îndrăznit să se pronunţe cu claritate în privinţa ei. Nu e mai puţin adevărat că geologii au fost de acord să se dateze această fosilă din perioada cambriană. Voi adăuga că între timp s-au descoperit alte două amprente de paşi omeneşti în aceeaşi regiune, dar că de data aceasta plimbăreţul preistoric nu mai sfărâmase niciun trilobit.

Descoperirile de care am vorbit reprezintă mai mult decât nişte indicii. Ele ne aduc dovezi materiale. Putem lua în mână aceste dovezi, le putem examina cu microscopul şi determina vârsta cu ajutorul metodelor chimice.

Poate să-mi spună cineva cine sunt *fiinţele imateriale* care au lăsat nişte urme atât de palpabile înainte de a se evapora; cine este fiinţa care, acum o sută patruzeci de

milioane de ani, a călcat printre urmele de dinozauri; cine purta încălţămintea care a sfărâmat un trilobit acum patru sute patruzeci de milioane de ani?

Fiind dovedit faptul că omul nu a putut exista în vremea aceea atât de îndepărtată, trebuie neapărat ca aceste urme să fi fost lăsate de nişte umanoizi… Dar cum să pui mâna pe autorul lor? Aceste urme există însă, ele nu pot fi negate.

„Cel care are ochi să vadă!” îl sfătuiau pe vremuri *zeii* lui pe Ezechil.

Domnul Andrew Thomas relatează următoarele despre o descoperire recentă care a făcut senzaţie:

Profesorul Luther S. Cressman, de la Universitatea din Oregon, a descoperit în grota din Lamos, la est de Nevada, două sute de perechi de sandale împletite din fibre, cu o lucrătură perfectă încât ai fi putut să le iei drept nişte încălţări moderne, de genul celor care se poartă la St. Tropez sau la Miami. Un test cu radiocarbon (CI4) a permis să se aprecieze că aveau mai mult de nouă mii de ani.

Dar aceste sandale sunt încă foarte recente în comparaţie cu o amprentă de încălţăminte descoperită într-un filon de cărbune la Fisher Canyon, din Nevada. Amprenta tălpii este atât de clară încât se distinge chiar urma unui fir r ucit destul de gros. Se apreciază că această amprentă datează de peste cincisprezece milioane de ani.

Or, omul nu a apărut decât cu paisprezece milioane de ani mai târziu, şi în general toată lumea este de acord că poartă încălţări doar de douăzeci şi cinci de mii de ani. Cine a lăsat atunci aceste amprente?

Înainte de a răspunde la întrebarea lui Andrew Thomas, aş vrea să încep prin a trece în revistă un întreg batalion de amprente de acest gen, chiar de scheletele de giganţi, a căror existenţă antropologii se încăpăţânează să o nege.

Antropologul german Larson Kohl a descoperit în 1936, pe malul lacului Elyasi, în Africa de Sud, nişte oseminte umane gigantice.

Paleontologii şi antropologii germani Gustav von Königswald şi Frantz Weidenreich, au găsit între 1937 şi 1941, în farmaciile chineze de pe continent sau din Hong-Kong, câteva oseminte umane gigantice. Un loc ciudat, veţi spune, pentru a păstra oseminte… Dar trebuie să se ştie că spiţerii chinezi prepară o sumedenie de prafuri pe bază de oase vechi, dinţi, piei uscate etc., fără să se întrebe prea mult de unde provin. Profesorul Weidenreich a ţinut în 1944 o expunere la American Ethnological Society în legătură cu aceste rămăşiţe de giganţi.

Un arheolog australian, doctorul Rex Gilory, director la Mount York Natural History Museum, a descoperit recent la Mount Victoria amprente fosile de picioare de gigant a căror autenticitate nu ar putea fi pusă la îndoială.

La şase kilometri de Safita, în Siria, câţiva arheologi au dezgropat nişte arme de silex cântărind 3, 8 t. Armele de silex descoperite la Aia Fritissa, în Marocul oriental, având o lungime de 32 cm, late de 22 cm şi cântărind 4, 2 kg nu sunt nici ele armele unor degeneraţi. S-a calculat că puştii care le mânuiau aveau pe puţin patru metri înălţime. Scheletele gigantice descoperite în Java, în sudul Chinei şi în Transvaal ne pun aceleaşi întrebări.

Weidenreich şi profesorul Denis Saurat au publicat rezultatul studiilor lor despre existenţa vechilor giganţi. Nu numai că ar fi incorect să se pună la îndoială caracterul ştiinţific al acestor lucrări, dar ar însemna şi o jignire adusă autorilor lor. Pornind de la aceste surse, doctorul Burkhalter, de la Societatea Franceză de Preistorie, a scris în Revista Muzeului din Beirut că existenţa giganţilor în perioada acheleană este un fapt ştiinţific stabilit.

Schema darwiniană, cea a antropologilor, nu acordă nici cel mai mic loc giganţilor în zorii omenirii.

Aceste descoperiri sunt în schimb *reabilitate* de mituri. După Enoch, zeii ar fi dat naştere unei rase de giganţi. Apocrifele lui Baruch precizează chiar şi numărul celor care existau înainte de potop: patru milioane nouăzeci de mii. Epopeea lui Ghilgameş şi Popul-Vuh amintesc de giganţi. Biblia îi pune în acţiune. Şi miturile eschimoşilor vorbesc despre ei: „În vremurile acelea erau giganţi pe pământ”. Miturile nordice, germanice, greceşti, sumeriene – pentru a cita doar câteva – îi evocă tot timpul pe aceşti giganţi. De ce această unanimitate în a descrie nişte fiinţe în came şi oase, dacă ele n-ar fi existat?

Miturile spun că zeii au fost cei care au creat omul şi animalele, au început creaţia pe Pământ, şi-au distrus propriile creaturi când acestea nu au evoluat conform cu schema directoare prevăzută şi s-au întors pe Pământ pentru a-şi controla propria operă.

Indicii ştiinţifice ne permit acum să conchidem că extratereştrii sunt cei care au făcut Pământul locuibil, aşa cum şi noi am putea teoretic să facem planeta Venus colonizabilă azi însămânţând-o cu alge albastre (Carl Sagan). Extratereştrii au însămânţat în mod sistematic cosmosul cu germenii vieţii (Crick/Orgel) a căror evoluţie biologică au observat-o cu atenţie vreme de milioane de ani. Dacă paleontologii ar accepta să ia în consideraţie fenomenul distorsiunii timpului, n-ar mai scutura cu suficienţă din cap citind aceste rânduri. Totul devine evident când ştim că viteza deformează timpul, că timpul nu face parte din datele constante.

NU AM CE SĂ FAC CU HAZARDUL

Extratereştrilor le-a păsat de hazard cât de o ceapă degerată când au întocmit planul operei lor grandioase. Au acţionat la sigur, după un proiect prestabilit. Nu au aşteptat rezultatul unei evoluţii comandate de hazard. Au creat în mod sistematic viaţa şi diferitele specii. Le-au distrus pe cele care ameninţau să domine Pământul, să

pună în pericol celelalte specii sau să le stingherească evoluţia. Astăzi ştim că, recurgând la viruşi, este posibil să declanşăm boli infecţioase la om, animale, plante şi bacterii – să distrugem, de exemplu, toate speciile de saurieni dintr-odată. În asta să fi constat dispariţia acestor animale?

Schema pe care o propun, făcându-i pe extratereştri să participe la creaţie, face inutilă teoria unei evoluţii desfăşurate de-a lungul a miliarde de ani în cursul căreia hazardul ar fi intervenit la tot pasul.

Când se afirmă că trilobiţii trăiau acum cinci sute de milioane de ani şi dinozaurii acum o sută patruzeci de milioane de ani este vorba de nişte deducţii îndrăzneţe bazate pe descoperirea de fosile în anumite straturi geologice, căci este practic imposibil să se verifice vârsta straturilor respective. Deplasările de teren în toate sensurile, rupturile de continente însoţite de o bulversare totală, catastrofele biologice nu permit să se facă decât estimări foarte vagi şi aproximative, totdeauna îndoielnice. Datarea straturilor geologice se bazează pe cea a fosilelor martor, datarea fosilelor martor pe cea a straturilor geologice.

Mi s-a răspuns că mutaţiile şi ameliorările la o scară mare, aşa cum le fac eu să intervină, sunt neverosimile. Şi de ce? Pentru că această idee pare fantastică? Nu s-a *fabricat* nimic în cursul ultimei sute de ani? Să ne gândim la numeroasele varietăţi de copaci, de flori, de fructe. Nu s-a remodelat ereditatea unor rase întregi de vaci, cai şi câini? Ceea ce a produs evoluţia *naturală* în cursul a miliarde de ani se poate obţine acum în mod artificial, în câteva săptămâni, în laboratoarele geneticienilor – şi fără intervenţia hazardului!

DESCOPERIRI SENZAŢIONALE ŢINUTE SECRETE

Profesorul Har Gobian Khorana (Premiul Nobel pentru medicină în anul 1968) a reuşit să creeze o genă

sintetică în laboratorul lui de la Massachusetts Institute of Technology.

Împreună cu echipa lui de cercetători, Khorana a construit în retortă o genă de bacterie compusă din o sută douăzeci şi şase de nucleotide. După aceea a introdus această genă artificială într-o celulă vie distrugătoare de viruşi (Phi = 80). Acest gen de structură se compune exclusiv din ADN, purtătorul codului genetic, şi dintr-un înveliş de albumină (proteină). Ştim deja că ADN-ul se dedublează prin separarea celor două spirale ale lui. Subtilitatea echipei profesorului Khorana a constat în a încorpora ADN-ului această genă artificială, şi această subtilitate a reuşit. Cu ocazia dedublărilor ulterioare ale ADN-ului astfel modificat, s-a constatat că acesta integrase noul cod genetic creat artificial.

Acidul ribonucleic (AM) joacă un rol la fel de important ca al ADN-ului în transmiterea eredităţii. E vorba de acidul nucleic al citoplasmei, adică al mediului necesar creşterii şi multiplicării genelor.

La numai un an de la reuşita profesorului Khorana, profesorul Charles Weissmann, directorul Institutului de biologie moleculară de la Universitatea din Zürich, reuşea să modifice ereditatea într-o manieră selectivă, extrăgând elemente de ADN şi AM dintr-un complex de molecule şi înlocuindu-le cu altele. Cercetătorii de la Zürich au reuşit să schimbe şaisprezece din cele patru mii cinci sute de elemente constitutive ale acidului nucleic.

ICI, principalul grup al industriei chimice britanice, a creat în 1975 primul laborator specializat în înmulţirea genelor. La Universitatea Hohenheime, din Bade-Wertemberg s-a reuşit să se creeze, pornind de la protoplasme prealabil izolate, plante noi apte să se reproducă.

Prin urmare cercetătorii ştiu cum se provoacă mutaţiile artificiale capabile să *multiplice* omul. Este

suficientă o singură celulă echipată cu codul lui genetic pentru a reproduce un corp omenesc „după propria-i imagine”. De aceea nu trebuie să vedem doar o simplă butadă în afirmaţia biologului Severa Ochos (Premiul Nobel pentru fiziologie şi medicină): „Geneticienii încep să joace treptat rolul lui Dumnezeu”.

Un alt laureat al premiului Nobel, Manfired Eigen, a profetizat: „Va fi posibil să se reproducă *artificial*, adică fără să se întrebuinţeze calea naturală, fiecare fiinţă vie plecând de la echipamentul ereditar”.

Citez deseori laureaţi ai Premiului Nobel pentru a demonstra că anumite teorii care pot să pară ciudate nu au fost formulate de nişte nonconformişti aberanţi, ci de savanţi de mare clasă.

Reiese din aceste cercetări că este posibil să se orienteze selectiv acţiunea unor gene pentru a modifica anumite caractere ereditare, corectând rezultatele necorespunzătoare până când se ajunge la rezultatul dorit.

Ce mai rămâne din toate ipotezele despre felul în care omul a ajuns la inteligenţă?

Un singur lucru e sigur. Omul e singura fiinţă vie dotată cu inteligenţă pe planeta noastră. Odată îndepărtate toate diferenţele genetice dintre om şi strămoşii lui, maimuţele, singurul punct comun rămâne scheletul. Creierul uman este echipat cu un centru de limbaj şi omul articulează cuvinte. Omul se poate deda plăcerilor sexului în orice anotimp al anului, în vreme ce maimuţa, precum toate celelalte animale, nu o face decât în perioada de rut.

Omul se instruieşte, se roagă, munceşte, cultivă artele. Nu am auzit niciodată de şcoli, biserici, uzine, teatre pentru maimuţe. De unde îi vin omului aptitudinile lui excepţionale?

O PARABOLĂ A CREAŢIEI

Respingând ideea orgolioasă şi foarte teoretică

conform căreia omul terestru ar fi produsul cel mai desăvârşit al creaţiei, pretind că nişte extratereştri au ajuns de multă vreme la capătul drumului pe care noi nu înaintăm decât cu un pas nesigur.

Redactorul publicaţiei ştiinţifice *Futurum* a avut amabilitatea să mă autorizeze să reproduc aici o *parabolă* sub formă de reportaj, care nu cred că ar mai putea fi publicată şi în altă parte. Futurologia umoristică, pe un fond de amărăciune, nu este un articol de consumaţie obişnuită.

Ataşatul de presă al laboratorului biologic Biolabor PAI-X2117 nu exagerase calificând drept extraordinară experienţa la care mă invitase într-un loc ţinut secret. Ne înţelesesem să vin cu trei zile înainte de începerea operaţiunilor. Cerul era perfect senin când maşina mea a ajuns la locul cuvenit, dar n-am zărit nici urmă de acel gen de clădiri care semnalează în mod normal prezenţa unui laborator. Credeam că încurcasem drumul când, ajungând pe culmea unei coline, am descoperit la picioarele mele o vale imensă. Cât vedeai cu ochii nu se zărea nicio clădire, nicio uzină. Nimic decât drumul nou-nouţ pe care se deplasa maşina mea într-o tăcere aproape absolută. Toată întinderea acelei văi avea deasupra o cupolă gigantică de sticlă – un amfiteatru, o catedrală din sticlă. Nu reuşesc să găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie imensitatea acelui palat de sticlă.

Pregătirea mea pentru marele eveniment a durat trei zile, timp în care mi s-au injectat tot felul de imunizante al căror nume l-am uitat. Mi s-a spus că era absolut necesar, deoarece experienţa la care urma să asist ca unic ziarist prezenta pericole pentru participanţi.

Când a sosit ziua stabilită, mi s-a dat să îmbrac un combinezon alb şi o mască legată la o butelie de oxigen.

A trebuit să traversez mai multe sasuri pentru a ajunge în interiorul cupolei imense, despre care mi-am dat

seama, spre marea mea surpriză, că acoperea o a doua cupolă, aproape la fel de spaţioasă. Între cele două cupole se deplasau numeroase persoane – savanţi şi tehnicieni. Pe aleea care înconjura acest soi de sferă se găseau diferite aparate, computere, rezervoare enorme cu produse chimice. Un adevărat Metropolis…

Un savant tânăr m-a anunţat ce se va petrece. Conform unui program minuţios stabilit, sub cupola dublă urma să se pregătească, pornind de la diferite produse chimice, un amestec identic cu cel în care apăruseră pe Pământ primele molecule organice. Complet profan în materie de chimie şi biologie, n-aş vrea să-mi induc în eroare cititorii folosind o terminologie neadec vată. Tot ce pot spune cu certitudine, este că din câteva conducte au început deodată să curgă sub cupola experimentală torente de vapori de apă, care s-au amestecat cu nişte nori gălbui şi maronii, şi că m-am crezut în prima zi a creaţiei, aşa cum ne este prezentată în unele lucrări de ficţiune: sălbatică, ciudată şi fascinantă.

Nemulţumiţi de această agitaţie dezlănţuită, savanţii au îndreptat spre harababura de vapori de apă nişte proiectoare a căror lumină orbitoare nu întârzie să se încarce cu fulgere care porneau în toate direcţiile. În momentul în care mă aşteptam să văd cupola făcând explozie sub efectul acestei tornade, am înţeles că acest cocteil al începuturilor era agitat, era amestecat cu putere.

Însoţitorul meu mi-a spus atunci cu satisfacţie că acum urma să înceapă formarea primelor molecule. Oamenii aceia nu erau lipsiţi de cutezanţă. Se pregăteau să reconstituie procesul de apariţie a vieţii pe Pământ în cel mai grandios cadru de experienţe realizat vreodată de chimişti.

Îmbrăcaţi în combinezoane albe, ca şi mine, oamenii de ştiinţă prelevau din când în când probe din amestec şi le examinau după aceea la microscoape electronice. Totul

se derula conform aşteptărilor: *unele molecule începeau să se asambleze pentru a forma lanţuri de acizi aminaţi. Astfel începuse viaţa pe planeta noastră, după cum mi-a explicat ghidul meu, care regreta că lucrurile s-au petrecut atunci mult prea lent. Acum nici nu putea fi vorba ca experimentatorii să aştepte vreme de miliarde de ani rezultatul experienţelor*.

După un anumit timp, pentru a provoca accelerarea dorită, oamenii de ştiinţă au hotărât să introducă în amestecul lor câteva mii de proteine orientate spre stânga – singura varietate de care dispuneau, mi-a atras atenţia ghidul meu. Motivul era, după părerea lui – şi a însoţit această explicaţie cu o privire elocventă – că toţi ţineau, ca şi mine, să supravieţuiască acestei experienţe. Chiar dacă rezervele lor ar fi conţinut molecule orientate spre dreapta, s-ar fi ferit să le introducă în proces, deoarece mai mult ca sigur că ar fi distrus germenii de viaţă care tocmai apăruseră. Şi chiar experimentatorii ar fi fost în pericol de moarte, căci toate celulele vii, inclusiv ale mele, sunt formate din molecule orientate spre stânga. Deoarece îl întrebam cu n-ai vitate de ce nu putem amesteca cele două feluri, tânărul mi-a răspuns dând din cap: *„Scuzaţi-mi sinceritatea, dar ar trebui să fii complet idiot să uneşti aceste două varietăţi de molecule a căror ostilitate reciprocă este infinit mai sălbatică decât cea dintre apă şi foc.99 După care a adăugat că nu ar fi avut multe şanse să ajungă la rezultatul urmărit*.

În curând, printre cei prezenţi, s-a răspândit ştirea că se formau lanţuri de ADN care se dedublau activ, şi savanţii, bucuroşi *se băteau reciproc cu palma pe spate. Celule, lanţuri întregi de celule erau pe cale să se asocieze pentru a forma fiinţe vii cu structuri simple. Această satisfacţie unanimă nu era tulburată decât de faptul că totul se derula prea lent faţă de dorinţa participanţilor*.

Savanţii au început atunci să discute cu vehemenţă,

în aşa fel încât discuţiile lor căpătau din când în când înfăţişarea unei adevărate dispute. Au trecut apoi la vot prin ridicări de mâini în urma căruia s-a detaşat o majoritate categorică.

În formatorul meu mi-a explicat că victoria fusese câştigată de geneticieni, care se pregăteau acum să provoace mutaţia unei întregi serii de celule încorporându-le un cod ereditar bine definit. Aceşti specialişti erau siguri că vor putea astfel să provoace apariţia unor specii bine determinate. La început declanşau crearea unor structuri vii cu cochilie dură, apoi cea a unor organisme capabile să ridice conţinutul de oxigen din amestecul iniţial şi, în sfârşit, cea a unor fiinţe vii, care s-ar fi înmulţit în cel mai scurt timp în milioane de exemplare. Erau convinşi că vor putea să reproducă astfel toate speciile ale căror eşantioane de ADN le aveau în laborator.

Fascinat, am continuat să privesc prin peretele de sticlă derularea evenimentelor. Aveam impresia că asist la un miracol, şi dacă n-aş fi ştiut că este opera oamenilor în alb, aş fi crezut că într-adevăr e vorba de un miracol ce depăşeşte orice înţelegere. Deodată am văzut nenumărate forme vii ivindu-se din amestecul iniţial. Am văzut apărând un peisaj primitiv minunat. Din sol se iveau plante printre care se târau sau alergau animale. Nişte braţe metalice articulate extrăgeau uneori anumite animale din acea grădină zoologică fabuloasă. Tânărul mi-a explicat: „Vedeţi bine că aceste produse sunt defectuoase. Specialiştii noştri le vor corecta, încorporându-le un alt echipament genetic. ADN-ul folosit era cu siguranţă defectuos".

Exultam, pentru că fusesem singurul ziarist invitat să asiste la această experienţă fără precedent. Realizasem reportajul vieţii mele!

De fapt, savanţii se apropiau de ţintă: crearea experimentală şi, într-o anumită măsură, spontană a unei adevărate grădini zoologice care umplea cupola de sticlă.

La drept vorbind, entuziasmul meu era temperat de teama ca această dezlănţuire de viaţă forţată să nu ducă la distrugerea reciprocă a plantelor şi animalelor. Am constatat că nu eram singurul care-mi făceam această grijă, căci savanţii s-au adunat din nou să se sfătuiască.

Nu după mult timp ghidul meu s-a întors la mine pentru a mă anunţa că nu putea fi vorba să se lase lucrurile să evolueze în acest ritm. Acum trebuia să se creeze o viaţă inteligentă, capabilă să instaureze ordinea în mijlocul acestei anarhii viermuitoare şi să-şi asigure dominaţia asupra speciilor inferi oare. Dar cum aveau să procedeze? Nici o problemă, răspunse interlocutorul meu, vom lua cea mai evoluată dintre aceste creaturi şi îi vom încorpora pur şi simplu echipamentul genetic al propriilor noastre celule pentru a obţine în *sfârşit nişte fiinţe după imaginea noastră".*

Această etapă s-a derulat mai rapid şi mai uşor decât speraseră savanţii, care au triumfat din nou când au apărut creaturile după imaginea lor. Însoţitorul meu mi-a spus că totul avea să devină mult mai simplu acum, căci comportamentul acestor nou-născuţi era cunoscut dinainte. Se ştia că vor reacţiona prin plăcere sau durere la aceşti stimuli ca şi propriii lor creatori.

Aceşti produşi noi au început să organizeze lucrurile din jur. Au început de asemenea să se înmulţească cu voioşie şi în masă. Iată câteva imagini care mi-au rămas în minte din filmul acestei creaţii. Am văzut născându-se viaţa în comunitate, creându-se primele infrastructuri sociale, apărând o activitate artistică. Unele grupuri au început în mod făţiş să se separe pentru a se deda cercetărilor ştiinţifice.

Savanţii în halate albe zâmbeau „propriei lor imagini". Au manifestat o oarecare îngrijorare observând comportamentul unora din creaturile lor, în momentul în care aceştia au scos din ateliere nişte ingineri cu care au

luat contact. Nişte oameni tineri şi viguroşi, îmbrăcaţi în uniforme, au început să meargă împreună, în pas cadenţat, după care alţii le-au înmânat arme. Ca şi creatorii lor, creaturile se pregăteau să se războiască.

După cum am mai spus, totul se derula conform schemei directoare: produşii fabricaţi se comportau ca fabricanţii lor. Îi vedem în anumite momente bucurându-se de propriile lor progrese de care erau foarte mândri.

Am uitat să menţionez că puteam, prin intermediul unor microfoane, să auzim tot ce se spunea sub cupolă, şi de aceea am fost cuprinşi deodată de îngrijorare când creaturile noastre au început să discute cu o asemenea vehemenţă încât le-ai fi crezut pe punctul de a se înfrunta cu violenţă. Se pregătea o revoltă sub cupolă?

Savanţii au oprit toate maşinile generatoare de zgomot pentru a încerca să înţeleagă ce le tracasa atât de tare pe fiinţele create de ei.

Ceea ce le *tracasa era originea lor. Voiau să ştie cum au apărut, de unde veneau, cine le crease, unde trăiau pe vremuricine le implantase în acea lume.*

În realitate, experimentatorii nu erau chiar aşa de surprinşi de acest comportament, căci lăsaseră încorporat în codul genetic al creaturilor lor CURIOZITATEA de care erau stăpâniţi chiar ei. Dar de data asta nu mai aveau nici cea mai mică posibilitate să intervină în derularea experienţei, sistemul programat pe care îl puseseră la punct nu era conceput să răspundă la întrebări de acest fel. De ce l-ar fi conceput altfel, de vreme ce ştiau foarte bine cum apăruseră aceste fiinţe noi?

Cei mai înţelepţi dintre savanţii în halate albe erau de părere să „facă pe mortul" şi să debranşeze microfoanele, apreciind că această agitaţie se va stinge de la sine.

Dar creaturile inteligente nu s-au calmat. În lipsa răspunsurilor la întrebările care îi chinuiau, ele au început

să sape gropi în sol, şi le-am auzit exprimându-şi speranţa că vor obţine astfel lămuriri. Apoi au construit microscoape tot mai perfecţionate, la care observau celulele provenite de la alte specii. Şi-au examinat şi propriile lor celule, au descoperit moleculele şi le-au analizat. Ştiind perfect să scrie de multă vreme, au redactat nişte cărţi groase despre ceea ce sperau că îi va lumina. Pentru că nu ajungeau la nicio certitudine, au emis o sumedenie de teorii despre originea lor.

După lungi dispute, s-a impus în cele din urmă ideea că fiecare specie se constituise probabil pornind de la alte specii şi că, în fiecare caz, cea mai puternică a triumfat asupra celorlalte şi astfel a supravieţuit. Evident că unii nu au scăpat ocazia să afirme imposibilitatea acestei scheme. Obiecţiile însă au fost înlăturate afirmându-se că procesul invocat ar fi durat atât de multă vreme încât acest lucru trebuia să fi fost posibil în anumite momente.

Cum nu-mi pusesem niciodată asemenea întrebări, am fost puternic impresionat de obiecţia formulată de un tânăr. După părerea lui era curios că derularea evoluţiei nu a ajuns decât la formarea unei singure specii inteligente, cea din care făceau parte toţi, în jurul căreia continuau să mişune toate celelalte forme de viaţă, infinit inferioare" I s-a închis gura revoluţionarului replicându-i-se că toţi participanţii la discuţii se considerau de multă vreme nişte capodopere ale creaţiei şi că nu putea fi vorba să renunţe la această situaţie privilegiată. Zbang!

Era într-adevăr hazliu să le vezi pe aceste fiinţe inteligente, create în mod artificial într-un vas închis de chimişti şi geneticieni, afirmând că apariţia şi evoluţia lor nu se datora decât hazardului, că speciile se formaseră plecând unele de la altele în cadrul unei lungi evoluţii şi că numai în urma unei serii de hazarduri s-a întâmplat să fie creaturile cele mai inteligente ale creaţiei. Dacă n-aş fi asistat personal la experienţa pe care o relatez în acest

moment, aş fi putut chiar eu să admit că această idee absurdă conţinea o fărâmă de adevăr. Numai că fusesem martorul ocular al celui mai fantastic experiment din toate timpurile şi în consecinţă nu puteam decât să zâmbesc auzind îndrugându-se asemenea baliverne.

În momentul în care discuţia părea închisă, unul dintre participanţi a dezlănţuit un tumult asurzitor întrebând dacă nu cum va nişte fiinţe inteligente ar fi colaborat la creaţie din exterior. Ceilalţi au replicat că trebuie să ai un tupeu nemaipomenit ca să sapi în felul acesta bazele poziţiei pe care o ocupă capodopera genezei. Trebuie să reconoaştem că aceşti produşi ai unei experienţe nu erau lipsiţi de pretenţie!

Deşi nu eram decât un simplu observator, care nu lua parte la derularea operaţiunilor, am simţit o oarecare compasiune faţă de savanţii care transpiraseră din greu, vreme atât de îndelungată, pentru a duce experienţa la bun sfârşit şi acum vedeau cum li se neagă meritul. Plini de ingratitudine şi de orgolii, produşiipe care îi fabricaseră negau pur şi simplu existenţa creatorilor lor.

Ca orice ziarist, mi-ar fi plăcut să ştiu dacă acest scenariu se termina cu HAPPY-END, dar am înţeles totuşi hotărârea celui care conducea totul când a decis să se pună capăt experienţei.

ÎN PUNCTUL UNDE AM AJUNS

Această amuzantă parabolă se bazează pe date experimentale verificabile. Nu ne comportăm şi noi ca fiinţele create sub acea cupolă? Ar putea creatorii noştri să întrerupă experienţa într-o bună zi?

Sondele cercetătorilor noştri coboară la câţiva kilometri sub fundul oceanelor.

Cu ocazia unor sondaje foarte recent efectuate pe coasta australiană s-a descoperit că formarea tuturor sedimentelor identificate datează ori de peste patruzeci şi cinci de milioane de ani, ori de cel puţin treizeci de

milioane de ani. Oceanografii de la Universitatea din Hawaii au făcut aceeaşi constatare în legătură cu fosilele marine descoperite în largul Australiei, a Noii Zeelande şi a Noii Guinee.

Domnul James Andrews, comandantul expediţiei vasuluisondă *Glomar Challenger*, nu-şi poate explica această „menopauză" de cincisprezece milioane de ani în istoria Pământului. Trebuie totuşi să se fi petrecut ceva în acest răgaz de timp. Poate se va reuşi elucidarea acestui mister prin disecarea diferitelor straturi geologice…

Un schelet descoperit în 1856 în Valea Neanderthal, între Düsseldorf şi Wuppertal, de pedagogul J.C. Fuhirott a făcut senzaţie la acea vreme. Anatomistul englez King a văzut în „omul din Neanderthal" un eşantion dintr-o rasă umană apărută în pleistocen, adică la începutul erei cuaternare, în perioada glaciară, şi a dus până la el originea propriilor noştri strămoşi. Lucrul ar fi putut să pară verosimil dacă nu s-ar fi observat că omul de

Neanderthal dispăruse de cincizeci de mii de ani, fără să lase descendenţi direcţi sau colaterali. Prin urmare, nu putea fi vorba de o descindere din acest prototip, prin evoluţie…

Neanderthalianul a luat drumul coşului de gunoi al istoriei. S-a început căutarea febrilă a altor strămoşi ai omului şi, după atâta căutare, s-a descoperit, şi continuă să se tot descopere, craniul unei noi maimuţe pe care ne grăbim s-o promovăm la demnitatea de părinte al omenirii. Acest rol de părinte nobil este în mod provizoriu conferit lui *homo erectus* care, după cum indică şi numele, stătea ridicat pe membrele posterioare şi cunoştea folosirea focului.

Un paleontolog american pe nume Donald C. Johanson a dezgropat pe teritoriul etiopian Afars craniul unei tinere femei de statură mică, pe care a botezat-o Lucy. Cum paleontologii nu au niciun scrupul când e vorba să

divulge vârsta unei doamne, Johanson a stabilit în cazul ei vârsta de 3, 5 milioane de ani. Abia fusese lipită eticheta pe capşorul numitei Lucy când domnul Leaky, directorul Centrului Naţional de Cercetări Preistorice şi Paleontologice din Nairobi, a prezentat un alt craniu, şi mai vechi, pe care l-a botezat pur şi simplu EI 1470, ceea ce cu siguranţă e mai puţin poetic decât Lucy. Fostul posesor al acestei rămăşiţe osoase ar fi decedat în urmă cu peste 3, 5 milioane de ani.

Noi cranii, noi rămăşiţe de schelete, noi date… Şi de fiecare dată se afirmă că, incontestabil, e vorba de unul din strămoşii noştri, deşi nu avem de-a face decât cu relicvele unor diferite specii de maimuţe. După cum a scris Leaky:

Este o greşeală să se creadă, aşa cum se făcea înainte, că *homo sapiens* descinde din omul de Neanderthal, acesta din *homo erectus* care la rândul lui descinde din australopitec. Faptele dovedesc că linia descendenţilor care ajunge la *homo sapiens* exista deja în Africa orientală în urmă cu două milioane de ani şi că era contemporană cu australopitecii. Ulterior a apărut linia descendenţilor care a dus la *homo erectus*. *Homo* ca atare şi primitivii australopiteci au existat în aceeaşi epocă, acum patru milioane de ani, la sfârşitul pliocenului.

În ciuda incertitudinilor persistente, lucrările de specialitate continuă să garanteze ipotezele referitoare la originea lui *homo sapiens*. *Encyclopedia Britannica* merge până acolo încât afirmă că nu s-ar putea emite nici cea mai mică îndoială în privinţa evoluţiei.

Profesorul Luis Navia, de la Institutul de Tehnologie din New York, apără energic punctul de vedere opus:

Unii savanţi vorbesc despre evoluţie ca despre un lucru stabilit definitiv şi sunt gata să îi numească pe cei care îi contrazic *mistici* sau *pseudo-savanţi*. Fără îndoială, ei nu ştiu că ipotezele ştiinţifice nu devin *fapte stabilite* decât atunci când avem certitudinea că am analizat toate

posibilităţile legate de ele. Sau poate uită că este imposibil să ţii cont de toate informaţiile referitoare la evoluţie, căci ar trebui (în acest caz) să descoperim toate urmele geologice şi să observăm un mare număr de evoluţii diferite. După cum recunoaşte chiar Darwin, descoperirile geologice prezintă serioase soluţii de continuitate şi trebuie să admitem, chiar dacă n-am vrea, că acest domeniu nu se pretează decât la presupuneri.

Având în vedere puţinele cunoştinţe sigure de care dispunem, oare putem pretinde că omul inteligent descinde dintr-un trib oarecare de maimuţe?

Când citesc undeva că „prehominizii au trăit în cete şi pentru acest motiv au dobândit un comportament social", protestez răspunzând că nu e vorba de o teorie ci de o minciună sfruntată. Multe alte specii de animale au trăit şi continuă să trăiască în cete

— Au ajuns chiar la o ordine socială rudimentară – dar asta nu înseamnă că au atins stadiul inteligenţei.

„Omul a devenit inteligent pentru că s-a adaptat mai bine decât alte specii". La ce s-a adaptat mai bine? Paleontologia constând în esenţa în studierea istoriei maimuţelor, explicaţia cu adaptarea nu este decât un alt balon de spumă. Chiar admiţând că strămoşii noştri păroşi s-au adaptat, de ce alte primate precum gorila, cimpanzeul şi urangutanul nu s-au adaptat şi ele? Conform legilor evoluţiei, aceste animale groteşti ar fi trebuit în mod fatal să devină inteligente. Nu putem rezerva evoluţia numai pentru uzul exclusiv al unei specii alese. (De fapt, aleasă de cine?) Există forme de viaţă incomparabil mai vechi decât primatele. Scorpionul şi şvabulnemţesc sunt pe Pământ de trei sute de milioane de ani. Dacă au supravieţuit vitejeşte atâta amar de vreme a fost neapărat nevoie să se adapteze mult mai bine decât omul venit mult mai târziu. Faptul că s-au adaptat le-a făcut mai inteligente?

„Omul este lipsit de blană pentru că a învăţat să se îmbrace în pielea celorlalţi”. Pe cine vrea să pacâlească? Omul a început să poarte blana altora pentru că el nu avea, şi nu şi-a pierdut propriul păr pentru că a purtat nişte blănuri de împrumut.

„Din motive de ordin climateric prehominizii au coborât din copaci”. Adică o specie de maimuţe a presimţit că evoluţioniştii vor avea nevoie de ea şi şi-a părăsit cu amabilitate copacii pentru a se pune la dispoziţia lor, în vreme ce alte maimuţe, expuse aceloraşi condiţii climaterice, ar fi continuat să trăiască printre crengi şi să se legene pe ele. Ciudat *comportament social*!

„Pentru că îi era frică de animalele mai puternice decât el şi pentru a se hrăni mai uşor, strămoşul omului s-a ridicat pe membrele posterioare”. Foarte hazliu! Având în vedere darul proverbial al maimuţelor de a imita, de ce oare celelalte specii nu au urmat acest exemplu? Le era mai puţin frică de animalele sălbatice sau le era mai puţin foame decât strămoşilor noştri?

„Primatele din linia care a ajuns la *homo sapiens* ar fi început să mănânce carne pentru a se hrăni mai bine şi mai uşor; faptul că au mâncat carne le-a făcut pe *maimuţele noastre* mai inteligente decât altele”. Nu ştiu de ce le-ar fi fost mai uşor să vâneze gazele sau salamandre decât să culeagă fructe din copaci. Iar ideea conform căreia consumul de carne dezvoltă şi conservă inteligenţa este absurdă din punct de vedere dietetic şi perimată. Am întâlnit în India oameni foarte savanţi care nu mâncau niciodată came, şi cunosc carnivori despre care prefer să păstrez tăcerea… Pisicile sălbatice şi rechinii mănâncă de milioane de ani came – au devenit mai inteligente? Nu, nu şi iar nu. Dacă am lua de bune argumentele evoluţioniştilor, planeta noastră ar trebui să mişune de specii inteligente care au apărut cu multă vreme înaintea omului.

Absurditatea capătă proporţii demente când se afirmă că aptitudinile şi organele fiinţelor vii au apărut *pentru că* le erau necesare. *Pentru că* poate să traducă astfel o relaţie dintre cauză şi efect când deduce dintr-un fapt dovedit o posibilitate presupusă. *Pentru că* acizii amânaţi aveau nevoie de un înveliş protector, ei s-au adăpostit în interiorul unei celule. Dar de unde au ştiut dinainte acizii amânaţi avantajele pe care li le va oferi viaţa celulară? *Pentru că* celula avea nevoie de energie a început să fabrice clorofilă. Dar cum a putut să bănuiască această celulă că avea nevoie de energie? *Pentru că* voiau să supravieţuiască şi să se înmulţească, celulele au început să producă clorofila cu ajutorul pigmenţilor lor. *Pentru că*, *pentru că*!

EFECTE FĂRĂ CAUZE?

Toate aceste mutaţii se explică prin modificările chimice ale codului genetic. Fiinţele vii lipsite de creier nu s-au apucat de *mutaţii* pentru că aveau nevoie de ceva. Dacă se admit aceşti *pentru că*, atunci trebuie să se accepte că toate aceste cauze au fost precedate de alte cauze ale căror efecte erau chiar ele.

Materialismul dialectic ne învaţă că viaţa se reduce la chimie şi chimia la materie, ceea ce înseamnă că viaţa e un fenomen pur material. Este evident că o astfel de teorie nu ar putea să admită nişte concepte ca cel al creaţiei, al supranaturalului sau cel al puterii imposibil de definit care e numită *Dumnezeu*. Ea aşază la baza ştiinţelor naturii danvinismul, pe care îşi sprijină şi concepţia economică şi politică despre lume.

Altă dată calea progresului era barată de instituţiile religioase, acum lucrul acesta îl fac ideologiile. Altă dată lumea credea în religii şi în profeţii lor, astăzi credem în ideologii şi în doctrinarii lor. Motorul este acelaşi: credinţa.

Nu înţelesesem de ce criticii din ţările comuniste mă catalogaseră antimarxist încă de la apariţia primei mele

cărţi, căci niciodată nu atacasem sacrosancta statuie a lui Karl Marx. Abia după ce am studiat teoria evoluţionistă am înţeles că materialismul dialectic nu putea nici el să admită posibilitatea unei intervenţii extraterestre care l-ar fi văduvit pe om de aureola lui de atotputernic şi l-ar fi aruncat la picioarele tronului pe care se presupune că-l ocupă.

Iată ce scrie profesorul Wilder-Smith în această privinţă:

Cei care sunt convinşi că evoluţia darwiniană trebuie să fie bună pentru că *roadele* ei sunt bune consideră că nu este condamnabil să ajute această evoluţie să progreseze favorizând selecţia naturală a luptei pentru viaţă. Prin urmare înseamnă să acţionezi bine dacă laşi să piară sau chiar să fie suprimate unele rase, anumiţi indivizi inferiori. Natura (sau Dumnezeu) fiind cea care a pus în practică această metodă, ce motive de ordin intelectual sau moral am putea invoca împotriva acestui mod de a proceda? Folosind această metodă nu putem decât să accelerăm apariţia unui supraom. Conform acestui principiu, ar trebui să aprobăm eradicarea raselor sau a indivizilor inferiori… Această lume capitalistă *depăşită* va deveni comunistă conform principiului darwinismului politic, iar această transformare va fi şi ea o *evoluţie*.

Am încercat să demonstrez că lucrurile nu au putut să se petreacă aşa cum ni s-a spus, aşa cum continuă să ni se spună şi acum. Nicio planetă, niciun animal – cu atât mai mult o fiinţă omenească – neputând să se ivească din neantul absolut, orice rezultat trebuind să fie precedat de o cauză, cheia enigmei nu poate consta decât în intervenţia acestor extratereştri, numiţi *zei* în textele vechi. O creaţie planificată nu putea să fie decât opera unei inteligenţe care poseda nişte cunoştinţe infinit superioare celor deţinute de noi. Nu încape nicio îndoială că omenirea, în urma progreselor ştiinţei, va atinge acelaşi stadiu într-un

viitor îndepărtat. Ea ar putea deja să se apropie de ţintă admiţând ceea ce încă este considerat de neconceput, deşi e totuşi o certitudine, şi anume faptul că omul nu a apărut nici fortuit, nici spontan.

PLEDOARIE PENTRU VIITOR

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Mi se spune că amintitele călătorii interstelare sunt imposibile şi că de aici ar urma că extratereştrii nu au putut să viziteze niciodată Pământul. Or, am adus experţi competenţi care au afirmat că aceste călătorii sunt foarte posibile şi că omul însuşi a pornit deja pe această cale.

Mi se obiectează că nu s-ar putea deduce *neapărat* din vechile mituri că ele relatează despre prezenţa unor vizitatori extratereştri pe pământ. Or, am înfăţişat o sumedenie de dovezi documentate care nimicesc această obiecţie – să mă scuze Curtea – pe cât de neleală, pe atât de înşelătoare. De altfel, în orice moment sunt în stare să aduc de zece ori mai multe dovezi în sprijinul a ceea ce afirm în această privinţă. Va fi suficient ca partea adversă să-şi exprime dorinţa.

Se afirmă că apariţia vieţii pe Pământ şi cea a omului inteligent rezultă dintr-o înlănţuire de hazarduri. În urma numeroaselor convorbiri cu biologi, fizicieni şi matematicieni, şi sprijinindu-mă mai ales pe ceea ce am aflat din gura unui expert de înaltă clasă, am putut să *demonstrez* (şi nu doar să afirm) că doctrina actualmente în vigoare în această privinţă este total eronată. Partea adversă n-ar putea să conteste rezultatul cercetărilor efectuate în laborator de biochimişti şi fizicieni, dacă nu vrea să-şi rupă nasul pe parchetul ştiinţific lustruit prin grija lor – ceea ce ar fi chiar păcat pentru acest nas în vânt!

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Ce probe obiective mi se pretind? Trebuie să prezint mumia unui astronaut extraterestru? Sau rămăşiţele astronavei lui? Sau osemintele unui călător interstelar conservate în alcool? Trebuie să prezint un mesaj redactat pentru noi şi închis într-un mecanism cu întârziere căruia i s-ar putea auzi tic-tac-ul?

Ar fi destul ca partea adversă să fie dotată cu un minimum de bun simţ pentru a înţelege următoarele.

Globul nostru pământesc cuprinde 148, 8 milioane de kilometri pătraţi de pământ *reliefat*, ceea ce vrea să însemne locuibil. Această suprafaţă se micşorează dacă eliminăm calotele polare şi deşerturile. Ea se restrânge şi mai mult dacă punem la socoteală şi junglele nelocuibile, de exemplu cele din America centrală sau din America de Sud, din Africa şi din Asia. Munţii Alpi, Munţii Ural, Munţii Stâncoşi şi Alaska nu sunt, nu au fost niciodată locuibile. Să nu uităm că şi regiunile locuibile ale Pământului sunt încercuite de mări care acoperă 70, 8% din suprafaţa globului. Pământul este populat abia 20% şi numai o mică parte din aceşti 20% este explorat de arheologi. Curtea va aprecia dacă, în aceste condiţii, mi se poate cere să prezint o dovadă palpabilă a unui mesaj lăsat de *zei* pentru noi.

Recunosc că trebuie să existe o dovadă de acest gen, deliberat lăsată undeva. După ce au realizat mutaţia omului „după imaginea lor”, extratereştrii au ştiut la ce se puteau aştepta de la creaturile lor. Cum mărul nu cade niciodată prea departe de pom, ei aveau certitudinea că omul va începe mai devreme sau mai târziu să se joace de-a tehnicianul şi că va sfârşi prin a ajunge la navigaţia spaţială.

Domnule Preşedinte.

Onorata Curte.

Vă cer cu insistenţă să mă credeţi. Omul nu este ultimul strigăt al Creaţiei!

Unii mă vor întreba încotro ar trebui să mergem

pentru a căuta acest depozit abandonat *în mod deliberat*.

Exact aceeaşi întrebare mi-o pun şi eu. La vedere în vârful unui munte? Ideea nu stă în picioare, căci un obiect aflat în aşa măsură la vedere ar fi fost de multă vreme descoperit de oameni care nici măcar n-ar fi bănuit valoarea descoperirii lor. Bazându-se pe propria lor evoluţie, extratereştrii au organizat totul pe termen lung. Mesajul lor era în mod obligatoriu destinat descendenţilor omului care ar fi atins stadiul navigaţiei spaţiale şi ar fi putut astfel să ajungă la geneticienii care îl creaseră.

Singurele locuri posibile trebuie să se determine logic, matematic. Ar putea să fie la polul nord magnetic sau în anumite puncte ale ecuatorului, acolo unde se echilibrează uscatul şi apa. În această direcţie ar trebui să se facă cercetări pe Pământ. Mie personal mi se pare mai plauzibil ca acest loc să fie situat undeva în spaţiu, în interiorul sistemului nostru solar – de exemplu în punctul de libraţie L = 5, unde se neutralizează forţele de atracţie ale Soarelui, Pământului şi Lunii, sau în centrul câmpului de gravitaţie a trei planete. Curtea va pune la dosar aceste ipoteze formulate de un savant de renume, Duncan Lunan.

Dar oare nu căutăm o dovadă pe care o avem sub ochii noştri? Faptul că omul este singura fiinţă inteligentă pe planeta noastră nu constituie oare o *dovadă în sine* că extratereştrii au intervenit în evoluţia lui?

Când un papagal cârâie în limbajul nostru este clar că el demonstrează că a fost în contact cu omul. Dacă geneticienii noştri vor reuşi vreodată, prin mutaţie provocată, să creeze maimuţe inteligente, apariţia noii specii va fi rezultatul evident al acestei intervenţii umane.

Existenţa omului nu dovedeşte prin ea însăşi o intervenţie extraterestră? Altfel cum s-ar putea explica în mod convingător de ce *homo sapiens* este singurul membru din marea familie a maimuţelor care a ajuns la inteligenţă? Se poate ca omul – singura fiinţă inteligentă –

să nu poată să-şi identifice creatorul, dar faptul că omul există este suficient ca să demonstreze existenţa acestui creator.

Să mi se permită următoarea comparaţie. Dacă vreodată s-ar descoperi pe Marte un nasture de pantaloni, s-ar putea deduce imediat prezenţa pe această planetă, la un moment dat, a cuiva care purta haine. S-ar putea după aceea discuta la infinit despre rasa din care făcea parte purtătorul pantalonilor – asta n-ar schimba cu nimic faptul existenţei sale.

S-ar putea, dacă îndrăznesc să mă exprim astfel, emite o sumedenie de deducţii pornind de la acest nasture: existenţa unui atelier unde a fost fabricat, cea a unui fir cu care a fost cusut pe o bucată de stofă, certitudinea că fiinţele care au lăsat această urmă nu se plimbau în pielea goală, că utilizau chiar stofă şi nasturi. Materialul din care a fost fabricat acest nasture (lemn, metal sau material plastic), faptul că a fost confecţionat de mână sau la o maşină ar putea să determine nivelul de evoluţie tehnico-economică a ţării din care provenea purtătorul de pantaloni.

Domnule procuror, pretindeţi că această poveste cu nasturele nu are nimic de-a face cu demonstraţia mea, că acest nasture nu are nicio legătură? Daţi-mi voie să afirm contrariul.

Preistoria omenirii nu este decât o magazie imensă plină de nasturi de pantaloni. După aceşti *nasturi* pe care îi descopăr *en gros* şi *en detail*\ în miturile, religiile şi legendele populare, deduc identitatea celor care i-au purtat, aspectul, activitatea, starea armamentului lor, a tehnicii, nivelul cunoştinţelor lor, mijloacele mai mult sau mai puţin coercitive pe care le-au aplicat pentru a se impune, metodele întrebuinţate pentru a coloniza planeta. Toate acestea nu sunt imitaţii de *nasturi*, ci nasturi din aur şi pietre preţioase, şi dacă nimeni nu se apleacă să-i

culeagă de pe jos, eu o fac. La acuzaţia că raţionez prin analogie, mi-aş permite să răspund că acest gen de raţionament, practicat în mod curent în domeniul ştiinţific, n-ar putea fi contestat când permite să se ajungă la cunoştinţe noi.

Reiese din actul de acuzare că partea adversă, reprezentată mai cu seamă de savanţi la fel de eminenţi precum profesorii Fred Hoyle şi Carl Sagan, se încăpăţânează să afirme că, având în vedere marele număr de planete locuibile din galaxia noastră, ar fi de neconceput ca nişte extratereştri să fi ales tocmai Pământul nostru pe care să debarce şi, în plus, chiar în momentul când începea să se dezvolte inteligenţa umană. Eu pretind că aceşti extratereştri nu au întâlnit omul inteligent şi că *homo sapiens* nu a apărut decât după vizita acestor *zei*.

Bazându-mă pe declaraţiile profesorilor Hoyle şi Sagan, conform cărora există planete locuibile, prezic întoarcerea primilor vizitatori extratereştri sau a descendenţilor lor. Aceşti vechi şi viitori vizitatori nu cunosc numai coordonatelor planetei noastre în interiorul galaxiei, ci şi alte forme de viaţă inteligentă cu care au intrat în contact înainte de a ne întâlni pe noi. Pretind că ar fi logic ca aceşti vizitatori străini să fi lăsat o dovadă obiectivă a trecerii lor precedente, şi asta nu numai la noi şi pentru noi. Această presupunere logică se aplică la fel de bine şi altor sisteme solare unde extratereştrii au poposit şi au acţionat înainte chiar de a vizita Pământul. Subliniind în mod expres că nu e vorba aici decât de o speculaţie intelectuală, spun că este posibil ca nişte *umanoizi* de pe alte planete să fi descoperit deja de multă vreme această probă obiectivă lăsată de vizitatorii lor. Umanoizii respectivi au în acest caz un avans considerabil faţă de noi. Deduc de aici că, după ce au descoperit această dovadă, au aflat în ce direcţie au plecat cei pe care

mi-aş permite să-i numesc zei după ce au creat fiinţe inteligente. Mai deduc, urmând firul logicii, că poziţia Pământului nu este cunoscută numai de extratereştrii care au operat la noi, ci şi de cei pe care i-au vizitat înaintea noastră. Drept pentru care ne putem aştepta nu numai la o nouă vizită a primilor, ci şi la o debarcare a celor din urmă, a căror tehnică este mult mai avansată faţă de a noastră pentru că au beneficiat de un avans de timp.

Poftim, domnule procuror? Nu, această declaraţie nu trebuie consemnată ca dovadă în procesul verbal de audiere. Am precizat că nu e vorba decât de o speculaţie intelectuală.

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Mi se reproşează că gândesc după norme umane şi că atribui extratereştrilor acţiuni şi reacţii proprii omului. Voi răspunde că partea adversă nu a înţeles – sau nu vrea să înţeleagă – punctul central al teoriei mele:

Zeii i-au creat pe oameni după chipul lor, şi de aceea cu toţii credem – inclusiv eu, inclusiv dumneavoastră – că au făcut-o după normele *divine*, conform codului, modelului genetic după care am fost creaţi. De când oamenii au dat naştere altor oameni, ei procrează *copii de zei*, adică vlăstare ale propriului lor chip. Este foarte posibil – simplă ipoteză – ca aceşti *zei* sau descendenţii lor să stea actualmente în sistemul nostru solar şi să ne observe. Ştiu, bineînţeles, că partea adversă consideră această presupunere absurdă, dar îmi asum toată responsabilitatea formulând-o.

Considerând drept posibilă întoarcerea extratereştrilor printre noi, apreciez că îmi asum toată responsabilitatea pregătindu-mi contemporanii pentru această întoarcere, susceptibilă de a traumatiza milioane şi milioane de fiinţe omeneşti. Avertismentul meu este o pledoarie pentru viitor, un tratament profilactic. Nimic mai

mult… dar nimic mai puţin.

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Nu sunt un fanatic al obiectelor zburătoare neidentificate. Nu am văzut niciodată, nici măcar de departe, o farfurie zburătoare…

Bazându-mă pe o documentaţie foarte serioasă şi pe convorbiri cu oameni puţin înclinaţi să ia un balon drept OZN, ştiu că anumite fenomene, până acum neexplicate, se înmulţesc în ritm îngrijorător. Piloţi de avion, tehnicieni radar, savanţi, oameni la fel de serioşi precum Barry Goldwater şi fostul preşedinte Carter afirmă că au văzut OZN-uri. Nu am niciun motiv să pun la îndoială credibilitatea acestor martori pe care partea adversă cu siguranţă că nu va avea tupeul să-i acuze de minciună.

Deocamdată – şi asupra acestui punct suntem cu toţii de acord

— Nimeni nu ştie în ce constau obiectele zburătoare neidentificate. Să fim bine înţeleşi. Nu afirm cu toată certitudinea că OZN-urile sunt de origine extraterestră. În numele tuturor celor care le-au văzut, mă limitez la a spune doar că există.

Unii şmecheraşi m-ar întreba de ce nu fac o aterizare oficială dacă există şi dacă este posibil să vină din altă parte. *Ozenologii* afirmă că farfuriile zburătoare au aterizat deja, dar că această aterizare s-ar fi făcut totdeauna în locuri izolate.

Pentru că sunt întrebat din nou, în această incintă, ce cred despre OZN-uri, voi răspunde la întrebarea: De ce obiectele zburătoare neidentificate, *dacă sunt într-adevăr de* origine extraterestră, nu au aterizat încă în mod oficial?

Studiind miturile, am constatat că *zeii* vorbeau, în fiecare caz, limba pământenilor cu care intrau în legătură. Astfel de cunoştinţe lingvistice presupun o lungă observare, un lung *studiu* preliminar al locuitorilor

preistorici ai Pământului, fără de care nu s-ar putea explica faptul că extratereştrii erau deja poligloţi înainte chiar de a fi aterizat. Au stat de vorbă cu gazdele lor în limbajul acestora din urmă – evident un limbaj lipsit de termeni tehnici.

Nu vom şti niciodată câte limbi se vorbeau *în vremea aceea* pe Pământ. Limbile vorbite în prezent sunt în număr de 2982 – un adevărat turn Babel! Dintre aceste 2982 de limbi, şase sunt de importanţă internaţională şi extratereştrii trebuie în mod obligatoriu să le cunoască pentru a supraveghea comunicaţiile internaţionale prin radio, televiziune etc. E nevoie de multă vreme pentru a învăţa aceste limbi.

De la vizita *zeilor* pe Pământ, în urmă cu mii de ani, bacteriile şi viruşii tereştri au evoluat în mod considerabil. Au apărut maladii noi şi periculoase, despre care extratereştrii nu ştiu cum sunt vehiculate. Înainte de a întreprinde o aterizare oficială, trebuie neapărat să cunoască infecţiile, bolile pe care le-ar putea contracta. Să ne amintim că primii astronauţi care s-au întors de pe Lună au fost duşi direct în carantină imediat ce au debarcat pe pământ, de teamă să nu transmită omenirii vreo boală periculoasă şi necunoscută. Extratereştrii care se pregătesc să ne viziteze vor da dovadă de tot atâta prudenţă. Înainte de a debarca, vor trimite spre noi patrule sanitare pentru a ne observa de nenumărate ori şi în locuri diferite.

De la ultima vizită a *zeilor* oamenii au evoluat şi ei enorm, şi de aceea extratereştrii aşteaptă să afle în ce măsură şi în ce direcţie s-a făcut această evoluţie; dacă oamenii mânuiesc deja bomba A şi bomba H, gaze toxice sau arme bacteriologice; dacă au devenit suficient de puternici ca să reprezinte un pericol potenţial pentru ei înşişi, *zeir*, dacă conştiinţa lor s-a modificat în bine sau în râu; dacă sămânţa mutaţiilor provocate deliberat de ei a

crescut cum prevăzuseră sau dacă au survenit mutaţii spontane care au făcut din om o creatură agresivă; cum se prezintă constelaţia forţelor politice; dacă puterea este de natură dictatorială sau democratică; care sunt religiile dominante... în sfârşit, ce riscuri ar putea prezenta o aterizare.

Catalogul întrebărilor care se pun în privinţa noastră ar umple mai multe pagini, şi fiecare din aceste întrebări ar trebui să-şi găsească răspunsul înainte de ziua aterizării. Ceea ce expun aici ar putea să pară fantastic, dar mi-a fost dat să asist personal la discuţii între specialişti foarte serioşi, discuţii având ca subiect viitoarele expediţii interstelare. Nici nu ne putem imagina mulţimea problemelor evocate cu ocazia acestor întâlniri. Totul ne face să credem că extratereştrii operează la fel de metodic ca şi noi, care am fost creaţi după chipul lor.

Aceasta ar putea fi cauza pentru care tocmai în locurile cele mai retrase operează patrulele de recunoaştere la bordul unor vehicule de dimensiuni reduse. Nimeni nu ar putea afirma că e vorba de explorări preliminare. Cred totuşi că rămân cu picioarele pe Pământ formulând această ipoteză. Şi mai cred că felul în care suntem studiaţi corespunde exigenţelor psihologiei moderne a comportamentului. Dacă primul contact s-ar fi făcut deschis, comportamentul nostru s-ar fi modificat imediat.

Pentru a termina cu punctul meu de vedere în legătură ipotezele stârnite de apariţia OZN-urilor, m-aş limita să spun că nu ştim *nimic* precis, dar că *totul* este posibil în acest domeniu. Iată două cifre care ar putea totuşi da de gândit Curţii. Prin 1955, în Statele Unite, cu ocazia unui sondaj, s-a constatat că 3, 4% din persoanele interogate cred în existenţa OZN-urilor şi că după părerea lor ar fi vorba de o manifestare a unor fiinţe extraterestre. Pentru ca în 1975, la aceeaşi întrebare, pusă în aceiaşi

termeni, să se primească 51, 7% răspunsuri afirmative.

În cazul în care nişte extratereştri ne-ar pregăti acum psihologic pentru debarcarea lor trimiţându-ne OZN-uri, se poate spune că e vorba de o operaţiune reuşită.

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Bazându-se pe descrierea pe care a făcut-o Ezechil în Biblie, J. Blumrich, fost inginer la NASA, a reconstituit o machetă a astronavei la bordul căreia preofetul a făcut mai multe călătorii. După una din aceste călătorii, Ezechil s-a pomenit în apropierea unui templu pe care ni-l descrie astfel:

În cel de al douăzeci şi cincilea an al captivităţii noastre, în a zecea zi a lunii, la paisprezece ani după ruina oraşului, în acea zi mâna Domnului a fost asupra mea şi m-a transportat în ţara lui Israel. M-a transportat acolo în viziuni divine şi m-a aşezat pe un munte foarte înalt unde la mijloc se afla un oraş construit. M-a condus acolo şi acolo era un om al cărui aspect era la fel ca cel al aramei; avea în mână o sfoară de in şi un băţ de măsurat, şi stătea la poartă. Acest om mi-a spus: „Fiu al omului, priveşte cu ochii tăi şi ascultă cu urechile tale! Acordă atenţie tuturor lucrurilor pe care ţi le voi arăta, căci ai fost adus aici pentru a-ţi fi arătate. (Ezechil, XL, 1 – 4)

Ezechil dă după aceea măsurile exacte luate la faţa locului. Descrie cele patru portaluri ale templului, precizându-le orientarea, în sfârşit, menţionează existenţa unui mic râuleţ care izvorăşte dintr-o parte a templului şi se transformă într-un fluviu imens în vale. Cronicarul subliniază în mod expres că fusese aşezat în vârful unui „munte foarte înalt”.

Blumrich se întrebase deja unde putuse să fie dus Ezechil.

Profetul nu cunoştea numele „muntelui foarte înalt” care nu se putea afla în apropiere de Ierusalim, unde îşi

petrecuse chiar el copilăria şi unde se află doar câteva coline perfect cunoscute de narator. Templul despre care este vorba n-ar putea să fie decât cel din Ierusalim, al cărui mare-preot fusese chiar Ezechil. Monumentul pe care îl vede seamănă cu templul pe care îl cunoştea bine şi îl examinează plin de curiozitate pentru a oferi o descriere detaliată.

Unde l-au dus extratereştrii pe profet? Ce templu corespunde descrierii făcute de acesta?

Preocupat de problemă, am consultat tratate groase de arheologie, în căutarea unui edificiu religios cu patru portaluri, un parvis şi săli cu coloane. În imediata apropiere trebuia să se găsească un izvor ce dădea naştere unui râu, care se transforma mai la vale în fluviu. În împrejurimi trebuia să se înalţe un munte foarte înalt.

Nu putea fi vorba de un templu incaş, căci aceste edificii nu au patru portaluri, nici coloane, nici parvis. Sau naratorul s-a înşelat… sau eroarea trebuie imputată celor care i-au remaniat textul. Evocă cumva o piramidă – o piramidă din America Centrală? Nu am descoperit nicio piramidă situată în apropierea unui munte foarte înalt. Acest templu nu se află cumva la Babilon sau în Persia? Nici acolo nu există un munte foarte înalt. Şi, în plus, deportat la Babilon, Ezechil îi cunoştea templele şi împrejurimile.

Între timp am primit din Germania o scrisoare semnată Karl Maier, din care extrag aceste rânduri: „Există în valea înaltă a Caşmirului tot felul de temple dintre care unul se numeşte Templul Evreilor. Acest edificiu are patru portaluri, un parvis şi corespunde tuturor caracteristicilor unui templu israelit”.

Amabilul meu corespondent alătura scrisorii un plan al acestui templu situat în apropiere de Marand, la treizeci de kilometri de Stingar.

Examinând harta am observat cu satisfacţie că un

râuleţ îşi trăgea sursa din imediata apropiere a acestui templu, că acest râuleţ devenea un fluviu în vale şi că „muntele foarte înalt” nu era altul decât Himalaya.

Dintre toate templele ruinate din Caşmir, acesta este cel mai vast. În ciuda remanierilor aduse edificiului primitiv după ce hinduşii au pus stăpânire pe el, se mai pot încă identifica trei portaluri. Când m-am dus la faţa locului, am recunoscut parvisul cu portalul principal, şapte trepte şi, în interior, *sfânta sfintelor*. Am descoperit râuleţul care izvorăşte de la baza ruinelor şi am văzut, în planul din spate, Himalaya. Dacă se admite că Ezechil a fost adus într-adevăr în aceste locuri, aterizarea trebuie să se fi făcut pe parvisul acestui templu, căci:

M-a condus la poartă, la poarta dinspre orient. Şi iată, gloria Domnului lui Israel înainta dinspre răsărit. Vocea Lui era asemănătoare zgomotului produs de apele mării, şi pământul strălucea de slava Lui.

...Aparatul zburător era asemănător cu vedenia pe care o văzusem lângă fluviul Kebar. Şi am căzut cu faţa la pământ...

Slava Domnului a intrat în casă pe poarta care dădea spre răsărit... (Ezechil, XLIII, 2 – 5)

Textul era de o precizie perfectă. Vehiculul care îl transporta pe profet trecuse prin poarta orientului. Există încă urme măsurabile ale acestei treceri?

De două zile băteam zadarnic terenul, metru cu metru, cu instrumentele noastre de măsură... când acele încep deodată să vibreze frenetic pe cadrane, iar în căşti răsună un pârâit puternic care încetează după câteva secunde. Mă întorc cu aparatele şi fenomenul se repetă, exact în acelaşi loc. Urma de radioactivitate măsoară o lăţime de 1, 50 m. Dar ce lungime avea? După ce am făcut un sfert de întoarcere la stânga, am pornit şi pârâitul a continuat să se producă, deşi neregulat, atenuându-se uneori până la încetarea totală, ca după aceea să revină.

(Precizez că purtam un echipament Monitor-Elektronik de tip TMB 2.1, construit de Münchener Apparatebau pentru detectarea şi măsurarea radiaţiilor alfa, beta şi gama şi a emisiilor de neutroni.)

Am redus perioada de înregistrare a radiaţiei la o jumătate de secundă, fără ca să intervină o schimbare notabilă. În unele locuri, acele indicatoare nu se dezlipeau de pe cifra maximă.

Ce se întâmpla? Hazardul ne dusese deasupra unui filon de uraniu adânc vârât în sol? Era vorba de alte minerale radioactive? Nu cumva cauza fenomenului consta în reflexia solară în aerul pur al muntelui? Niciuna din aceste posibilităţi nu era exclusă.

Pe solul *sfintei sfintelor* se afla o poartă enormă cu patru laturi, semănând în mod ciudat cu un bloc de beton perfect turnat. Acest bloc avea părţile laterale de 2, 80 m. Înălţimea nu i-am putut-o măsura pentru că era îngropat în pământ. Acele detectoarelor noastre se agitau cu o vehemenţă extremă deasupra acestui monolit care cu siguranţă că avea un nucleu metalic.

Profesorii Hassnaian şi Kohl – amândoi arheologi – care ne însoţeau ne-au condus a doua zi la Parhaspur, nu departe de Stingar, unde se află ruinele altor trei temple. Am găsit în aceste trei temple blocuri de piatră analoage cu cele de la Marand. Au vreun secret aceste pietre? Să revenim la Ezechil care ne uimeşte tot timpul.

El mi-a spus: „Fiu al omului, aici este locul scaunului meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor mele – aici voi locui veşnic în mijlocul fiilor lui Israel”. (Ezechil, XLIII, 7)

Expresia „talpa picioarelor mele” ar rezulta cumva dintr-o traducere defectuoasă a textului biblic? Dacă Domnul a lăsat în mod intenţionat acele urme vizibile pe sol, nu ar fi trebuit să fie scris: „Iată locul unde îmi pun amprenta”? Nişte vizitatori străini ar fi ascuns în acele

blocuri de piatră atât de asemănătoare *ceva* care încă ar mai fi în stare să-şi semnaleze prezenţa după milioane de ani?

Nu ştiu… Nu ştiu nici dacă radioactivitatea măsurată în templul lui Marand şi deasupra pietrelor de la Parhaspur are de-a face cu *zeii* mei. În consecinţă, nu invoc acest fenomen ca probă. îl menţionez în speranţa că savanţii indieni vor întreprinde spargerea unuia dintre acele blocuri de piatră pentru a determina originea acestei radiaţii.

Aproape toate caracteristicile pe care le dă Ezechil despre templul în care a stat coincid cu cele ale ruinelor de la Marand. Las altora grija de a exploata această informaţie.

Mi se întâmplă adesea să atrag atenţia contemporanilor mei asupra unor fenomene pe care tindem să le ignorăm sau să le uităm în secolul nostru prea grăbit, fenomene care, în ansamblu, ne pun în faţa unei enigme pe care fiecare generaţie ar trebui să încerce s-o dezlege. Astfel, de la primele ore de catehism, am auzit povestea cu *mana* cu care s-ar fi hrănit evreii în timpul lungii traversări a deşertului. Niciodată nu a fost elucidat misterul acestui aliment inepuizabil, a cărui explicaţie s-ar putea să fie cea de mai jos.

George Sassoon este englez. De profesie consilier în electronică şi prin vocaţie lingvist. El îmi cunoaşte cărţile. Am intrat în corespondenţă şi ne-am întâlnit în Anglia. Indiciile pe care îmi bazez teoria l-au determinat să creadă că textele vechi, până în prezent interpretate din punct de vedere religios şi mistic, conţin de fapt relatări perfect realiste.

Citind o traducere engleză a Kabbalei, Sassoon şi-a dat seama că era o traducere mult prea complicată şi greu de înţeles. Prin urmare a învăţat armeana pentru a putea citi textul în versiunea lui originală, şi astfel a descoperit

în Kabbala un pasaj pe care l-a interpretat ca descrierea unei maşini de făcut mană.

Sassoon a intrat atunci în legătură cu Rodney Dale, biolog specializat în redactarea de lucrări tehnice, căruia i-a prezentat traducerea pasajului respectiv, pasaj în care şi el a văzut descrierea unui laborator biochimic. După ce s-au pus de acord asupra unei interpretări comune a textului în cauză, Sassoon şi Dale i-au cerut lui Martin Riches, desenator tehnico-ştiinţific, să execute un plan după indicaţiile lor, şi astfel s-a materializat pe hârtie un sistem de fabricare biochimic.

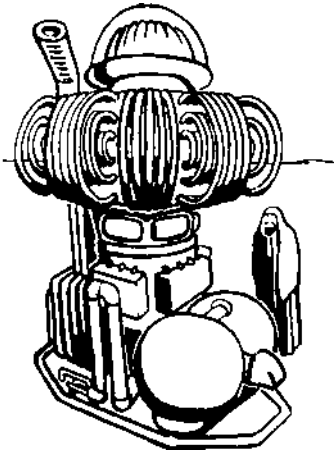

Convins că mesajele ajunse până la noi prin tradiţie se sprijină pe numeroase referinţe tehnice, nu m-am mirat peste măsură când Sassoon mi-a povestit toate acestea... Aproape că uitasem de acest episod când am primit un număr al publicaţiei ştiinţifice *New Scientist* conţinând un articol semnat Sassoon şi Dale, articol

Maşina de fabricat mană, aşa cum a fost desenată de Martin Riches pe baza textului din *Kabbala*.

Intitulat *Deus estmachina*? (Dumnezeu era o maşină?) Faptul că o revistă atât de serioasă a consacrat trei pagini acestei idei este suficient pentru a dovedi că nu e lipsită de orice fundament.

Sassoon a avut amabilitatea să mă autorizeze să public aici un rezumat al acestui articol, pe înţelesul tuturor, precum şi două desene. Din această expunere reiese cât se poate de evident că, contrar a ceea ce se afirmă în Cartea Exodului (XVI, 4 – 25) din Biblie, mana nu a căzut din cer.

Dar ce este mana?

Este o albumină monocelulară obţinută după un procedeu deosebit de fermentaţie?

Era ea identică cu acel Dumnezeu pe care textele aramaic l-au numit multă vreme *Bătrânul zilelor*? Dumnezeu ar simboliza în acest caz un obiect material?

Producerea în masă, în acea epocă, a albuminei monocelulare pentru o întreagă populaţie nu s-ar fi putut face, prin fotosinteză, decât cu ajutorul unei surse luminoase la fel de puternică precum laserele actuale.

Cugetările făcute vreme de mii de ani în legătură cu natura manei nu au ajuns la rezultate convingătoare. Se admite în general că e vorba de secreţia coccidiei, un parazit al unei varietăţi de cătină (*Tamarix mannifera*). Insectele pompează de pe ramuri această secreţie bogată în hidraţi de carbon. Ceea ce nu reuşesc să absoarbă se scurge sub formă de picături mici şi transparente care se solidifică în biluţe ce conţin glucoză şi fructoză, precum şi mici cantităţi de pectină (utilizată la fabricarea dulceţurilor). Furnicile adună această substanţă iar beduinii care o numesc *man* continuă şi azi să o folosească ca înlocuitor al mierii.

Cu toate că acest produs seamănă într-o oarecare măsură cu mana biblică, îi lipsesc totuşi câteva caracteristici proprii hranei care le-a permis evreilor să subziste în deşert. Astfel ea nu conţine albumine, în timp ce Biblia descrie mana ca un fel de pâine servind drept aliment de bază. În plus, produsul numit *man* nu se poate recolta decât vreme de câteva luni pe an şi în cantităţi atât

de mici încât ar fi fost imposibil să hrănească un popor întreg.

Uneori mana este identificată cu o varietate de lichen, dar nu s-a demonstrat niciodată că această vegetală, care trăieşte în tundră şi în Alpi, a putut să existe la un moment dat în apropiere de *pământul sfânt*.

De unde provenea aici această mană care a hrănit poporul evreu (în asemenea cantităţi şi atât de multă vreme)? Sassoon şi Dale sunt convinşi că dezlegarea misterului se află în Kabbala.

Cuvântul *Kabbala* denumeşte, din secolul al XII-lea, o culegere de doctrine esoterice evreieşti. Transcris în alfabetul nostru prin literele QBLH, acest cuvânt înseamnă *ceea ce este primit*. O parte a compendiului misticii evreieşti tradiţionale se găseşte în cele trei tomuri ale lucrării *Seferha-Zohar* (Cartea Splendorii), atribuită pe nedrept lui Simeon ben Yocai din secolul al II-lea, ea fiind probabil opera lui Moise din Leon, un evreu spaniol, care a trăit în secolul al XIII-lea.

Zohar ne oferă o descriere precisă a fiziologiei unui zeu pe care îl numeşte *Bătrânul Zilelor*, care ar prezenta o parte masculină şi o alta feminină. Această ciudată particularitate a atras atenţia lui Sassoon şi a Dale care, după ce au eliminat adunătura din text, şi-au dat seama că această descriere era cea a unei maşini. Ca şi alţi martori despre care am vorbit, martori care nu aveau nicio idee despre tehnica modernă, autorii Kabbalei au recurs la antropomorfism pentru a descrie un aparat necunoscut Indienii apaşi folosesc chiar şi în zilele noastre aceeaşi metodă. Pentru a descrie un automobil ei numesc farurile *India* (ochii), circuitelor electrice le spun *tsaws* (venele) iar ţevii radiatorului îi zic *chin* (intestinul).

Lingvist fiind, Sassoon a încercat să transpună în limbajul tehnicii moderne descrierea *Bătrânului Zilelor*; dându-şi seama că textul din Kabbala fusese vreme de

secole obiectul unor solicitări de ordin mistic în aşa măsură încât conţinutul lui real sfârşise prin a dispărea în spatele unei ceţi esoterice. Să vedem cum putem interpreta azi acest text pe plan tehnic.

Versetele 51 – 73 din Idra Zouta (Mica Adunare) îl descriu astfel pe *Bătrânul Zilelor*.

Craniul superior (1) este alb. Nu are nici început, nici sfârşit. Lucrul scobit al sevelor lui este alungit şi astfel încât trebuie să se scurgă (2). Din acest lucru scobit pentru sevă al craniului alb cade în fiecare zi rouă în Faţa Mică (3) … Şi capul lui e plin, şi din Faţa Mică (seva) se scurge ca un câmp (de palme). Şi câmpul de palme înoată în întregime în această rouă (4). Bătrânul Zilelor este secret şi ascuns. Şi Adevărul Superior este ascuns în craniul său (5) care a fost găsit (care a fost văzut), şi între acesta şi acela Bătrânul Zilelor nu este deschis (adică nu există trecere vizibilă) (6). Şi capul nu este pentru el însuşi (sau: singur), căci reprezintă partea superioară (sau: capul) a întregului cap. Adevărul Superior este în cap (7): el este ascuns şi este numit în creierul superior (8), creierul ascuns (9). Şi niciun fiu (al omului) nu-l cunoaşte, (adică nu-l înţelege). Trei capete sunt scobite: acesta (11) în interiorul acestuia (12) şi acesta deasupra celuilalt (13). Un cap este Adevărul (14), el este ascuns de cel care îl acoperă (15). Acest adevăr ascuns este cel mai înalt din toate capetele lui, adică celelalte Adevăruri. Capul superior este „Foarte Bătrânul şi Sfântul”, cel mai ascuns dintre cele mai ascunse. Este partea superioară a capului întreg, a capului care nu are cap (în mod convenţional) şi care este necunoscut.

Această descriere confirmă faptul că nu e vorba de un cap normal, capabil să gândească. Nu se ştie ce se petrece în el, căci este ascuns.

Şi toată barba (16) şi toate şnururile (17) creierului sunt ascunse şi netezite în recipient (18). Şi nu se poate

vedea complet gâtul (19) ... Există o cale care trece de la creier împărţind părul (20) ... Şi de la această cale se scurg toate celelalte căi care coboară până la Faţa Mică (21) ...

Contextul Kabbalei ne permite să reconstituim următoarea configuraţie:

Bătrânul Zilelor asta. două capete, unul deasupra celuilalt, şi amândouă erau înconjurate de un cap exterior. Capul superior conţine creierul superior în care era distilată rouă. Creierul superior conţinea ulei ceresc. *Bătrânul Zilelor* avea patru ochi, dintre care unul strălucea din interior spre exterior iar ceilalţi trei nu străluceau ei singuri, de la stânga la dreapta apărând negru, galben şi roşu. Aşa cum e cazul pentru un *bătrân*, acesta purta o barbă abundentă, „împărţită în treisprezece forme diferite”; firele de păr păreau că ies din faţă şi că se reimplanteză acolo. Erau suple şi uleiul sfânt curgea în ele.

Faţa Mică se caracteriza printr-un craniu solid, care scotea foc printr-o parte şi aer prin cealaltă; într-o parte făcea să se rotească aer fin, în cealaltă foc fin. Uleiul se scurgea din craniul superior în craniul inferior, şi culoarea lui varia de la alb la roşu. În jurul

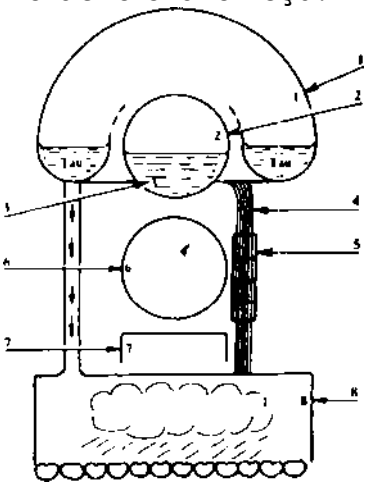

Bazându-se pe descrierea *Bătrânului Zilelor* din

Kabbala, Rodney Dale a reconstituit planul maşinii de fabricat mană. 1. Craniul superior, a cărui suprafaţă ondulată favorizează condensarea apei; 2. Recipient echipat cu o sursă luminoasă, iradiind o cultură de alge; 3. Recipient în care se formează produsul uscat; 4. Sistemul de ţevărie; 5. Prelungirea acestor ţevi; 6. *Capul invizibil* unde se efectuează hidrolizarea maltozei; 7. *Gâtul* prin care produsul este trimis spre bazinul colector; 8. Bazinul colector în care se strânge mana.

craniului dur se afla craniul inferior care, prin învelişul lui exterior, distila rouă care îl umplea în fiecare zi. Ceea ce se scurgea picătură cu picătură de acolo era mana, adunată la bază în nişte *ostii* (testicule) şi extrasă cu ajutorul unui penis.

Kabbala nu ne dă decât puţine detalii despre partea feminină a *Bătrânului Zilelor*: avea păr multicolor ce căpăta, la extremitatea lui, o nuanţă aurită şi care, strâns într-un cordon, revenea la craniul superior. *Bătrânul Zilelor* intra în transă în fiecare zi de sabbat. Se trecea atunci la curăţirea tuturor elementelor lui, apoi totul era montat la loc.

Cei doi englezi au ajuns la concluzia că partea superioară a acestei maşini era un aparat de distilat. Peretele exterior era ondulat şi răcit cu aer, condensarea produsului făcându-se prin răcirea apei. În al doilea recipient se afla apă cu o supă de cultură iradiată cu ajutorul unei puternice surse de lumină. Această supă de cultură conţinea poate o algă albastră, precum clorofila din care există câteva duzini de varietăţi diferite. Proporţia de albumine, de hidraţi de carbon şi de corpuri grase putea fi modificată schimbând condiţiile de creştere a algei.

Cultura de alge de la care se obţinea *mana* circula printr-un sistem tubular permiţând schimbul de oxigen şi de gaz carbonic cu atmosfera şi evacuarea căldurii de prisos. Sedimentul de clorofilă era extras într-un alt

recipient în care amidonul pe care îl conţinea era transformat în maltoză, maltoză care, imediat ce devenea roşcată, căpăta un gust de miere, „... (mana) avea gustul unei prăjituri cu miere". (Exod, XVI, 31.)

După ce era uscat, produsul era repartizat între două recipiente, unul pentru consumul din zilele obişnuite, celălalt pentru sabbat, zi când maşina nu trebuia să funcţioneze. În ziua aceea era oprită şi curăţată pentru ca producţia să poată fi reluată în ziua următoare.

Maşina livra un *omer*, adică în jur de trei litri de mană pe zi pentru fiecare familie. Numărul total al familiilor de aprovizionat fiind de şase sute, consumul zilnic era del, 5 m!

Ce s-a întâmplat cu această maşină după ce israeliţii au ieşit din deşert şi s-au putut lipsi de mană? „Mana a încetat a doua zi de Paşti, când au mâncat din grâul ţării". (Iosua, V, 12). După cucerirea oraşului Ierihon, aparatul a fost expus veneraţiei fidelilor în oraşul Silo. Filistinii care l-au luat după aceea, împreună cu alte capturi, s-au grăbit să-l restituie pentru că omorâse mulţi dintre ei. Lucrul acesta se înţelege perfect, căci nu văzuseră niciodată funcţionând această maşină iar evreii se abţinuseră să le explice modul de întrebuinţare. O tehnică necunoscută e totdeauna periculoasă. Ioseph Flavius, scriitor evreu de limbă latină care a trăit în secolul I al erei noastre, ne spune că toţi filistinii au fost cuprinşi de diaree după ce consumaseră produsul maşinii. După ce au înapoiat-o evreilor, regele David a instalat-o într-un cort, la Ierusalim (I Cronici, XV, 1). Fiul său, Solomon, a pus să se construiască un templu pentru ea (II Cronici, II, 5), dar a fost distrusă cu ocazia jefuirii acestui templu.

Iată cum se termină expunerea lui Sassoon şi Dale apărută în *New Scientist*:

Astronavele ar trebui să fie echipate cu aparate de acest tip, căci ele îşi asumă o funcţie dublă: produc

oxigenul necesar respiraţiei şi hrana. Savanţii sovietici au construit un aparat de acest gen pentru reciclarea aerului conţinut în spaţiul închis al aparatului *Saliut*, unde astronauţii au stat mai multe luni, dar supa de cultură era întreţinută de excrementele echipajului şi produsul ei probabil că nu era consumat la masă. Nivelul tehnicii noastre este încă departe de a-l atinge pe cel care a stat la baza construirii maşinii de fabricat mană. Ceea ce lipseşte este în mod esenţial o sursă de lumină suficient de puternică, dar această lacună ar putea fi remediată cu ajutorul laserului.

O întrebare rămâne totuşi fără rezolvare. De unde şi-au procurat israeliţii această maşină? Eşti tentat să-ţi închipui că Pământul, în urmă cu vreo trei mii de ani, a primit vizita unor fiinţe venite din cosmos, fiinţe care deţineau acest echipament. La urma urmelor, această ipoteză pune atâtea probleme încât deocamdată preferăm să nu insistăm în această direcţie. Poate că vom putea răspunde la această întrebare în ziua în care ne vom termina cercetările.

Nu voi invoca articolul celor doi englezi ca dovadă în sprijinul teoriei mele. Important pentru mine este faptul că putem *decortica* mesajele ce ne-au fost transmise de tradiţie pentru a extrage din ele date obiective înlocuind un vocabular inadecvat şi perimat cu termenii corespunzători stadiului actual al tehnicii noastre. Este exact ce au făcut Sassoon şi Dale.

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Vă cer să apreciaţi indicaţiile pe care le aduc ca dovezi ale eforturilor mele pentru a atrage atenţia cercetătorilor asupra unor urme din trecutul nostru. Se pot lua în considerare şi punctele de întrebare pe care le prezint. Vă voi prezenta în continuare unul de importanţă capitală. India este departe de noi şi tare mi-e teamă că

templele din Caşmir îşi vor păstra încă multă vreme secretele. Dar până în Turcia facem doar o oră şi jumătate cu avionul.

În sud-estul Turciei se află Neînrud Dag, muntele sfânt din Comagena, cu masivul Taurus care se înalţă până la 2150 m. Arheologia nu aduce nicio lămurire despre misterul acestui munte. Inscripţii gravate cu grija pe coloşi de piatră ne aduc la cunoştinţă că regele Antiochos I (324 – 261 î.e.n.) a pus să se ridice în acel loc un mormânt pentru el însuşi şi un templu pentru zei, şi că aceste construcţii au fost renovate şi mărite de succesorii săi… dar nimeni nu poate garanta sinceritatea acestor inscripţii.

Una dintre ele mi se pare în mod deosebit demnă de interes, în măsura în care indica faptul că Antiochos a pus să se ridice aceste clădiri pentru „a lăsa după moartea lui o nezdruncinată lege a timpului, încredinţând un mesaj nemuritor unui monument inviolabil”. Ce nezdruncinată lege a timpului? Ce mesaj nemuritor a încredinţat Antiochos acestui munte?

Domul de la Neînrud Dag se prezintă ca o gigantică piramidă de bolovăniş. Atâta vreme cât nu vom efectua o forare în adâncime pornind de la vârful lui, vom continua să ignorăm dacă muntele conţine într-adevăr un mesaj şi natura mesajului respectiv. Eu consider că inscripţiile datând de peste două mii de ani nu sunt lipsite de interes şi nu le putem ignora.

Flancul muntelui prezintă două terase poziţionate faţă în faţă pe care putrezesc nişte capete ce stăteau pe vremuri deasupra unor blocuri mari de piatră. De la dreapta la stânga se zăreşte o galerie de statui: un leu de piatră, un vultur monolitic, Apollo, Fortuna, Zeus, Hercule şi Antiochos însuşi. Vulturul şi leul, admirabil dăltuiţi în piatră, sunt fiecare reprezentaţi în două exemplare. Mai jos, un bou a fost dăltuit într-un perete de stâncă.

Ce mai spune Ezechil? „Cât despre chipul feţelor lor

era aşa: la dreapta lor, toate aveau câte o faţă de leu, la stânga lor, toate patru aveau câte o faţă de bou, iar înapoi toate patru aveau câte o faţă de vultur”. (Ezechil, I, 10.).

Redactarea cărţii lui Ezechil este situată în 592 î.e.n. Lucrările de construcţie ordonate de Antiochos I ar fi început pe la 320 î.e.n. Au trecut deci vreo 290 de ani între redactarea textului lui Ezechil şi construirea monumentelor lui Antiochos I, care a fost ultimul rege al Comagenei şi ai cărui strămoşi au trăit cu siguranţă în aceeaşi epocă cu profetul. Regatul Comagenei se întindea pe vastul teritoriu cuprins între cursul superior al Eufratului şi Persia actuală. Capitala lui se numea Samosata.

Uitându-ne pe hartă, ne dăm seama cu claritate că strămoşii lui Antiochos I domneau în apropierea patriei lui Ezechil. La Babilon, unde fusese deportat, ar fi avut acesta primele contacte cu *zeii*, or, Babilonul este foarte aproape de Iran. Profetul ne vorbeşte de patru feţe simbolice. Antiochos a pus să fie dăltuite în blocuri de piatră capete asemănătoare, având o înălţime de nouă metri, pe care le-a transportat după aceea la Neînrud Dag, cea mai înaltă culme a regatului său. De ce? Pentru că voia să fie „lângă zeii” veniţi din cer? Păzit de figuri simbolice, astăzi năruite, Neînrud Dag conţine un mister. Să fie acest mister identic cu cel evocat de Ezechil? Puse în paralel cu textul profetic, monumentele de pe Neînrud Dag ne indică direcţia de urmat. N-ar trebui să încercăm să descoperim ce ascunde acest munte?

„Am încredinţat un mesaj nemuritor acestui monument inviolabil”.

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte, în cazul în care, pentru verificarea declaraţiilor mele, aţi hotărî să trimiteţi o comisie de anchetă la Neînrud Dag, v-aş sfătui să puneţi să se cerceteze cu aceeaşi ocazie şi un alt mister. Este vorba de

oraşele subterane de la Kayamakali şi Derinkuyu, situate tot în Turcia, între localităţile Neveşir şi Nigde. N-ai putea rătăci drumul căci guvernul de la Ankara a ridicat aceste oraşe la rangul de atracţii turistice, ceea ce se înţelege foarte bine.

Săpăturile efectuate la Derinkuyu au dezvăluit o realizare urbanistică exemplară.

Acest oraş a adăpostit pe vremuri douăzeci de mii de locuitori în numeroasele lui etaje care coboară adânc în sol. Nu a fost săpat pentru a putea fi folosit drept refugiu improvizat, căci prezintă infrastructuri extrem de bine studiate. Există săli comune imense, locuinţe cuprinzând dormitoare, camere de zi, chiar o pivniţă de vin spaţioasă. Se aflau acolo şi magazii. Numărul etajelor recenzate la zi se ridică la treisprezece. Diferitele silozuri ale locuinţelor sunt legate unele de altele prin puţuri, intrările fiind astupate de pietre rotunde ce se puteau zăvorî din interior astfel încât să nu poată fi forţate din exterior. Etajele inferioare erau ocupate de fântâni, morminte şi depozite de arme. Arhitecţii geniali care au conceput acest oraş prevăzuseră chiar şi condiţionarea aerului cu ajutorul unor puţuri de aerisire, dintre care, până în prezent, au fost degajate cinzeci şi două. Fără a pune la socoteală aceste două oraşe – Derinkuyu şi Kaymakali – arheologii turci apreciază că în ţara lor mai există cel puţin douăsprezece oraşe subterane de acest gen. Ei au descoperit deja căile subterane care legau aceste oraşe între ele. Se consideră că aceste *catacombe* au adăpostit o perioadă lungă de vreme 1, 2 milioane de locuitori.

Un milion două sute de mii de persoane! Cum s-a putut face aprovizionarea cu hrană a unei populaţii atât de importante?

Arheologii cred că respectivele oraşe au fost săpate în sol în cursul primelor secole ale erei noastre de creştinii care se temeau de persecuţii, dar această explicaţie mi se

pare foarte îndoielnică. Nu sub pământ au putut fi cultivate ogoarele pentru hrana acestor troglodiţi, care trebuiau neapărat să practice agricultura şi creşterea vitelor la suprafaţă. Dar în acest caz existenţa refugiului lor ar fi fost trădată de ogoarele şi păşunile din apropiere. Duşmanul şi-ar fi aşezat tabăra la ieşirea din subterane, aşteptând ca foamea s-o facă pe cârtiţă să iasă din galeriile ei. Nici măcar nu ar fi fost nevoie de luptă.

Pe de altă parte, săparea unor oraşe subterane de o asemenea amploare ar fi provocat apariţia la suprafaţă a unui adevărat munte de rămăşiţe, care n-ar fi putut să nu atragă atenţia duşmanului.

Pentru cine a vizitat aceste oraşe este evident că ele nu au fost săpate la repezeală, sub imperiul necesităţii. Studiul proiectelor preliminare şi realizarea lor au cerut zeci, poate chiar sute de ani.

Explicaţia care decurge din teoria mea este mult mai logică.

Cu foarte multă vreme în urmă, locuitorii din această regiune au primit vizita unor extratereştri. Înainte de a pleca, aceştia au anunţat că se vor reîntoarce într-o zi la bordul maşinilor lor zburătoare pentru a-i pedepsi pe toţi cei care nu le vor respecta ordinele. Ideea unui atac posibil era deci *în aer*, şi de teama acestui atac au fost săpate aceste oraşe, aşa cum au fost construite, în condiţii analoage, cele din America de Sud. Totul ne îndeamnă să credem că aceste lucrări au fost realizate cu ajutorul maşinilor lăsate în acele locuri de vizitatorii veniţi din cosmos. Astfel cum ar fi fost posibil să sapi treisprezece etaje în sol lucrând cu cazmale primitive din metal?

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Mi se cer probe obiective ale prezenţei extratereştrilor pe Pământ. Nu pot răspunde decât cu vorbele lui Ezechil: „Aveţi ochi să vedeţi şi nu vedeţi

nimic!”

Permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra altei curiozităţi – ciudatul munte El Fuerte care se află în Bolivia la 180 km de Santa Cruz.

Arheologii nu ştiu decât puţine lucruri despre El Fueşte, iar teoriile pe care le-au formulat în legătură cu el ezită între o simplitate consternantă şi ridicol. Cât priveşte tradiţia, ea nu ne transmite nimic valabil.

Găsim acolo un munte în plină pădure virgină, la suprafaţa căruia au fost săpate în mod artificial două tranşee adânci, care urcă drept spre vârf unde se termină brusc. Platoul superior prezintă, tăiate în stâncă, cuve de diferite dimensiuni, cercuri, bazine de scurgere, triunghiuri şi romburi. Toate aceste forme sunt legate între ele printr-un misterios sistem de canale. Dacă acest ansamblu a fost creat într-un scop utilitar, asta nu înseamnă că autorii lui au neglijat să-l decoreze. O panteră şi un jaguar simbolizează forţa în locul din care pornesc cele două tranşee. Gradenele şi nişele săpate te duc cu gândul la un stadion, iar cele două tranşee seamănă cu nişte rampe de lansare. Ignorat de lume, muntele El Fuerte continuă să moţăie în mijlocul pădurii virgine, păstrând un secret pe care sper că îl vom descoperi într-o zi.

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte, îmi declin orice răspundere în privinţa faptului că oamenii, încă din preistorie, au desenat sau au pictat pe pereţii stâncoşi sau în peşteri – de la un capăt la altul al lumii – *zei* ce par a avea pe cap o cască de astronaut cu nişte prelungiri ciudate, asemănătoare cu două antene pentru unde scurte.

Îmi declin orice responsabilitate în ceea ce priveşte dispariţia lui Enoch şi Elie la bordul unor *care de foc* care i-au dus în cer.

Nu am nicio putere şi niciun amestec dacă amiralul

turc Piri Reis a întocmit în 1513 nişte hărţi ale lumii pe care a desenat – înainte de a fi descoperite de emulii lui Cristofor Columb – coastele Americii de Nord şi Americii de Sud, precum şi contururile continentului antarctic îngropat sub gheţuri, care nu au putut fi reperate decât de sondajele prin sunet făcute în 1957. Afirm de asemenea că nu ştiu cine a pus la dispoziţia lui Piri Reis un satelit de observaţie şi instrumente ultramoderne.

Chiar şi torturat, aş fi incapabil să spun cum se face că două sute cinzeci de versuri sanscrite din Samarāṅgaṇa Sutradara ne descriu cu precizie diferite aparate zburătoare. Mă limitez să pretind că cineva trebuie să fi observat aceste maşini.

Jur pe ce am mai scump că nu sunt autorul Cărţii lui Enoch. Jur că nu am fost prezent când Ezechil a observat acele astronave despre care ne-a lăsat o descriere de o precizie atât de minuţioasă încât un inginer de la NASA a putut să facă o reconstituire.

Nu eu am fabricat sigiliile sumeriene care reproduc o mulţime de exemplare de maşini zburătoare pe cer, şi asta atât de natural încât ai putea să crezi că e vorba de un spectacol banal.

Degeaba sunt înzestrat cu o doză bună de imaginaţie – nu eu am scris legendele antice care evocă dragoni zburători şi şerpi cereşti. Aceste poveşti se istoriseau deja de mii de ani când am venit eu pe lume.

Basorelieful funerar de la Palenque, din sudul Mexicului, este o adevărată *piatră de scandai*. Admit că am recunoscut acolo un astronaut, reprezentat foarte exact în interiorul capsulei lui spaţiale, împotriva părerii arheologilor care nu văd decât un mare-preot cocoţat pe un altar. Este adevărat că adversarii mei nu au reuşit să se pună de acord în privinţa unei interpretări unice, căci *National Geographic*, periodic ştiinţific cu o reputaţie excelentă, afirmă că e vorba de o tânără căzută în gura

unui animal mitic!... Alţii ar fi înclinaţi să vadă un tânăr prinţ...

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Partea adversă ne oferă o idee jenantă despre concepţia pe care o are în privinţa demnităţii şi a nivelului ei intelectual când se coboară să nu vadă în indiciile pe care le prezint decât nişte baloane inoportune umflate de vântul delirului meu. Este foarte rar ca o teorie nouă să se bazeze pe indicii şi pe elemente *fotografiabile*. Oare partea adversă nu ştie că s-au turnat *două lungi metraje documentare* după cărţile mele, două filme în care au fost înregistrate la faţa locului fapte palpabile, care după aceea au fost proiectate pe ecrane? Nu, niciunul dintre oponenţii mei n-ar putea pretinde, spre disculpare, că nu e la curent cu această demonstrare a teoriei mele, întrucât toată lumea a putut să vadă aceste filme în Statele Unite, în Uniunea Sovietică, în China populară şi în alte douăzeci şi nouă de ţâri unde s-au publicat şi cărţile mele.

Domnule Preşedinte.

Onorată Curte.

Dovezile pe care le-am prezentat în cadrul acestui proces formează un lanţ solid şi coerent. Am indicat sursele mele de informaţie, am prezentat documente fotografice în sprijinul tezei mele, am citat mărturia unor experţi de înaltă clasă.

Mi-am asumat în mod voluntar rolul de acuzat în incinta acestui tribunal.

Aş cere acum Curţii să binevoiască să schimbe între ele rolurile apărării şi acuzării.

Acum e rândul pârtii adverse să demonstreze într-o manieră la fel de convingătoare, aducând dovezi *că extratereştrii nu au poposit niciodată pe Pământ*!

Editor: Dorin Ion Nedelcu Redactor: C. Dumitru Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

Tipar: Jepjpul draqo printţ
TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147, sector 5 – Buforesti; Tel.: 335.93.18; Fax: 311.33.75 t& t\ >.

2. Acelaşi gen de stea ca cele care sunt compuse din neutroni cu diferenţa că procesul de contracţie a mers atât de departe încât steaua respectivă nu mai este în stare de echilibru şi nu mai reprezintă decât un punct în univers (n.a.).